

ÖLÜMSÜZLÜĞÜNÜN 47. YILI > 14

Gerçeğin peşinde bir önder: İBRAHİM KAYPAKKAYA

Nerede bir kitle hareketi varsa, Kaypakkaya oradadır. Oradadır çünkü devrim diye bir derdi vardır. Gerçeğin peşindedir. Kitlelerin, sınıf mücadelesi pratiği içinde

yer olarak, gözlemleyerek gerçeği bulur ve teorize eder. Tıpkı Çorum, Kürecik bölge tahlillerinde olduğu gibi. Kaypakkaya'nın Kürt illerindeki faaliyetinin, onun Kürt Ulusal Sorunu başta olmak üzere Milli Meseleye ilişkin çözümlemesinde belirleyici olduğunu kim reddedebilir. Özcesi Kaypakkaya, sınıf mücadelesinin engin denizinde bizzat yer olarak tezlerini kurmuştur.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Ücretsiz

Gerçekler Devrimcidir 20 Mayıs - 1 Haziran 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 212 www.ozgurgelecek18.net Dijital Baskı

ONLAR BİR AVUÇ BİZ MİLYONLARIZ

SENTEZ > 12-13

73. FERMAN... 3 AĞUSTOS ŞENGAL EZİDİ SOYKIRIMI

Bu soykırma hiçbir devlet müdahale etmemiştir. Görmezden gelinmiştir. Ezidilere yapılan soykırım ve tehciye bir kez daha kayıtsız kalmıştır.

YENİ KADIN > 9

Erkekliği Yıkmaya Muazzam Bir Enerjimiz Var

Simone De Beauvoir'un bilinen sözlerindedir, "Siyasi, ekonomik veya dini bir krizin kadın haklarının sorgulanması için yeteceğini asla unutmayın. Bu haklar asla tam anlamıyla elde edilemez. Hayatınız boyunca tetikte kalmanız gerekecek" der Beauvoir. bir kez daha hak veririz Beauvoir'a...

Felsefe Bir Sır Değildir Üzerine

Felsefe hayatın kendisi ve onun içindedir. Felsefe bulutlar üzerinde dolaşan filozofların elinden alınıp, üretimin daha doğrusu yaşamı şekillendiren, üretici güç olan emekçilerin olacaktır.

Bu yazının yazılış amacı gündelik emek sürecinde biz emekçilerin çoğu kez karşılaştığı çelişkiler ve bu çelişkilerin çözülmesi noktasında neler yapabileceğimiz üzerine kısa bir derleme yapmaktır.

Emek süreci üzerine yoğunlaştığımızda, patron- ve işçi arasında, keza işçilerin kendi aralarında muazzam bir çelişki olduğu ortaya çıkmaktadır. Bunu en yalın ortaya koyan “Felsefe Bir Sır Değildir” (Nisan Yayımcılık) kitabı, bu göz önündeki çelişkiyi ve baş çelişkiyi önümüze sermektedir.

Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi öncesinde, kır proleteryanının felsefe teorisini analiz eden kitabımızda, felsefenin burjuvazi ve karşı-devrimci cenah tarafından nasıl anlaşılmasız kılındığı, çarpıtıldığı en iyi örneklerle verilmektedir. Öte yandan burjuvazi ve karşı-devrimcilerin felsefeyi kör düğüm haline geliştirmelerine karşı, proleteryanın felsefeyi öğrenmedeki azmi, çabası ve özverisine gölge düşürememiştir.

“Marksizmin ortaya çıkmasıyla birlikte felsefenin tek tek bireylerin uğraşısı, hayattan ve halktan kopuk ve halka yabancı bir avuç filozofun ve müritlerinden oluşan felsefe okullarının malı olduğu o eski felsefe tarihi dönemi kapanmaktadır” der Mao

Zedung.

Buradan da anlaşılacağı üzere, felsefe salt bir avuç filozoftan ve müritlerinin değeri olmayıp, halk için ve dünyayı yorumlayıp onu gerçeklere dönüştürmeyi esas alan Marksistlerin ‘Diyalektik ve Tarihsel Felsefesidir’. Felsefe halk içindir ve halkın gündelik yaşantısından ayrı ele alınmaz.

Çalıştığımız atölye (tekstil atölyesi) üzerinde bunun örneklendirilmesini yaptığımızda fark edeceğiz bu gerçekliği.

Ben bir tekstil işçisiyim. Yıllardır bu emek sürecinin içerisindeyim. Bu emek süreci içerisinde biz emekçiler ve patron arasında iç içe geçen çelişkiler yumağı da cabası.

Günde 12 saate varan yoğun bir çalışma süresi ve bu süre içerisinde yapılan iş ile birlikte aynı zamanda artı-değer üzerinden ele almak gerekirse; diğer bir sorun teşkil eden biz işçilerin kendi aramızdaki anlaşmazlık, bölünmüşlük ve çelişkilerin neler olduğunu aktaracağım.

Bilindiği üzere işverenin yani patronun en büyük avantajı üretim araçları üzerindeki hakimiyetidir.

Biz emekçilerin ise emeğimiz dışında verebileceğimiz bir şey olmadığı için 12 saatin 6 saatini kendimiz diğer kalan 6 saati ise patrona

çalıştığımızı göremememiz biz emekçilerin kendi çelişkisi. Ve bu da doğal olarak üretim sürecinde bu patrona kâr olarak dönmektedir.

Biz işçilerin, kendi arasındaki çelişki Ustabaşı-Makineci-Çırac arasındaki çelişkidir. Ustabaşı kendini tümüyle üretilen üründen sorumlu tutarak daha fazla emek sömürsünü gerçekleştirmektedir. Kendini sınıf olarak burjuva sınıfının temsilcisi konumunda görmekte ve onun sözcülüğünü yapmakta herhangi bir beis görmemektedir. Makineci-Çırac arasında da alt/üst ilişkileri gibi bir çelişki vardır. Bu çelişkiyi çırac makineci olduğu zaman, kendince sömürünün ortadan kalktığını, çırac olarak devam eden ise, bu çarkın altında ezilmekten kurtulamamaktadır.

En bilindik bir diğer çelişki ise Kadın ve Erkek arasındaki hem emek, hem de cins sömürsü gerçekliğidir. Kadınların üretimdeki yeri bizimle aynı olmasına karşı, hem emeği sömürülmekte hem de kadın kimliği ile geri planda bırakılmakla beraber, kadına cinsel bir obje olarak bakış açısı tekstil-atölye, fabrika gibi yerlerde çok gelişkin. Düşünce olarak çok geri yanları kendinde barındıran bu erklik zihniyetimizi de mahkum etmeliyiz.

Çelişkilerin bu kadar yoğun olmasının ve Baş çelişkinin üzerinden atılması (işçi-patron arasındaki savaşım) sınıf bilincinin yok denecek kadar az olması ve bunun için çabaların yetersizliği diyebiliriz. Önce çözülmesi gereken çelişki, işçiler arasındaki dağınıklığın, grupçuluğun sonlandırılması ve esas çelişkiyi, patron-İşçi eksenine getirmek en doğru hedeftir. Bu günümüz Türkiye’sinde de somut bir gerçekliktir.

Sonuç olarak, felsefe ve çelişki yaşamımızı oluşturan, onu çevreleyen her nefes alış verişimizden, yaşamımızın sonuna kadar sürüp gitmektedir. Felsefe hayatın kendisi ve onun içindedir. Felsefe bulutlar üzerinde dolaşan filozofların elinden alınıp, üretimin daha doğrusu yaşamı şekillendiren, üretici güç olan emekçilerin olacaktır. Çelişki, nasıl ki yaşamın kaçınılmaz kuralı ise bunu çözüme kavuşturmakta devrimci emekçilerin görevidir.

Özgür Gelecek gazetesi olarak sürece dair yaptığımız canlı yayınlarımıza devam ediyoruz. Bu Pazartesi (11 Mayıs) yaptığımız canlı yayınımızda pandemi sürecinde kadınlara dönük saldırı ve mücadelesini konuşmak için kadın özneleriyle bir araya geldik.

Canlı Yayın | “Patriarkanın Pandemi Halleri; Kadın Mücadelesi ve Direnişi”

Yayınımıza Yeni Demokrat Kadın (YDK) aktivisti Sinem Özkan, Yeni Kadın aktivisti İlker Şakar ve Kars Belediyesi Eş Başkanı Şevin Alaca konuk oldu.

Farklı coğrafyalarda kadın mücadelesini yürüten konuşmacı arkadaşlarımızla “Patriarkanın Pandemi Halleri; Kadın Mücadelesi ve Direnişi” başlıklı gündem ile kadınların pandemi sürecinde neler yaşadığını ve buna karşı geliştirilen mücadeleyi konuştuk.

YDK aktivisti Sinem Özkan, pandemi sürecinin Türkiye’de ve dünyada patriarkal kapitalist düzen tarafından fırsata çevrildiğini vurgulayarak Türkiye’de yaşananları özetledi ve ikinci sözünde geliştirilen mücadele hattını, YDK’nın yaptığı atölyeleri örnek vererek, kadınların süreçte toplumun diğer kesimlerine göre bir araya gelişi en hızlı ortaya koyduğunu belirtti.

ATIK Yeni Kadın aktivisti İlker Şakar ise bir sağlık emekçisi olarak bu alanda kadınların ve sağlık emekçisi kadınların yaşadıklarını aktardı. İlker, ardından, Hamburg’ta Yeni Kadın okuru Mesude’nin yaşadığı şiddet üzerinden yapılan eylem ve etkinlikleri anlatarak şiddetin dünyanın her yerinde pandemi süreci ile daha fazla “normalleştirildiğine” vurgu yaptı.

Kars Belediye Eş Başkanı Şevin Alaca ise son dönemde Kars Belediyesi’nin hedefe alınarak arttırılan yıpratma sürecini aktardı. Belediyenin, kadın çalışması başta olmak üzere çalışmalarından birilerinin rahatsız olduğunu ifade etti. Şevin, bölgede ve Kars’ta yapılan tartışmada gerekçe edilen eş başkanlık ve kadın çalışmalarının kadınlar tarafından oldukça olumlu karşılandığını sözlerine ekledi.

Hiçbir Şey Eskisi Gibi Olmayacak; “Önümüzde Çetin Ama Şanlı Mücadele Günleri Var!”

Cesse Zamjhan

Koronavirüs salgını tüm dünyayı etkisi altına almaya devam etmekte ve yıkıcı sonuçlar ortaya çıkartmaktadır. Yaklaşık altı aydır salgınla mücadele devam ederken, 4 milyon insan hastalığa yakalanmış, 200 bin insan ise hayatını kaybetmiş bulunuyor.

Önleyici aşının-ilacın hala bulunamamasından kaynaklı olarak salgın, yerküreyi ciddi olarak etkilemeye devam etmekte. Küresel çaptaki salgınla mücadelede; fiziksel mesafenin korunması, maske takılması ve zaman zaman sokağa çıkma yasaklarının uygulanması dışında, tıbbi olarak alınmış başka önleyici tedbir de yok!

Salgınla birlikte, sınırların kapatılması; üretime ara verilmesi, turizm ve ticari alışverişlere getirilen sınırlama, birçok hava şirketinin yanısıra küçük ölçekli iş yerlerinin ve hizmet sektörünün iflas etmesi ve kapanan fabrikalarla milyonlarca insan işsizler ordusuna katılmış bulunuyor.

Tüm bu gelişmelerle birlikte bir süredir yoğun bir şekilde Koronavirüs sonrası “hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağı” tezi tartışılıyor. Tüm toplumsal sınıfların gündemine giren ve tartışılan bu tez, milyonlarca insanı etkilemiş bulunuyor.

Soru şudur; bu belirlemeden kim ne alıyor? Burjuvazinin, devrimci- demokratların buna verdiği cevap elbette bir ve aynı değil, olamaz da.

Tarihsel bir perspektifle; Serbest rekabetçi kapitalizm ve onun en yüksek aşaması olan emperyalizmden bu yana yeniden üretim periyodik olarak ekonomik krizler ta-

rafından kesintiye uğramıştır. Kapitalizmin bunalımı aşırı üretim bunalımlarıdır. Bu, halk kitlelerinin satın alma gücünden fazla meta üretilmesinin doğrudan sonucudur. Aşırı üretilen metaların pazar bulamaması sonucu depolarda kalmasıyla kapitalistler, bir süre üretime ara verdiği için milyonlarca işçi işsiz kalır. Şehirlerde ve kırdaki küçük üreticiler ve yan sanayi yıkıma uğrar.

Ekonomik kriz, kapitalizm öncesi toplumlarda da vardı. Bunun nedeni üretim fazlasından değil, toplumsal ya da doğa felaketleriydi. Savaşlar, kuraklık, seller ve salgın hastalıklardı. Kısaca sınırlı üretim ve geniş halk kitlelerinin gereksinimlerinin karşılanamaması iktisadi krize neden oluyordu. Kapitalist aşırı üretim bunalımları, ortalama her on yılda bir yenilenir. Aşırı üretim krizleri 18. yüzyılda birlikte kendisini gösterdi. İlk ekonomik kriz 1825 yılında İngiltere’de patlak verdi. 1836 İngiltere’de başlayan bunalım, 1847 ve 1848 ilk dünya bunalımıydı. 1857 yılındaki bunalım ABD ve Avrupa’yı etkiledi ve bunu 1873 bunalımı takip etti. 20. yüzyılda ise 1900, 1903, 1907, 1920/21, 1929-1933 bunalımları izledi.

Kapitalist aşırı üretim bunalımları kaçınılmaz olarak tarıma da yansır. Tarımda da aşırı üretim tarım bunalımlarını beraber getirir. Tarım bunalımları da bazen uzun süreli bunalımlara yol açabilir. 19. yüzyılın sonuna doğru Batı Avrupa, Rusya ve ABD’yi kapsayan tarım bunalımı, 1870 yılların başlarında başladı ve 1900 yılların

ortalarına kadar sürdü. Bunun nedeni deniz taşımacılığıyla birlikte Hindistan, ABD ve Rusya’dan büyük miktarda tahılın Avrupa pazarlarına ulaşmasıydı. Ucuz bir şekilde Avrupa pazarlarına ulaşan tarım ürünlerine Avrupalı köylüler ve tüccarlar daha fazla dayanamadı. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra halkın satın alma gücünün düşmesi sonucu 1920’de ABD, Kanada, Arjantin, Avusturya ve Avrupa’da büyük ölçekte tarım bunalımı başladı.

Kapitalist-emperyalist sistemin en büyük ekonomik krizlerinden bir de 1929 krizidir. Kriz, daralan pazarların yeniden paylaşılması olarak savaşa yol açtı. Savaş, beraberinde bir yıkımı da birlikte getirdi. 67 milyon insan hayatını kaybetti. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı 1941 yılından sonra Sosyalist Sovyetler Birliği’nin yıkılması hedefiyle gelişti. Savaş sonrası kapitalizm kendisini yeniden dizayn etti. Görece bir istikrar devresine girdi. 1974 petrol krizi sistemin en ciddi krizi olarak kendisini gösterdi. Bunu irili ufaklı diğer ekonomik krizler gösterdi.

“Küreselleşme” ile birlikte emperyalist sistem krizlerini bölgesel savaşlar çıkartarak, yeni pazarlar elde etme ve silah ticaretini geliştirerek atlatmaya meyil etti. 2008 krizi emperyalist sistemi ciddi olarak sarsa da kriz siyasal bir krize evrilmediği için, sistem krizi yöneterek durgunluktan canlanmaya ve kalkınmaya doğru bir seyir izlerken, Aralık 2019 Koronavirüs salgını yeni bir ekonomik krizin habercisi oldu.

2020 krizi önceki krizlerden farklı gösteriyor. Krizi, salgınla birlikte üretime ara verilmesi ile kapitalizmin azami kar oranının düşmesi derinleştirmiştir.

Pandemiyle birlikte her ülke kendi ulusal sınırlarına kapanmış durumdadır. Kapitalistler daha önce ürettiklerini satamıyorlar, pazarlar daralmış durumdadır. Ara verilen üretimle birlikte kapitalistlerin kar oranı düşmüştür. Bu elbette ki bir ekonomik krizdir. Burada ince bir ayrım çizgisi olarak, aşırı üretim krizinin dışı vurmasından öteye üretime ara verilmesinden söz edilmelidir.

İşte tam da bu nokta da, “hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağı” tezi ortaya atılmış ve tartışılmaya devam edilmektedir. Emperyalistler cephesinden “hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağı” tezi, daralan üretimle birlikte düşen kâr oranının birçok tekeli iflasa sürükleyerek, zayıflayan tekelleri büyük tekellerin yutması ve ortaya daha

güçlü tekellerin çıkmasını anlatmaktadır.

Diğer yandan küçük ölçekli üretim yerleri, köylülük ve hizmet sektörünün önemli ölçüde etkilendiği bu süreçte, işsizler ordusuna milyonlarca yeni işsiz katılacaktır.

Yoksulluk artacak, sağlık sektörü daha da ticarileşecek ve önleyici sağlık yerine kâra dayanan sağlık daha da öne çıkacaktır. Konut sorunu, toplumsal bir sorun haline gelecektir. Ekonomik krizle birlikte kitlesel göçlerin ortaya çıkması şaşırtıcı olmayacaktır. Tekeller yeniden üretime geçtiklerinde işçileri daha ucuza çalıştıracak ve sarı sendikalar işçilerin haklarını savunmaktan çok, verilene razı olmaya ikna görevini üstleneceklerdir.

Sermaye Eskisi Gibi Değil; Artık Daha Sömürücü ve Faşizan!

İşte tam da bu noktada ezilenler açısından “hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağı” tezinin nasıl şekilleneceği önem kazanmaktadır. Kimi sivil toplumcu anlayışların iddia ettiği gibi, “kapitalizm içinde refaha” kavuşmayı esas alarak, kazandıktan daha fazla vergi, reformlarla düzeni kutsayarak düzeltmek için mi çalışılacak? Yoksa kapitalizmin yıkılması için yeni bir mücadele mi geliştirilecek? Buna doğru bir cevap verilmesi yaşamsal bir önem taşımaktadır!

Reformlar için mücadele elbette red edilemez. Kazanılmış hakların korunması, yenilerinin elde edilmesi için mücadele yürütmekte olmazsa olmazdır. Ancak, devrimciler ve komünistler için “hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağı” tezi sistemin restore edilmesini değil kapitalist-emperyalist sistemin kökten yıkılmasının gerekliliğine işaret etmektedir.

Bu kriz siyasal bir krize dönüşmedikçe, düzen kendisini bir şekilde yeniden dizayn edecektir. Sistemin para rezervleri kendisini yeniden ayağa dikmeye elverişli görünmektedir. Bunu büyük ekonomilere sahip emperyalist ülkeler bir süredir dile getiriyor ve halk kitlelerinin “kendilerine güvenmelerini” istiyorlar.

Devrimciler, komünistler ve anti-emperyalist güçler ortaya çıkan sonuçları tüm boyutlarıyla incelemeli ve kendi tezlerini halk kitlelerine, işçi sınıfına ve ezilenlere sunmalıdırlar.

Dünya ölçeğinde anti-emperyalist oluşumlar cılız haldedir mücadeleleri de güdükçü. Komünistlerin ideolojik birliktelikleri de oldukça zayıftır. Komünist partiler dağınık ve aralarındaki bağlar çok sınırlıdır. Bir enternasyonal birlik oluşturup mer-

kezi politikalar belirlemek şu an çok uzak bir hedefdir. Salgınla birlikte ortaya çıkan yıkıcı sonuçlardan etkilenen ezilenler, kendiliğinden de olsa sokağa çıkacaklardır. Bu toplumsal refleksin doğal sonucudur. Sorun tam da burada başlıyor ki kendiliğinden hareketlerin başarıya ulaşma şansları yoktur. Bu hareketler, yer yer çok sınırlı bazı haklar elde etse de (Fransa'da Sarı Yelekliler hareketinde olduğu gibi), çoğu bunları da elde etmeden sönüp gitmiştir. Örgütlülüğün önemi tam da burada ortaya çıkmaktadır. Burjuvazinin örgütlü hareketlere, komünist partilere, sendikalara, demokratik kitle örgütlerine saldırması boşuna değildir.

Son dönemlerde birçok çevre tam da bu temelde yeni arayışlar içine girmiş bulunuyor. Bunu sadece ilerici ve anti-emperyalistler yapmıyor. Faşist hareketlerde yapıyor. Yeni yol ve yöntemler bularak kitleleri etkilemeye ve örgütlemeye çalışıyorlar. Almanya'da "özgürlüklerimiz kısıtlanamaz" sloganıyla insanları sokağa çıkartanların Alman faşist örgütleri olduğu açığa çıktı. Alman faşist hareketi, hiçbir sembol taşımadan, genel ve herkesin kabul edeceği bir şekilde "özgürlük" sloganı üzerinden insanları sokağa çağırmakta ve bunda da görece başarılı olmaktadır.

Keza Fransa'daki faşistler de Koronavirüs'ün sorumlusu olarak göçmenleri, sığınmacıları göstermektedir. Sokağa çıkma yasağının olduğu dönemde bazı banliyölerde yaşanan olayları, "Fransızların sağlığını tehlikeye atıyorlar" şeklinde yansıtan Milliyetçi Cephe Hareketi Başkanı Marine Le Pen, göçmenleri "pislik" olarak damgalayarak hedef göstermiştir.

Bu tutum, emperyalist sermayenin krizi, yabancı düşmanlığı ve ırkçılığı geliştirerek başka bir deyişle sorunun kaynağı olan "düşmanlar" bulma politikasıdır. Bu, ABD, İngiltere ve Avrupa ile bizim gibi ülkelerde kendi özgünlükleriyle kendini üreten bütünlüklü bir stratejidir!

AKP/Saray Rejimi Kendi Darbesine Hazırlanıyor!

Kuşkusuz benzer bir yaklaşım Türk hâkim sınıflarında da görülmektedir. AKP-MHP faşist ittifakı, Koronavirüs sürecini uzun süredir yaşama geçirmek istedikleri projeleri için bulunmaz bir fırsat olarak görerek harekete geçti. Ancak salgının açığa çıkardığı ekonomik ve toplumsal sorunlar, AKP/Saray rejiminin geniş emekçi yığınlar nezdinde teşhir olmasının zeminini hazırladı. Gerek burjuva, gerekse de devrimci, demokratik muhalefetin zayıflığına rağmen sürecin genel karakteri bunu anlatmaktadır.

Nitekim Türkiye ekonomisi 2019'un ilk iki ayında yüzde 2,4 ve yüzde 1,6 olmak üzere iki kez üst üste küçülme yaşarken, 2019'un bütününde yüzde 0,9, büyüme

kaydetti. Ancak Uluslararası Para Fonu (IMF), 2020'de Türkiye ekonomisinin yüzde 5 küçüleceğini öngörüyor. Bunun doğrudan sonuçlarından biri işsizlik olacaktır. Geniş tanımlı işsizlik, Şubat'ta yüzde 22,1 seviyesine ulaştı. Mart 2020 sonrasında işsizliğin gerçek rakamlar itibarıyla yüzde 35-40'lara ulaşması bekleniyor. İşsizliğin geniş emekçi kitleler için büyük bir yoksulluk ve yoksunluk yaratacağına ise şüphe yok. Yapılan anketlerde her toplumsal tabakadan, kitlelerin ekonomik sorunları ve geçim kaygısını, iktidarın tüm kutuplaştırıcı ve düşmanlaştırıcı politikalarına rağmen birinci sıradaki sorun olarak görmesi de buna işaret ediyor.

Hatırlanacağı üzere, salgın boyunca AKP/Saray rejimi, CHP'li belediyelerin çalışmalarını, HDP'nin dayanışma kampanyalarını hedef tahtasına koydu, paralel devlet yapılanması olarak niteledi, şeytanlaştırdı. Ne var ki toplumsal gelişmeler, kitlelerin yaşadığı ve biriktirdiği sorunların çözülmemiş olması AKP iktidarının daha fazla sıkışmasını beraberinde saldırganlaşmasını getirdi.

Gelinen aşamada, AKP-MHP faşist ittifakı, düşman cephesine bir bütün CHP'yi, icraatlarını eleştiren tüm kesimleri konumlandırdı. Bunu "darbe hazırlığı" yapıyor polemiği üzerine inşa etti/etmeye çalışıyor. Devletin stratejik tüm organların da yapılandırılmış bulunan AKP/Saray rejimi açısından "darbe" söylemi kuşku yok ki gerçekçi değildir. Elbette bu durum AKP tarafından da biliniyor. Ne var ki AKP iktidarı, tıpkı Avrupa'da olduğu gibi bir yandan kendi militarist örgütlenmesini güçlendirmek ve canlı tutmak diğer yandan giderek çözülen kitlesini konsolide etmek ve esas olarak düzen muhalefeti de dahil olmak üzere bir bütün devrimci, demokratik güçlere yönelik kapsamlı bir saldırı furyası için ortam hazırlıyor.

Nitekim salgının başladığı ilk günlerden başlayarak, T. Kürdistanı'nda kayyum atamaları dur durak bilmemiş, son olarak HDP'nin Iğdır, Siirt, Baykan, Kurtalan ve Altınova belediyelerine kayyum atanmış, böylece toplamda 45 HP'li belediye halkın iradesine darbe yapılarak, gasp edilmiş oldu. Salgına yönelik yaklaşımını "Sermayeye kalkan, halka kolonya, Kürde kayyum" olarak formüle eden AKP iktidarı, ekonomik alanda giderek sıkışıkça, siyasal alanda da hareket kabiliyeti daraldıkça daha kapsamlı bir saldırı konsepti için harekete geçmeye hazırlanıyor.

2 Haziran'da açılacağı ilen edilen meclisin gündemine ilk getirilecek olan, Barolar, TTB ile TMMOB'ye yönelik yeni düzenlemeler; çocuk tecavüzçülerinin, cinsel istismar suçlularının serbest bırakılmasına

yönelik hazırlıklar, öte yandan düzen içi hesaplaşma bağlamında İş Bankasındaki CHP hisselerinin Hazineye devredilmesi-ne yönelik atılan adımlar bahsini ettiğimiz yeni dönemin birer parçasını oluşturuyor.

TV ekranlarında ölüm listelerini ifşa edip, R.T. Erdoğan'ı eleştirenleri kurşuna dizmekle tehdit eden bilumum destekçilerin bunları kendi başlarına yapmadıkları açıktır.

AKP/Saray rejimi, salgın döneminde yaşadığı erimeyi, "darbe" söylemi adı altında yeni mağduriyetler yaratarak, gerçekte ise kendi darbesini yaşama geçirmek, devrimci-demokratik ve yurtsever güçler ile burjuva muhalefete yönelik sindirme ve baskı politikalarını yaşama geçirmek için işlevselleştirmektedir. R.T.Erdoğan'ın salgının ilk günlerinde sarf ettiği dünyanın dünden farklı olacağı ve "hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı"na dair sözleri; Türk Büyük Burjuvazinin, işçi sınıfı ve geniş emekçi kitleler için öngördüğü, planladığı yeni projeleri anlatmaktadır. Kuşku yok ki bu projeler, sınıfın kazanılmış haklarının gasp edilmesini; örgütlenme ve ifade özgürlüğüne ket vurulmasını; güvencesiz, esnek ve sefalet içinde bir yaşamı öngörmektedir. R.T. Erdoğan'ın verdiği mesaj, bu yeni emek rejiminin uygulamaya sokulması adına elindeki devlet aygıtıyla; işçi sınıfı ve emekçilere yönelik şiddette dozun arttırılacağı, temel hak ve özgürlüklerin hedef tahtasına konulacağını ve Kürt ulusunun siyasi iradesine yönelik kayyum uygulamalarıyla, imha-inkâr ve asimilasyon politikasının devam edeceğinin işaretidir.

Direnış ve Mücadelede; Dünü

Katlamak, İvmeyi Yükseltmek

AKP/Saray rejimi, salgını tıpkı ABD, İngiltere ve Almanya'da olduğu gibi daha otoriter, daha baskıcı bir yönetimle toplumun yeniden yapılandırılması, işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde yeni bir hegemonyanın kurulması için bir avantaja çevirmek derdi taşıyor. "Eskisi gibi olmayacak" denilen husus, egemen sınıfların dünden farklı bir yol haritası izleyeceklerine dairdir. Uluslararası emperyalist sistem, bu ifadeye çarkların dönmediği bir dönemde sarılımışsa işçi sınıfı ve emekçiler için durum pekte hayra alamet değildir.

Söylemin, madalyonun diğer cephesinde, dünya halkları, ezilenleri; işçi ve emekçileri açısından da mutlaka bir karşılığı olmalıdır. Her şeyden önce resim, komünist, devrimci, ilerici güçler bakımından dünden farklı bir bakışa ve performansa ihtiyaç olduğuna işaret etmektedir. Düzenin krizi ve sermayenin yeni konsepti, dünya halklarının bu savaşında siperleri yeniden ve daha güçlü bir şekilde istihkam etmesini, öncü güçlerini tahkim etmelerini gerekli kılmak-

tadır. Açık ki saldırı daha boyutlu, daha şiddetli ve büyük olacaktır. Bunun karşısında, ezilenlerin tüm katmanları ve bölükleriyle birlikte güçlü bir ittifak kurmasına; saldırıya birleşik bir direnişle yanıt vermesine ihtiyaç vardır.

Coğrafyamızda, işçi ve emekçilere; emek ve meslek örgütlerine, Kürtlere, Alevilere; kadın ve LGBTİ+'lara yönelik kapsamlı saldırılar karşısında güçlü birlikteliklerin oluşturulması acil bir gündem olarak önümüzde durmaktadır. Politik öncüler için salgın öncesinden daha atak ve hareketli, kitlelerle daha sıkı bağlar kuran ve fiili meşru direniş temelinde sokağı zorlayan bir mücadele hattına ihtiyaç vardır. Açık ki AKP/Saray rejiminin veyahut küresel ölçekte emperyalist sistemin keyifliği ve rahatlığının temelinde kitlelerin örgütsüzlüğü ve dağınıklığı vardır. Bugünü inşa eden ve geleceği kuracak yegâne güç olan kitleler, bu savaşımın stratejik aktördür. Aralık 2019'a kadar dünyanın dört bir yanında sokakları mesken eyleyen kitlelerin, salgınla derinleşen yeni sorunlar etrafında bir kez daha sokağı çıkacağını öngörmek mümkündür. Komünistlerin, kitle hareketlerinin içinde yer alma, ondan öğrenme ve örgütlenme sorumluluğu güncelliğini korumaktadır.

Bugünkü konjoktürde çelişkiler; emek cephesi başta olmak üzere Kürt ulusal sorununda; inanç temelinde Alevilerin mücadelesinde; toplumsal cinsiyet mücadelesi bağlamında kadın ve LGBTİ+ hareketinde düğümlemektedir. Kuşkusuz tüm bu çelişkilerin ortak keseni olarak gençlik temel dinamik durumundadır. Öyleyse söz konusu alanlarda, salgın sürecinin temel halkası olarak öne çıkan dayanışma temelinde yürüyen faaliyette; temponun yükseltilmesine, kitle faaliyetinin güçlendirilmesine ve çalışmanın sokağı zorlayan bir hatta ilerlemesine ihtiyaç vardır. Kuşkusuz birleşebileceğimiz tüm güçlerle yan yana gelmeyi zorlamak bu bağlamda esnek ve yapıcı olmak elzemdir.

Açık ki birleşik mücadele dünden daha fazla önem kazanmış, yakıcı bir hal almıştır!

Bu ihtiyaç coğrafyamızın da sınırları aşan bir muhteva kazanmış, dünya çapında anti-emperyalist, ilerici ve devrimci güçlerin birleşik mücadelesi adına yeni yol ve yöntemler bulunması zaruri hale gelmiştir! Yeryüzü büyük kaynamalara, isyanlara ve toplumsal alt üst oluşlara gebe; katledilişinin 47. yılında Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın sözleri gelecek açısından takınmamız gereken tutuma işaret etmektedir: **"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım!"**

Çarklar Dönsün Zihniyetinin “Normali”

TC'nin normalî iş cinayetlerini, kadın ve LGBTİ+ katliamlarını, kayyum işgalini bizlere hatırlatmakta. Pandeminin ilan edildiği 11 Mart öncesi ile kıyas ettiğimizde egemenlerin saldırı konseptinde bir değişikliğe gitmediğini söyleyebiliriz.

Sokağa çıkma yasakları sürerken, #EvdeKal çağrıları yapılırken çarklar dönsün diye işçi ve emekçiler salgın döneminde dahi çalışmak zorunda bırakıldı.

Dünyanın dört bir yanına yayılan salgınla birlikte ilk elden sokağa çıkma yasakları gibi çeşitli uygulamalar yapılırken, Mayıs ayı ile birlikte dünyada birçok ülkede sokağa çıkma kısıtlamaları kalkmaya başladı. Salgın riski devam ederken, insanların canı pahasına sermayedarların çıkarını düşünen kapitalist düzen hayatı normalleştirme projelerine hız verdi.

Türkiye’de ise hükümet yetkilileri açıklama yaparak 11 Mayıs tarihinden itibaren kademeli olarak “normalleşme” sürecinin adımlarının atılacağını ilan etti. Şimdi yine sermayenin çıkarı düşünülerek koronavirüs salgınının devam ettiği ve yayılma riskinin çok yüksek olduğu bir dönemde yeni bir normalleşme süreci tanımlanmakta. Yaz aylarının yaklaşmasıyla birlikte, “turizm cenneti” olan Türkiye, yaz sezonuna normalleşme söylemiyle özel bir hazırlığa başladı. Aynı zamanda sermayedarların ve patronların yaşadığı krizi önleyebilmek adına büyük şirket, firma, markaların “normalleşme” adı altında çarkları döndürme adımları AVM’lerin açılışıyla başladı.

Sermayenin normalinde iş cinayetleri, salgında da artarak devam ediyor

Korona salgını öncesinde de güvencesiz koşullarda işçi ve emekçiler ölümle burun buruna kalarak, yeter ki çarklar dönsün diye kötü koşullarda çalışmaktalardı. Yüzlerce işçi sermayenin çark düzeneğinde iş cinayeti ile yaşamlarını yitirmekteydi. Sermayenin normalinde Torunlar İnşaat, Soma gibi işçi katliamlarına tanıklık ettik. Yani egemenlerin “normal”inde işçi ve emekçilere açlık, yoksulluk ya da ölüm reva görülüyordu, peki ya şimdi?

Bir lütufmuş gibi sunulan “normalleşme” süreci de işçi ve emekçiler için farklı bir dünya gerçekliği sunmuyor. Kapitalist sömürünün çarkları dönsün

diye işçi ve emekçiler salgın öncesinde de sonrasında ölmeye devam ediyor.

Pandemi döneminde de süren güvencesiz çalışma koşulları ile işçi ve emekçiler için saldırılar daha da ağırlaştı. İşçi ve emekçilere yönelik çeşitli hak gaspları artarken, sermayedarlar ekonomik kalkınma paketlerinden beslendi.

RTE koronavirüsle mücadele adı altında sermayedarların yüzünü güldürecek cebini dolduracak “ekonomik istikrar kalkını” paketiyle 14,3 milyar Euro değerinde bir destek paketi açıkladı. Bu pakette sermayedarlara vergi muafiyetleri ve lojistik, AVM, otomotiv sektörlerine çeşitli vergi muafiyetleri sağlanırken, sermaye çarkı için canı pahasına çalışan işçi ve emekçilerin payına salgında dahi açlık ve yoksulluk sınırında çalışmak düştü.

Pandemi öncesine dair DİSK-AR’ın Nisan ayında açıkladığı rapordaki verilere göre geniş tanımlı işsiz sayısı Ocak 2019’da 7 milyon 552 bin iken, Ocak 2020’de 408 bin artışla 7 milyon 960 bin kişi oldu. Geniş tanımlı işsizlik oranı Ocak 2020’de yüzde 23,1 olarak hesaplandı. Kriz dönemindeki uzun süreli işsizliğin sonucunda ümidini kaybeden işsizler son 1 yılda yüzde 53 oranında arttı. 2020 Ocak ayında iş bulma ümidi ni kaybedenlerin sayısı 946 bine ulaştı.

TC’nin normalinde işçi ve emekçiler işsizlikle birlikte yoksulluğa terk edilirken, pandemi döneminde #EvdeKal çağrıları karşısında çalışmak zorunda bırakılan işçi ve emekçiler işsizlik ve ücretsiz izin tehdidi altında bırakıldı.

İktidar, 17 Nisan’da yürürlüğe giren “Koronavirüsle Mücadele Kapsamında Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanunda” işten çıkarmalar yasaklanıyor adı altında yıllardır uygulayamadığı “ücretsiz izin”i yasallaştırdı. Ücretsiz izne ayrılan çalışanlar günlük 39,24 TL yani aylık 1177 TL’ye mahkûm edildiler. İşçi ve emekçiler patronlarının iki dudağı arasında açlıkla salgın arasında sıkışmak zorunda bırakıldılar.

İş yerinde güvencesiz çalışma koşullarının bir sonucu olarak İSİG raporunda belirtilen verilere göre 2019 yılında en

az bulduğunu ifade etti. İşçilerin yaşamını yitirdi. Fabrikalarda, işyerlerinde acil ihtiyaçlar ve zorunlu olmayan işlerde Covid-19 salgınına rağmen sürdürülen üretim baskısı devam ediyor. Bu baskı devam ederken işyerlerinde alınmayan önlemlerle birlikte işçi ve emekçiler salgın riskine karşı yaşamalarını idame ettirmek için zorunlu olarak çalışmakta.

İSİG Meclisinin Nisan ayında açıkladığı rapordaki verilere göre; Covid-19 nedeniyle en az 103 işçi yaşamını yitirdi. Egemenlerin zorunlu ve acil ihtiyaçlar dışında üretime ısrarla devam etme çabasının bir sonucu olarak işçiler ölüme terk edilmekte. #EvdeKal’ amayarak salgın riskine rağmen güvencesiz ve sağlıksız, fiziksel mesafenin gerçekliğinin sağlanmadığı koşullarda çalışan işçiler her gün yeni bir vakanın çıktığı işyerlerinde çalışmaya durmaksızın devam etmekte. Nisan ayında büyük işyerlerinde Covid-19 vakalarının görülmesi salgının yayılmasına neden olduğu halde işyerlerinde çalışmanın durdurulmadığını görmekteyiz. Egemenler sermayedarları kriz karşısında koruma-güçlendirme kaygısıyla adını normalleşme olarak tanımladıkları ve ilk önce AVM’lerin açılması ile başlangıcını yaptığı bu süreçte, işçi ve emekçiler salgın riski sürerken patronların çarkını döndürüyor.

Yine TC’nin normalinde işçi ve emekçiler yoksulluk, işsizlik, borç çemberinde intihara sürüklendiği bir dönemdi. İSİG raporundaki verilere göre; son 7 yılda en az 458 işçinin işyeri içinde veya

işe bağlı olarak intihar ettiği belirtildi. Pandemi dönemiyle birlikte işsizlik tehdidi altında geçim derdini taşıyan işçi ve emekçiler çaresizlik koşullarında intihara sürüklenmekte.

Önümüzdeki döneme dair sermaye sahipleri ve patronlar kendini güvene alacağı yöntemler geliştirmekteler. İsmi “normalleşme” olarak tanımlanan süreçte işçi ve emekçilere dönük çeşitli hak gaspları ve sömürü uygulamalarının kalıcı hale gelmesi bu sürecin ilk projelerinden biri gibi gözüküyor.

TC’nin normalî iş cinayetlerini, kadın ve LGBTİ+ katliamlarını, kayyum işgalini bizlere hatırlatmakta. Pandeminin ilan edildiği 11 Mart öncesi ile kıyas ettiğimizde egemenlerin saldırı konseptinde bir değişikliğe gitmediğini söyleyebiliriz. Egemenlerin normalinde de pandemi sürecinde de, salgını fırsata dönüştürerek, işçi-kadın-Kürt düşmanlığına devam etmekte. Toplumsal muhalefetin dinamiğini oluşturan kesimlerin uzun yıllar mücadele deneyimleri ile elde ettiği kazanımlara dönük özel, sistemli saldırılarını sürdürmekteler. Pandemi sürecinde salgını fırsata dönüştüren TC, işçi ve emekçilerin mücadele günü 1 Mayıs’ta sokağa çıkma yasasıyla, kadın ve LGBTİ+ mücadelesinin kazanımı olan 6284 yasası ve İstanbul Sözleşmesi’ni hedef alan infaz yasasıyla, Kürt özgürlük mücadelesinin bölgedeki kazanımı olan HDP belediyelerine yönelik kayyum işgalleri ile normalini bir kez daha gösterdi.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG), yeni tip koronavirüs (Covid-19) salgınının ikinci ayına ilişkin iş cinayetleri raporunu açıkladı.

İSİG: En az 128 işçi Covid-19'dan yaşamını yitirdi

Raporda "Salgının bir sınıf sorunu olduğu, koronavirüsün ikinci ayında izlenen politikalar ve gelişmeler ile ortaya çıktı. Hasta ve ölüm oranlarının en fazla üretim merkezlerinin bulunduğu işçi yoğun kentlerde görülmesi, salgının bir işçi sınıfı hastalığı/sınıf sorunu oluşunu daha da pekiştirdi. Salgının ikinci ayında sermayeyi koruyan ve işçi sınıfını sürü bağışıklığına iten politikalar, virüsün işyerlerinde ve işçilerin yaşam alanlarında hızla yayılmasına sebep oldu" denildi.

Raporda şu başlıklar öne çıkıyor:

- Salgının ikinci ayında bir yandan "evde kal" çağrıları devam ederken, diğer yandan hafta sonları ve resmi tatilleri kapsayan sokağa çıkma yasakları ilan edildi. Ancak 'üretmeye mecburuz' anlayışıyla işçiler bugünlerde de işyerlerine gönderilmeye devam edildi.

- 1 Mayıs İşçi Bayramı'nda sosyal mesafe gerekçesiyle polis tarafından DİSK üyeleri gözaltına alınırken; şantiyelerde, tarlalarda, tersanelerde ve pek çok işyerinde işçiler dip dibe çalıştırılmaya devam edildi.

- Mayıs tarihli SGK 'özel' genelgesiyle işçilerin Covid-19'a yakalanmasının iş kazası ve meslek hastalığı kapsamında değerlendirilmeyeceğine karar verildi. Böylelikle işçilerin salgın günlerindeki hukuki hak arama yollarına ağır bir darbe indirildi.

Salgının ilk iki ayı olan 11 Mart-10 Mayıs tarihleri arasında 'en az' 128 işçi Covid-19 sebepli iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

- Covid-19 nedeni iş cinayetlerinin en fazla gerçekleştiği işkolları ticaret-büro işkolu ile sağlık işkoludur. Hayatını kaybeden işçilerin işkollarına göre dağılımı ise şu şekilde: Ticaret-büro işkolunda 37, sağlık işkolunda 31, belediye-genel işler işkolunda 11, turizm-konaklama işkolunda 8, tekstil işkolunda 7, taşımacılık işkolunda 5, savunma-güvenlik işkolunda 5, bankacılık işkolunda 4, metal işkolunda 4 ve diğer işkollarında 14 işçi yaşamını yitirdi.

Mevsimlik Tarım İşçileri: Ya Virüs, ya da Yoksulluk

Dayatılan sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle en kırılgan ve riskli grubu mevsimlik tarım işçileri oluşturuyor. Ne zaman biteceği bilinmeyen koronavirüs salgınının mevsimlik gezici tarım işçilerinden uzak tutulmasına yönelik herhangi bir koruyucu sağlık hizmeti sunulmuyor.

Koronavirüs salgınına rağmen koruyucu, önleyici ve ekonomik hiçbir tedbirleri bulunmayan mevsimlik tarım işçileri, fiziki mesafenin olmadığı çadırlarda zor koşullar altında yaşamlarını sürdürüyor. Her yıl olduğu gibi güvencesiz çalışma, sosyal haklardan yoksunluk ve çocukların çalıştırılması tartışılıp bir sonraki yıl bir ölüm, bir hastalık olana kadar mevsimlik tarım işçileri unutulacak gibi gözüküyor.

Geçimlerini sağlamak için özellikle T. Kürdistanı'ndan Karadeniz'e ve Ege'ye doğru hareket eden yüzbinlerce mevsimlik gezici işçi, gittikleri illerde genellikle tarla ve bahçelere en yakın kırsal alanlarda, insani koşullardan uzak, sağlık açısından her türlü riske açık bir şekilde konaklamakta ve çalıştırılmaktadır.

Yaz ayları geldiğinde en üzücü haberlerin başında yine mevsimlik işçilerin kamyon kasalarında, traktör sırtlarında üst üste görüntüleri ve ölüm haberleri gelir. Ehliyetsiz, denetimsiz, hiç kontrol edilmeyen kamyon kasalarında tarlalara giden işçileri bu sene bekleyen yeni tehlike var, o da salgın.

Dayatılan sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle en kırılgan ve riskli grubu mevsimlik tarım işçileri oluşturuyor. Ne zaman biteceği bilinmeyen koronavirüs salgınının mevsimlik gezici tarım işçilerinden uzak tutulmasına yönelik herhangi bir koruyucu sağlık hizmeti sunulmuyor. İşçilere düzenli bir şekilde koruyucu maske verilmiyor, aynı çadırda 7-8 işçi bir arada barınıyor. İşçilerin yaşam ve çalışma alanlarının temizlik ve hijyen açısından iyileştirilmesi bir yana, bu iş-

çilerin neredeyse hepsi sigortasız çalıştırılıyor.

Mevsimlik işçileri salgından korumak için yeterli önlem alınmaması aynı zamanda salgının hızlı bir şekilde yayılma sorununu ortaya çıkarıyor. Kalkınma Atölyesi Kooperatifi'nin yaptığı araştırmaya göre araştırma kapsamında görüşülen 70 tarım aracısının bu yılki çalışma planlarına bakıldığında temsil ettikleri yaklaşık 10 bin tarım işçisinin Nisan 2020 ayı itibariyle beş ay boyunca 20 ili kapsayacak bir hareketlilik içinde olacağı görülmektedir. Türkiye'de bitkisel üretime katılan yüzbinlerce işçi düşünüldüğünde üretimin devamı için gerekli olan bu kitlesel hareketliliğin hem işçiler ve çocukları hem de seyahat edecekleri il/ilçelerdeki nüfusun sağlığı açısından bir tehdit oluşturacağı görülmektedir.

Mevsimlik işçilerin sömürsünün en çok olduğu Batı Avrupa'da da durum Türkiye'de yaşananlardan farklı değildir. İnsanların yaşadığı geçim sıkıntısının örnekleri, Avrupa'da da görülmektedir. Örneğin Fransa'da koronavirüsü nedeniyle sezonluk yabancı tarım işçileri gelecek üzere hükümetin çağrısı üzerine 200 binden fazla işsiz Fransız gönüllü olarak hasat toplamak için başvurdu. Tarım Ba-

kanı Didier Guillaume, France 2 adlı televizyon kanalında yaptığı açıklamada, hükümetin çağrısının karşılık bulması nedeniyle Fransa'nın kendi kaynaklarıyla mevsimlik işçi sıkıntısını aşacağını söyledi.

Fransa'ya hasat zamanı özellikle çilek, kuşkonmaz ve domates toplamak üzere İspanya, Portekiz, Fas ve Polonya gibi ülkelerden yaklaşık 200 bin mevsimlik işçi geliyordu. Mevsimlik işçiler hasat sonrası ülkelerine dönüyordu. İşgücü ihtiyacı Romanya, Bulgaristan, Polonya gibi "ucuz iş gücü"nin olduğu ülkelerin yanı sıra, Suriye, Fas, Cezayir gibi ülkelere gelen mültecilerden sağlanıyordu.

Mevsimlik işçilerin sorunu, aslında sınıf mücadelesinin önemli başlıklarından biridir. Köylülük ile ücretli işçilik arasında sıkışıp kalmış bu geniş kitle örgütlenmesi en zor kesimdir. Ancak örgütlendiği durumda, kaybedeceği bir şey olmayan ve dolayısıyla öfkesinin önüne geçilemeyecek olarak öne çıkmaktadırlar mevsimlik işçiler. Katliam gibi trafik kazalarında kitlesel ölümleri karşısında üzüldükten sonra unutulacak değil, sınıf mücadelesinin aktif bileşeni olarak bakılıp örgütlemek üzere araçlar geliştirilmesi gereken önemli bir kesimdir.

Elli Metre Öteden Sallanan El!

Covid-19 pandemisinin dünya çapında etkileri sürerken, hastalıktan en fazla etkilenenlerin ezilenler olduğu gerçekliği, salgının yaşandığı yerlerin tümünde ortak nokta olarak karşımıza çıkmaktadır. Diğer bir ortak nokta egemenlerin pandemi sürecini bir fırsat olarak görüp, ezilenlerin yıllarca mücadele ile kazanmış olduğu haklarını gasp etmeye çalışması ve sosyal mesafe safsatalarının yanında çarkların dönmesi için işçi ve emekçilerin sağlıksız koşullarda ölüme gönderilmesi. Tüm bunlarla beraber pandemi var olan sınıfsal mesafenin görünür bir şekilde hafızalarımıza kazınmasına vesile oldu. Var olan sınıfsal mesafenin tüm çıplaklığıyla ezilenler cephesinden görülmesi pandemi döneminin ortaya çıkardığı gerçekliklerin başında gelmektedir.

R.T. Erdoğan'ın Sancaktepe sahra hastanesi inşaatında çalışan işçileri ziyareti ziyarette çekilen fotoğraf Covid-19 pandemisinin gözler önüne serdiği sınıfsal mesafenin bir özeti. Tam anlamıyla bundan daha iyi bir anlatım olmayacağı bir gerçeklik olarak karşımızdadır. Covid-19 pandemisinin belki de ezilenler açısından ortaya çıkardığı "kral çıplak" ya da "aynı gemi"de olmadığımızın hatırlanması anlamında, gerçekliğin fotoğrafı olarak karşımızda durmaktadır. Fotoğraf karesindeki alanı devletin bir minyatürü olarak düşünebiliriz. Yan yana, iç içe onlarca işçi arada korumalar ve en sonunda kırmızı şeritle kendilerini güvene almış bir avuç iktidar sahibi! "Biz milyonlar onlar bir avuç" sözünün gerçekliğinin kanıtı. İktidarın pandemi sürecine nereden baktığının özet fotoğrafı. Çalışan onlarca işi ve emekçilerin sırtından geçinip onlara; en fazla bu kadar yakın diyen bir sistemin görüntüsü.

İktidarın inşaat aşkı

Bu gerçeklik ile birlikte Covid-19 pandemisi iktidar ile inşaat arasındaki bağın ne derece sarsılmaz olduğunu kanıtladı. Her şey durmuşken şantiyelerin ve inşaat ihalelerinin tüm hızıyla devam etmesi, bu uğurda ölüme gönderilenler, servisle-re tika basa doldurulup çalışmaya zorlanan işçiler, itiraz edenin işten çıkartılarak açlığa mahkûm edilmesi, açıklık salgın arasında tercihe zorlanması, kendilerinin yaratmadığı bir ekonomik krizin enkazını kaldırmalarının istenmesi...

Bu iktidarı nasıl tanımlarsınız soru-

'Ama gene de buradan epey para kazanıldı; iyi günler efendim'

sunu, çoğu kişinin "inşaat" diyebileceği kadar beton düşkünü. Öyle ki Covid-19 pandemisinin ilk günlerinde açıklanan kalkan paketinin içerisine ev satın alma ile ilgili madde yerleştirebilecek kadar inşaattan kopamayan bir iktidardan söz ediyoruz.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan 6 Nisan 2020'de, Atatürk Havalimanı ile Sancaktepe'ye pandemi tedbirleri kapsamında, 45 gün içinde biner odalı sahra hastaneleri kuracaklarını açıkladı. Bir gün sonra hastanenin havalimanında bulunan binaların değiştirilerek pandemi hastanesine çevrilmesinin daha hızlı daha az maliyetli olacağı konuşulurken, sahra hastanesinin bu binalardan birine değil de, yanındaki araziye yapılmaya başlandığı görüldü. Hastanenin yaklaşık iki milyar dolarlık pistlerinin bozularak sıfırdan yapılması epey bir tartışıldı. Diğer günlerde inşaatı iktidara yakın Rönesans Holding'in üstlendiği öğrenildi. Şirketin hazırlıklara bir ay önce başladığı, ama ihale açılmadığı ortaya çıktı. Tüm bu sorularla beraber tartışmalar devam ederken "pandemi sürecinin atlatıldığı" artık normale dönmemiz gerektiği vurguları daha bir söylenir oldu. Bu tartışmalarla beraber normalleşme takvimi açıklandı. Haliyle pandemi için yapılacağı söylenen sahra hastanelerinin ne olduğu sorusu gündeme geldi. İnşaatı devam eden yerlerin pandemi ile mücadele kapsamında sahra hastanesi olarak kullanılacağını düşünüyorduk ki; Erdoğan gerçekliği böyle düşünenlerin viz-

yonsuzluğu ile beraber açıkladı. 9 Mayıs Cumartesi günü Erdoğan, hastanenin sağlık turizmi için kullanılacağını söyledi.

İktidarın virüs salgınında bocaladığı günlerde "halk sağlığı" adına çıkılan yol, şehvetle yine bir şantiyeye bağlandı böylece. Çıkılan yolun en başından halk sağlığı ile ilgili olmadığını açık bir şekilde itiraf edilmesi malumun ilanından başka bir şey ifade etmemektedir. Günün ihtiyacına bakıp salgınla mücadele kapsamında sahra hastanesi yapacağız diyor, biraz salgınla ilgili gündemi değiştirebilince yeniden normaline dönüyor.

Her şey sınıfsaldır

İktidar pandemi başladığından beri halka vaat edilen tek şey olan ücretsiz maske ve kolonya dağıtımında çuvallarken diğer kulvarlarda sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak adına bütün profesyonelliğini eksiksiz bir şekilde kullanabiliyor. Bunun elbette sınıfsal pozisyonla doğrudan ilgisi bulunmaktadır. Ezilenlerin düşmanı olanlar; onlar adına, onlara faydası dokunacak şeyleri yapmada elbette bocalayacaklardır.

Engels 1845 yılında yazdığı "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" kitabının "Burjuvazinin Proletarya Karşısındaki Tutumu" bölümünde yaşadığı bir olayı anlatır. "...Bir seferinde, böyle bir burjuvayla birlikte Manchester'a gittim ve onunla kötü, sağlıksız yapı yöntemini, emekçi mahallelerinin ürkünç koşullarını konuştum; böyle kötü kurulmuş

bir başka kent görmediğimi söyledim. Adam, sonuna kadar sakin sakin dinledi ve tam ayrılacağımız köşede şöyle dedi: 'Ama gene de buradan epey para kazanıldı; iyi günler efendim'."(F. Engels İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu, Sol Yayınları, 1. Baskı Ankara 1997)

Bugünlerde Covid-19 salgını karşısında egemen sınıflarının yaptıkları, değişmez gerçeği tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi. O gerçeklik yüzyıllardır işçilerin kötü yaşam koşullarında, hastalığa ve ölüme açık koşullarda çalıştırılmasının sermayenin varoluş koşullarından biri olmasıdır. Önümüzdeki dönemde bugünler konuşulurken, iktidara yaslanan bir müteahhit de karşısına çıkabilecek; "küresel ölümcül bir salgın koşullarında işçiler zorla inşaatlarda çalıştırılmaya, üstelik hakları gasp edilerek devam ettirilmiş" itirazına, aynı sınıfsal bakış açısıyla, aynı cevabı söyleyecektir: "Ama gene de buradan epey para kazanıldı."

"Güçlendikçe toplumun basit ihtiyaçları karşısında kırılma eğilimi, devlet aygıtını 'usul-erkân' silsilesinden çıkarmanın da bedelidir bir bakıma. Üç beş meczubun hezeyanı ile kolayca örtülebilir; hastane şantiyesinde desteğine muhtaç olanlarla araya metrelerce mesafe konularak gizlenebilecek bir çıplaklık değildir bu. Düpedüz "Ben devletim" diyen kralın çıplaklığıdır. Hiç beklenmedik anda birisi çıkar, bağırır... (Bahadır Özgür: İki meczup bir çıplak kralı örter mi? Gazete duvar)

13 Mayıs günü Viyana Kadın Dayanışması tarafından Gülistan Doku ve Şadia Ahmad için 16. Bölge'de eylem gerçekleştirildi.

Viyana'da Gülistan Doku ve Şadia Ahmad için eylem

Gerçekleştirilen eylemde Türkçe ve Almanca açıklama yapılırken ilk olarak Kassel'de ayrıldığı eşi tarafından katledilen Şadia'nın hikayesi paylaşıldı: "Her güne farklı coğrafyadan katledilen kadın haberleriyle uyanıyoruz. Katillerin ortak hikayelerini (eski eş, eş, sevgili, baba, kardeş) okuyoruz. Almanya'da eşinin sistematik olarak uyguladığı şiddete karşı çıkarak ayrılan ve 3 çocuğu ile yeni bir başlangıç yapmak isteyen Şadia Ahmad da, 2 Mayıs 2020 günü eski eşi tarafından katledildi. Tüm dünya genelinde kadına dönük şiddet, patriarkal sistem tarafından politik olarak üretilmektedir" denildi.

Ardından kadınlar, 134 gündür kayıp olan Gülistan Doku'nun sürecini paylaştılar. Dersim özgülünde yaşanan bu olayın erkek-devlet egemenliğinde yaşandığını vurgulayan kadınlar şunları ifade etti: "Tüm Dünya coğrafyalarında olduğu gibi, AKP- MHP şahsında Türkiye ve T. Kürdistanı'nda da üretilen cinsiyetçi politikalarla, kadınlar için 24 saat tehlikenin kol gezdiği bir toplumsal yapı yaratılmıştır. Dersim'in direniş kültürünü – kimliğini yok etmek için açılan kafe ve barlar, bu politikayı uygulayabilmek için dışarıdan yabancı ve düşmanca yöntemler geliştirecek bireylerin Dersim'e yerleştirilmesi; en başta kadınları ve gençleri hedeflemektedir"

"Dersim'in doğasını katletme pahasına her adım başına termal kamera yerleştirerek tüm topluma nefes aldirmayan asker ve polisler, Gülistan Doku'ya nasıl ulaşamıyor?" diye soran kadınlar açıklamaya şöyle devam ettiler: "Sesimiz Gülistan'ın sesi, çığlığımız Gülistan'ın çığlığı, direnişimiz tüm Gülistanların direnişi olmaya devam edecektir."

Eylem, "Birlikte Güçlüyüz", "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Jin, Jijan, Azadi" sloganlarıyla sona erdi.

Kadınlar Dayanışmayı Birlikte Üretimle Yükseltiyor

Kadınların bütün yaşamının evlere sıkıştırılmaya çalışılması yeni bir şey değil. Ev-aile-şiddet-görünmeyen emek sarmalı içerisinde kadınların kimliğine dönük topyekun saldırı süreklilik gösteriyor. Bu durum erkek egemen sistemin kodlarının bir yansıması olarak kadınlara dayatılıyor. Ve sistem bütün çelişkileri, krizleri bu durumu derinleştirmek için sistemli bir biçimde kullanıyor. Covid-19 salgını nedeniyle açığa çıkan kimi zorunlulukları da bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Erkek egemen sistem salgınla mücadelede alınması gereken önlemleri kadınlar üzerinde tahakküm inşa etmek için seferber etmiş durumda.

İnsanların fiziksel temasını en aza indirmesi ve hatta ortadan kaldırması sıkça söyleniyor. Ve devlet bu durumu "sosyal mesafe" olarak tanımlıyor. Salgınla mücadele için önemli olan fiziksel temassızlığın yerini "sosyal mesafe" alıyor. Bunun bilinçli bir tercih olduğu açık. Genel anlamda "sosyal mesafe" sloganı ile bireyselleşmenin, yalnızlaşmanın propagandası yapılırken; ezilenleri birleştiren, güçlendiren dayanışma olgusu ise hiçleştirilmeye çalışılıyor.

Erkek egemen sistemin en bildiğimiz yanı ile yüz yüze kalıyoruz aslında. Bu gerçeklikten hareketle fiziksel mesafenin bir çok noktada zorunlu olduğu bu atmosferde, sosyal açıdan mesafelenmenin önüne geçme zorunluluğu ile karşı karşıyayız. YDK olarak yaşama, çalışma, politika yapma, sosyalleşme alanlarımızın bu denli daraldığı bir dönemde sosyal açıdan mesafelenmenin önüne geçmek için bir dizi çalışma yapıyoruz.

Bu çalışmaların bizler açısından hangi ihtiyaçtan doğduğu, nasıl bir işlevi olduğu ve önümüzdeki süreçle bütünselliği üzerinde durmak gerektiğini düşünüyorum. Yaşamın bütün kanallarının özellikle kadınlar açısından eve sıkıştırılmaya çalışıldığı, başka bir ifade ile adımladığımız her yolun eve çıkarılmaya çalışıldığı bir dönemin tahribatlarını en aza indirmenin, bu süreçten güçlenerek çıkabilmenin yolunun bu tartışmalarda ve çalışmalarda gizli olduğunu düşünüyorum.

Birlikte güçlüyüz

YDK açısından son döneme rengini veren, politik ve pratik açıdan karşılığını bulan temel sloganın "kadınlar birlikte

Kimi zaman politik gündeme dair kimi zaman YDK olarak ihtiyacını hissettiğimiz ve kolektifimizin hareketini kısıtlayan başlıklara dair yaptığımız atölyeler oldukça ön açıcı.

güçlü" olduğunu söyleyebilirim. Buradan hareketle salgın günlerinde çalışmalarımızı, sözünü ettiğim politik ve pratik zemini güçlendirecek biçimde ele almak belirleyici olan şeylerden biri. Kadınlar Birlikte Güçlü kapsamında yürüttüğümüz tartışma ve çalışmaların önemli olduğunu düşünüyorum. Kendi içine kapanma tehlikesinin düzeyinin yükseldiği bu dönemde kadınların bütünlüklü gündemlerini böyle birlikteliklerle takip etmek ve bir parçası olmak oldukça anlamlı.

Bunun yanında süreç zamansal açıdan kısmen bolluk taşıdığı için biriktirdiğimiz yada ertelemek zorunda kaldığımız kimi tartışmaların yürütülmesi açısından bir avantaj da taşıyor aslında. Bu ekseninde yaptığımız atölyeler oldukça işlevli bir noktada. Başından itibaren düzenli ve sistemli biçimde yürütmeye çalıştığımız toplantı ve atölyelerin sürecin gerisine düşmemizi engellediğini söyleyebilirim.

Kimi zaman politik gündeme dair kimi zaman YDK olarak ihtiyacını hissettiğimiz ve kolektifimizin hareketini kısıtlayan başlıklara dair yaptığımız atölyeler oldukça ön açıcı. Birlikte tartışmak ve sonucunda bir şeyler üretmek motive edici bir yerde duruyor. Büyük bir kısmını dijital ortamda yapmak zorunda kaldığımız tartışmalar, atölyelerle birlikte daha işlevli bir hal aldı. Dijital ortamın

birçok dezavantajını ve olumsuz yönünü tartışabiliriz. Ancak bunun yanında bizler açısından ulaşamadığımız, kimi zorunluluklardan kaynaklı sınırlı temas kurduğumuz kadınlarla buluşmanın olanaklarını artırmasını ise göz ardı edemeyeceğimizi düşünüyorum. Tartışmalarımıza daha fazla kadının dahil olması, düşünsel süreçte ve pratik olarak daha fazla kadının harekete geçmesine vesile olması kuşkusuz bir olumluluk. Bunun yanında birbirimizden güç almamızı, beslenmemizi artırdığını da söyleyebilirim.

Elbette yer yer sıkıcı ve yorucu yanları da olabiliyor. Bunun önüne geçmek ise tamamen bizim elimizde. Bu buluşma ve bir araya gelişlerin işlevselliğine dair yürüteceğimiz tartışma ve oluşturacağımız önerilerle tek tipleşmesinin önüne geçebilir ve canlı tartışma ortamını süreklileştirebiliriz.

İçinde bulunduğumuz duruma ve bu durumu açığa çıkaran zemine dair birçok söz söylüyoruz. Bu sözlere eklememiz gereken bir halka ise salgın sonrası süreç, bizi bekleyenler ve neler yapacağımız olmalı diye düşünüyorum. Tam da burada örgütsel işleyişin kilitlenmemesinin ve politik düzlemden kopmanın tayin edici olduğunu söyleyebilirim. Yaptığımız çalışmalar büyük oranda buna zemin sunuyor aslına bakarsanız.

Erkeklığı Yıkmaya Muazzam Bir Enerjimiz Var, Direnişimiz Mükemmel Falan!

Simone De Beauvoir'un bilinen sözlerindedir, "Siyasi, ekonomik veya dini bir krizin kadın haklarının sorgulanması için yeteceğini asla unutmayın. Bu haklar asla tam anlamıyla elde edilemez. Hayatınız boyunca tetikte kalmanız gerekecek" der Beauvoir. O kadar haklıdır ki; patriarkal düzende her gün karşı karşıya geldiğimiz tüm deneyimlerde bunu yaşar ve bir kez daha hak veririz Beauvoir'a...

Toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesinden kadınların özgürlük ve kurtuluş mücadelesine, en önemli unsur sürekliliktir. Israrla üzerine gidip, ısrarla mücadele etmek; patriarkaya karşı sürekli alternatif arayışında olup bunu örmek... Bugün kadın mücadelesinin, toplumsal muhalefete önderlik etme gücü tam olarak buradaki süreklilik ve kadınca inattan/ısrardan geliyor. Eşitliğe, adalete, haksızlıklar karşısında hesap sormaya susamış kitleler açısından, kadınların mücadeledeki ısrar ve sürekliliği en somut kazanımlarla öne çıkarıyor. Çünkü Beauvoir'un da dediği gibi herhangi bir krizde kazanılmış haklarına saldırılacağını, "şimdi sırası mı" denilerek göz ardı edileceğini bilir ve bu yüzden hayatımız boyunca tetikte kalmaya çalışırız (bu arada hayat boyu tetikte kalmak, yalnızca herhangi bir kolektif içerisinde yer almayan ve örgütlü olmayan kadınlar açısından da çeşitli vesilelerle çok bilindik bir hayatta kalma rehberidir).

Bugünlerde Sevda Noyan-Esra Elönu ile başlayıp Fatih Tezcan ile devam eden "karılarımızı-çocuklarımızı bizden nasıl koruyacağız" tehditlerini duydukça, "eğitimci" sıfatlı zatların kızların resimlerini "dikizlemekten" nasıl keyif aldığını canlı yayında izledikçe, kamuoyu önünde görünür olan muhalif kadınlar için "tecavüz listeleri"ne denk geldikçe, çocuk istismarı "profesör" kılıklı erkeklerce TV ekranından övüldükçe, Şok gibi pandemide kârını işçilerinin sırtından iki katına çıkarmış marketler zincirinde kadınlar tacize uğrayıp tacizci müdürler ödüllendirildikçe, halkın iradesi ile seçilen HDP belediyelerine kayyımlar atanıp bu kayyımlar ilk iş olarak kadın kurumlarını kapatınca... hayatta kalma rehberimize daha sıkı sarılmaktan başkaca bir yol olmadığını anlıyoruz.

Patriarkanın "normal"i

kazanımları hasıraltı etmektir

İşçiler, emekçiler, kadınlar, çocuklar, yaşlılar lehine hiçbir ekonomik ve sosyal düzenleme yapmadan; patronların

Ina Stanimirova

Sizin "normalinizi" bilmeyiz ama bizim bir "normalimiz" var, o da sizin erkeklüğünüzü yıkma mücadelesi vermek!

korunup tacizci-tecavüzcü-katil tutuklu erkeklerin topluma salındığı pandemi günlerinde devlet "normale dönüş"ü tartışıyor. Kadınlar ise "dönülen" pandemi öncesindeki "normal"in kendileri için ne anlama geldiğini...

Son günlerde yaşananlara bakınca "normale dönüş"ün ne olduğuna dair kimi doneleri görebiliyoruz. Mesela egemenlerin "normale dönüş"ü, kadınların ve çocukların, iktidar yanlısı çeteler eli-diliyle tehdit altında olması, bu kişilerin devlet kurumlarınca korunması anlamına geliyor. Üniversite öğrencisi kadınların erkek öğrencilerden başlayıp ÖGB'ler, öğretim görevlileri, dekanlar, rektörler tarafından taciz cenderesinde olduğunu hatırlamasıdır, "normale dönüş"! Kamuoyu önünde muhalif kimliğiyle öne çıkmış bir kadın isen pandemiden korunma gölgesinde bile erkek dünyasının tecavüz listesinde olduğunun, sana yine iktidardan güç alan erkeklerce bildirilmesidir. İşyerlerinde müdürlerin, erkek çalışanların kadınlara dönük tacizi söz konusu olduğunda tacizciye asla dokunmayıp, tacize uğrayan kadınlar sesini çıkarınca meseleyi örtmek adına tacizcileri başka şubelerde görevlendirmektir. Çocukların, erkek egemen dünyada kesinlikle tekin bir ortamda olmadığını hatırlama tutmak, ilk fırsatta istismarın yasallaştırılması ve istismarcıların aklanmasının an meselesi olduğunu bilmek demektir. Devlet tarafından görevlendirilen kayyımların ilk

işinin "kadınları vurmak" olduğunu, bu kayyımların kadın kurumlarını kapatıp, kapatmadıklarına da erkek yönetici atması yapmasından bilmektir.

En önemlisi de patriarkanın "normal"inin kadın kazanımlarına karşı savşmak ve kriz dönemlerini de bu kazanımları hasır altı etmek için fırsata çevirmek olduğunu bilmektir.

Anlaşıldığı üzere devletin "normale dönüş" tartışmalarında, kadınlar açısından yeni ve heyecanla beklenesi bir "normal" yoktur. Pandemi döneminin yol açtığı (söylenen) işsizlik de, ücretin düşürülmesi de, ev içindeki tecrit de, artan ev içi emek yükü de, toplumdaki diğer insanlarla sadece fiziksel değil her türlü sosyal mesafe alıp izole edilmek de kadınların yabancı olduğu durumlar değildi. Tıpkı bugün TV ekranlarına, sosyal medya mecralarına çıkıp kadınları ve çocukları tehdit eden, sosyal ve mesleki konuları ne olursa olsun genç kadınları ve çocukları cinsel meta olarak değerlendirmekten zerre ar etmeyen erkeklik halilerine yabancı olmadığımız gibi...

Kendi "normalimizi" düşleyelim

Dolayısıyla bugün cinsel saldırı tehditleri ve istismarı meşrulaştırma çabaları eşliğinde süregiden "normale dönüş" tartışmalarının kadınlar açısından yeniden ele alınması gerekiyor. Sürekli dikkat ve ısrarlı mücadele ile anda gelişen saldırıları

geri püskürtme, hesap sorma konusunda kadın hareketi olarak belli bir noktaya ulaştığımız durumdayız. Keza hem Gazi Üniversitesi dekanının hem de Aydın Üniversitesi'ndeki zat'ın üniversitelerle olan ilişkileri, kadınların örgütlü tepkisi ile kesilmiş, üniversiteler açıklama yapmak zorunda kalmıştır.

"Normal"imizin ne olduğunu ve ne olması gerektiğini düşleyip, hayata geçirmenin yollarını aramamız gerekiyor. Pandemi buna bir fırsat olabilir, kapı aralayabilir. Erkek egemenliğinin temsilciliği görevini "muazzam" yürüten AKP-MHP faşist koalisyonunun darbe vurduğu düş gücünü yeniden ele geçirerek, pandemi krizini kendimiz adına fırsata çevirebiliriz.

Ha son olarak, "Süpermen'i bilmem ama Süper kadın diye bir ırk var. Bu da 13-16 yaş arasında. Hadi biraz büyüelim 12-17 olsun; çok muazzam rejenerasyon kabiliyeti var, vücudu mükemmel falan. Yani bu yaş ilk çocuğu doğurmak için ideal bir yaş olarak belirlenmiş" diyen M*tt*I*p'in sözlerine ithafen, sözümüz var: Sizin "normalinizi" bilmeyiz ama bizim bir "normalimiz" var, o da sizin erkeklüğünüzü yıkma mücadelesi vermek! Bu konuda çok muazzam bir enerjimiz ve kabiliyetimiz var. Direnme gücümüz mükemmel falan. Bu gücümüz patriarkal düzeninizi başımıza yıkmak için ideal bir araç!

“Bir gül Dalıydı, Dokunsam Kırılacak, Dokunmasam Kuruyacak...” O ZAMAN DOKUNALIM!

Hem tek kişiye ait hem de herkesin kendini bulacağı bu yazı geçmiş muhasebe ve gelecekteki değişiminin tartışıldığı “Diyalektik ve Çelişki” üzerine yapılan eğitim çalışmalarında yapılan tartışmalardan hareketle yazılmıştır.

İnsan bir çelişki yumağıdır. Tanrılara kafa tutar ama sıra kendi içindeki tanrıya kafa tutmaya gelince aynı cesareti gösteremez. Alışkanlıklarıyla ve yaşamının bütün geri yanlarıyla tam anlamıyla bir hesaplaşma içine giremez, belki de girmek istemez. Neden mi? Çünkü bu o kadar kolay değildir. Büyük yıkımlar, alt üst oluşlar gerektirir. Düşman karşısında gözünü kararır ama içindeki düşmana “kıyamaz”. Tutuk kalır ve her fırsatta daha çok cesareti kırılır.

Dönem dönem insanın içinde fırtınalar kopar ve bir kıvılcım başlatır. Bu fırtına kasıp kavurur. Ya ona yön verir ve bir eşiği aşarsın ya da bu fırtına seni bambaşka bir sonuca götürür. İşte esas meselede burada! Bu fırtınaya yön vermekte! İnsan öyle tek başına başa çıkamaz bu fırtınayla. Aslında bu bir değişim sancısıdır. Kendini, bu fırtınanın değiştiren yanına bırakman, bütün kaygılarını ve endişelerini bir kenara bırakıp o fırtınaya kulak vermen gerekir. Sorarsın kendine “Nedir benden beklenen, neresindeyim ben bu beklentilerin, ne kadar parçasıyım bu davanın ve ne kadar amaca bağlıyım?” bu soruları cesurca cevaplandırmalıyız!

Doğru soruları sorduğumuz takdirde, doğru yanıtları alabileceğimizi bilmeliyiz. “Nedir bu değişimin gerçekleşmesini engelleyen?”, “Nedir bu öfkelenmenin kaynağı?”, “Eğer düşmana öfkeleniyorsak eyvallah, yoldaşlarımıza, etrafımıza öfkeleniyorsak, bu bencillik değil midir!”

Hesaplaşma zamanı!

Kendini açacaksın yoldaşlarına ve kolektife. Zulanda ne varsa hem de! Öyle kendini bastırarak, saklayarak da değil. Eğer değişeceksen “dürüst” olacaksın ve zaafının üzerine gideceksin. Bunu gerçekten ve kalpten isteyeceksin. Kabul etmeyeceksin mevcut halini. Kimsenin seni olduğun gibi kabul etmesini ve seninle uzlaşmasını kabul etmeyeceksin. Dayatmayacaksın kendi, doğrularını ve bencilliklerini.

Değişmek zorundasın. Hem de her gün. Kendi içinde kavgalar vermelisin ve acımasız davranmalısın kendine. Yok öyle gelen eleştirilere burun kıvrarak ve seçici davranmak. Savaşmak isteyeceksin, devrim isteyeceksin ama bunun için değişmeyi göze almayacaksın! Ne kadar tutarlı olur bu?

Gerçekten yoldaşlar ve örgüt olmadan hiçbir eşiği aşmak mümkün değil. İçinde kopan fırtına alır ve savurur seni. Tek başına yol bulmak imkansızdır. Kolkola girdiğin insanlar, yoldaşların var, bırakmazlar. Fırtına alıp savursun seni, yeter ki sen kendini teslim et.

Aslolan yürekteki dönüşümü sağlamak!

Saflara katılan herkes kendi özellikleri ve çelişkileri ile katılır. Kiminin pratik yönü, kiminin teorik-politik yönelimi ona alan açar ve yerinde bir müdahale olmazsa bu böyle yerleşir, şekillenir gider.

Yoldaş şahsında ya da kolektif şahsında işler gibi görünse de işlemeyen bir şey vardır orada. İşte bazen bunların arkasında gizlenirsin. Kendi pratik alanında ya da teorik alanında küçük şatolar yaratır, kimsenin dokunmasına izin vermezsin.

Biz genelde uzlaşırız bu durumlarla, ikiyi bir etmeye çalışırız. Örneğin hiçbir yoldaşın “Ben teorik konulara ve politikaya ilgi duymuyorum.” deme hakkı yoktur. Aynı şekilde yoldaşların sadece pratiğe ilgi duyması gibi bir hakkı da yoktur. Daha doğrusu kendimize örgüt içinde “özel haklar” iddia etme gibi bir hakkımız yoktur. Ya da “sevmiyorum” deyip yapmama hakkımız yoktur. Örneğin “Kalabalığı sevmiyorum ben gitmesem daha iyi, ben konuşamıyorum konuşmasam iyi olur!” İşte burada “olur yoldaş” demek o yoldaşa “isteklerini dayatabilirsin yoldaş” demektir. Bu hataya düşmeyiz, uzlaşamayız.

Eşiği aşmak için özeleştiriyi kavramak, kem küm etmeden, teklemeden ve terlemeden, kelimelerle oynamadan net olmak gerekir. Gerçekten bunu yapmak gerekir!

İşte bu meziyet istiyor. Mevcut şekillenişe kafa tutmak için özeleştirme derinleşmek aslolanıdır. Olabilir; terlemeden özeleştirme verebiliriz, akıcı konuşabiliriz de... Bunlar tek başına bir şey değil aslında. Gelen eleştirilere açık olmak, üzerinde yoğunlaşmak ve değişmek için

adım atmak değerlidir.

Yıllarca aynı eleştiriye muhatap oluyorsak biraz “utanmak” gerekir. Yaslandığımız alışkanlıklardan, statükodan, sığındığımız şatolardan “utanmak” gerekir. “Bir gül dalıydı, dokunsam kırılacak, dokunmasam kuruyacak.” halinden çıkmak gerekiyor. Çünkü yetmiyor mevcut halimiz değiştirmeye ve dönüştürmeye.

Tabii bir de bütün bunları bilerek, değişmeye ve yenilenmeye ayak direyen, adım atmayan, atamayan bir anlayış var. Değişim denilince kaybedeceklerini saymaya başlayan bir anlayış... Ya da “kişisel özelliklerim” deyip bunun arkasına sığınan anlayış. “Böyle şekillendim, değişmem imkansız!” Diyalektiğin “ruhuna Fatiha!”

İşte bu yüzden vaat ettiğimiz dünyanın insanı olmak için adım atmak zorundayız. Savunduğumuz yenilenmenin bekleyeni mi olmak, yoksa öne atılanı mı olmak istiyoruz? Şatolarımızı yıkıp kolektifle, yoldaşlarla ve halkla bütünleşmek! Bunun adımlarını atmak! Ne kadar zor olur sa olsun bu ilk adımı atmak!

Eminim ki her yoldaşın ortaklaşacağı yanlar çıkacaktır. Sancı çekmeden değişim olmuyor maalesef. Zaten değişime istekliysen sancı bir hiç olur. Seninle yürüten yoldaşlar acını da paylaşır, değişimini de. Değiştirmek istiyorsan bunun için değişmek zorundasın!

Kars Eş Başkanı Şevin Alaca: Bu Filmi Daha Önce de Defalarca İzledik

“İktidar kendinden olmayanı dışlamak ve çökertmek adına her yola başvuruyor”

TC devletinin Kürdistan’da kayyumlar saldırıları sürerken Kars’a dönük karalama ve kayyum tehdidi de devam ediyor. Diğer bölgelerde olduğu gibi Kars özelinde de kayyum tehdidini eşbaşkanlık üzerinden de sürdürüyor.

Bizler de Kars Belediyesi EşBaşkanı Şevin Alaca ile bir söyleşi yaparak hem kayyum saldırıları ile Kürt Halkının iradesini hem Kars için devam eden yıpratma sürecini konuştuk. Şevin Alaca ile söyleşimizde en dikkat çekici nokta eşbaşkanlık uygulamasından sonra kentte kadın çalışmasının aldığı ivme oldu. Diğer taraftan Kars’a dönük saldırılar ve genel kayyum saldırıları için Alaca, “İktidar kendinden olmayanı dışlamak ve çökertmek adına her yola başvuruyor” vurgusu yaptı.

Pandemi öncesi ve sonrasında kayyum saldırıları devam ediyor, en son kayyum atamaları ile HDP’li 65 belediyeden 45’e kayyum atanmış oldu. Siz de Kars Eşbaşkanı olarak aslında devam eden bir kayyum tehdidi ile çalışmalarınıza devam etmektesiniz, biraz bu süreci değerlendirebilir misin, Sizce iktidar halkın iradesini gasp etmekte ısrarını neden sürdürüyor?

Uzun süredir partimize yönelik siyasi soykırım operasyonları yapılıyor. Seçilmişlerimize yönelik rehin almalar devam ediyor, Eş genel başkanlarımız, milletvekillerimiz, belediye Eşbaşkanlarımız, il ilçe yöneticilerimiz hatta partimize sempati duyanlar dahi hukuksuz bir şekilde cezaevlerine atılıyor. 2014 yılında kazandığımız 102 belediyeden 96 tanesine kayyumlar atandı.

Buna rağmen halkımız hiç de eşit olmayan bir seçim sistemi ile yine belediye-lerimizi geri aldı.

Bazı yerlerde çok yüksek oylarla kazandık. Seçime girmesinde, aday olmasında sorun olmayan belediye Eşbakan adaylarımız kazandıkları seçimin ertesine terörist ilan edildiler. Diyarbakır büyükşehir belediyesinde gördük ki 1 Nisan da kayyum

atanması için başvuru yapılmış. Eşbaşkanlarımız gizli tanık ifadeleri ile ve hukuksuz yargılamalar ile cezalar aldı. Bu dönemde birçok belediyemize el konularak halk iradesi yok sayıldı. Şu an 14 belediyemiz kaldı, İl belediyesi olarak da sadece Kars. Bizler de ilk günden beri kayyum tehditleri ve saldırılar ile karşı karşıyayız. Kars partimizin örnek bir yerel yönetim sistemini hayata geçirmesi açısından oldukça önemli bir yer Belediye ve biz eşbaşkanlar hakkında farklı algılar yaratılmaya çalışılıyor. Önceki dönem de yapılan tüm yolsuzluk ve usulsüzlüklere ses çıkarmayan bu dönem bize haksız saldırılarda bulunuyorlar. Kayyum uygulamasının kabul edilebilir hiçbir yanı yoktur. Kars Belediyesi şaibe, usulsüzlük, rüşvet ve idari hizmet verme gibi konuların öznesi olmuşken, bugün aylık bilançolarını, denetim raporlarını halk ile paylaşan, düzenli halk toplantıları yapıp mahalle ziyaretleri gerçekleştiren bir yapıya dönüşmüştür. Şeffaf yönetimin gerekliliğine en çok ihtiyaç ve istek olan Kars’ta, seçimlerde iradesini göstererek bizi belediye yönetimine getiren seçmenlerimiz ile birlikte bizlere oy vermeyen, ilerde de oy vermeyeceğini belirten zit tabandaki kişilerden bile her gün takdir görüyoruz ve bizlere teşekkür ediyorlar. Bizler de bu geri dönüşlerle daha iyi ile motive oluyoruz fakat şeffaflığı ilke edinip, hizmet götürme tamamıyla özel bir çaba dahilinde yapılan bir uygulama değil; kamu kaynağı kullanan her oluşumun ayrıca zorunluluğu olmalıdır. Tabi şeffaflığın partimiz için bir yönetim kültürü biçimi haline gelmesi bizim nezdimizde de özel bir yer tutuyor. İktidar kendinden olmayanı dışlamak ve çökertmek adına her yola başvuruyor, bu filmi daha önce de defalarca izledik. Yaşanan bir sürü olayda da olduğu gibi bir

takım insanları kullanarak yalan ve iftiralarla önce algı yaratarak kendileri için gerekli zemini hazırlama çabasıdır. Kayyum bir darbe uygulamasıdır, Demokrasinin inkarı hukukun ihmalidir.

Kars’ın çok fazla sorunu var biz her türlü tehdide ve saldırıya rağmen çalışmalarımıza kesintisiz olarak devam edeceğiz.

Kars’a henüz kayyum atanmamış olsa da bir süredir gerek eşbaşlık üzerinden gerekse belediyenin çalışmaları üzerinden bir yıpratma, karalama süreci işletiliyor. Biraz bu süreci, yaşadıklarımızı aktarabilir misiniz?

Kayyumların müdahale ettiği ilk alan kadın kurumları. Burada ki saldırılarda kadınlar üzerinden yoğunlaşıyor. Kadınlarımız hayatın her alanında olmaya çalıştıkça hem aile hem çevre baskısı ile de karşı karşıya kalıyorlar. Eşit temsiliyetin ve söz hakkının kadınları güçlendirmesi hem yerelde hem de genelde bir takım erk sahiplerini rahatsız ediyor. Eşbaşkanlık Kars’ta ilk defa uygulanıyor, pratikteki uygulamada bir takım zorluklar yaşanıyor. Eşbaşkanlığın iyi anlatılması gerekiyor. Eşbaşkanlığın sadece kadın ve erkeğin yan yana olması değil, kadın idarecinin karar alıcı ve uygulayıcı bir dinamik olduğunu kavratmak, bunu uygulama da göstermek gerekiyor. Ve kadınlarımız da bu bilinç yükseldikçe bir kesim daha çok hesap vereceklerinin farkındalar, bu onları korkutuyor. Bu yüzden de belediyemizin kadınlar için attığı adımları bir karalama ve yıpratma aracı olarak kullanmaya çalışıyorlar, ama artık bu tür söylemlerine taraftar bulamıyorlar.

Belediyeden doğru yaptığınız ve bu sene ilk defa uygulanan eş başkanlık ile kadınlara dönük çalışmaların oldukça olumlu tepkiler aldığınızı biliyoruz, bu çalışmalar esas olarak neyin ürünüdür sizce?

Kadın iradesinin açığa çıkması ile yerel yönetim politikasının aynı potada hayat bulmasıyla mümkün oldu denilebilir mi, biraz açar mısınız bunu nasıl başardığınızı?

Kadınlarımızın yaşadığı ve çözümsüz kalan birçok sorunu var. Bu sorunların konuşulması, dile getirilmesi bile hala tabu. Kars geneline baktığımızda bu durum pek farklı değil. Kadınlar sosyal ve ekonomik hayatın içinde yoklar, bugüne kadar da bu

sorunlarla ilgili kadınlara destek olacak çalışmalar yapılmamış.

Kadınların kendi ayakları üzerinde durmalarına imkan sağlayacak çözümler bulmak yerine bir takım yardımlara muhtaç edilerek bunun üzerinden oy devşirme siyaseti izlenmiştir. Kars, 2019 nisanında seçimleri bizim kazanmamızla birlikte Eşit temsiliyeti ilk defa bizimle deneyimleyen bir kent oldu. Eşbaşkanlık terimi içi boşaltılmış, pratiğinde faydası olmayan bir uygulama olmadığını Kars’ta Karslı da görmeye devam ediyor. Bu topraklarda binlerce yıl yaşamış, yaşayan medeniyet ve kimlikler içinde var olan kadın ve kadın emeğini hakkettiği düzeyde değerli kılmak için bu dönemde de farklı alanlarda finansal fayda sağlamak üzere çalışmaları başlattık.

Geçtiğimiz yıl yaz aylarında Belediye-ye ait Sosyal Tesis içindeki atıl ve kullanılmayacak durumda olan bir tesis yapısını tekrardan iç ve düzenlemesini yaparak “Kars Belediyesi Mor Cafe” adıyla hizmete açtık.

Sadece kadınların çalıştığı kafemizde ayrıca evde yöresel gıda ürünleri yapan kadınların da ürünlerini satın da alarak küçükte olsa onlara destek olmaya çalışıyoruz. Yine aynı tesiste inşa ettiğimiz tandırda günlük olarak yapılan ekmekleri hem kişisel olarak biz, hem de çalışanlarımız günlük olarak satın alıyor. Önceki dönemde faaliyetlerini durdurmuş, sorumluluklarını ve kuruluş amacını göz ardı etmiş olan Kent Konseyinin seçimlerinin tekrardan yapılmasını sağlayarak kurulmasını sağladık. Kadın, Engelli, Gençlik Meclisleri seçimleri ile de temsiliyetleri oluşan Kars Kent Konseyi Kadın Meclisi ile birlikte 8 Mart gününde “Kars Kadın El Emeği Pazarı”nın da açılışını yaptık. Sergi tezgahlarının olduğu pazar yerinde hem çalışmayan kadınlar hem üniversite öğrencisi kadınların el emeği ürünlerini sergileyip satışını yapabiliyor. Tabi virüs salgını sürecinde bu faaliyeti durdurmak zorunda kalsak da, salgın sonrasında kentteki kadınlar satış yapmaya devam edecekler. Korona virüsü sürecinde yükselen aile içi şiddet, kadına şiddet gibi konularda özellikle şehirdeki kadınlara psiko sosyal destek sunmak üzere Kadın Dayanışma Merkezimizi kurarak ofis çalışmalarına başladık. Psikolojik ve sosyal desteğin yanında talep edildiği halde kadınlar ve çocuklar için hukuk desteği de sağlayacağız.

73. FERMAN... 3 AĞUSTOS ŞENGAL EZİDİ SOYKIRIMI

Bu soykırımı hiçbir devlet müdahale etmemiştir. Görmezden gelinmiştir. Ezidilere yapılan soykırım ve tehcire bir kez daha kayıtsız kalınmıştır.

Her toplumun dini inancı vardır. İnsanların ve oluşturdukları toplumların doğaüstü ve kutsal güç olarak gördükleri varlıklara, Tanrı veya Tanrılara inancı içeren gizemsel bir olgudur din. Çağımızda coğrafi olarak ülkelere en yayılmış dini inançlar Hristiyanlık ve Müslümanlıktır. Ayrıca Hindistan'da Hinduizm, Budizm, Çin'de Konfüçyanizm, Japonya'da Şintoizm ve Budizm gibi yerel dini inançlar vardır. Bu dini inançlara sahip insanlar, nüfusun çoğunluğunu oluşturdukları ülkelerde zora ve baskıya maruz kalmazlar. Ancak burjuva demokratik devrimini yapmamış ve tamamlayamamış ve tarihsel olarak geri kalmış ülkelerde, din unsuru hala öne çıkan bir değer yargısıdır. Bu ülkelerde azınlığı oluşturanların dini inançları hakir görünür ve o inançta olan kesim/kesimlerin varlıkları yadsınarak, reddedilerek, dışlanarak baskı ve tahakküm altına alınır. Dolayısıyla bu kesimler, devlet tarafından dini yaptırım altında tutulur.

Türkiye de böyle bir ülkedir. Mevcut devlet, Müslümanlığın dışında diğer din ve inançlara sahip kesimler üzerinde baskı, zor, şiddet unsurlarını devamlı hakim kılmıştır. Bu kesimlere karşı mevcut devlet erki tarafından dini baskı katmerli boyutlara tırmandırılmıştır. Aleviler, Ermeniler, Rumlar, Yahudiler dini kimlik-

leri nedeniyle devamlı böylesi bir süreç içerisinde yer almışlardır. Devletin tarihi, bu kesimlere yönelik baskıyla beraber nice saldırıların ve katliamların yer aldığı bir süreci barındırır. Baskı, zor ve şiddet mevcut devletin mayasında hep var olmuştur...

Ezidiler de dini inançları nedeniyle devamlı baskı ve zulüm altında tutulmuşlardır. Binlerce yıldır yaşadıkları topraklarda varlıkları kabullenilmemiş, devamlı dışlanmış ve devamlı tecrit altında tutulmuşlardır. Oysa Ezidiler Ortadoğu'nun ve Mezopotamya'nın en kadim toplumlarından biridir. İlk tek tanrılı din olan Zerdüştinin özünü savunmaları nedeniyle kökenleri onlara indirgenir. Ancak Ezidi kavramı ilk kez 1153 yılında ölen Şaristani'nin kitabında geçer. Ezidi kimliğiyle varlıklarını devam ettirmişlerdir. Ancak Ezidilerin inancında ve tarihlerinde etkili olan Şeyh Aidy'dir. Ezidilerle ilgili yazılı belgeler ona aittir. Bu nedenle Ezidiler onu peygamberleri olarak görürler ve Tanrı'nın temsilcisi olarak gördükleri Melek Tavus'un ruhunu Şeyh Aidy şahsiyetinde bütünleştirirler. Bu nedenle Ezidiler, Irak'ın Şeyhan Mıntukası'nda olan Laleş Vadisi'ndeki Şeyh Aidy'in kabrini ziyaret eder ve hacı olurlar.

Ezidiler tüm baskı, katliam ve soykırım fermanlarına rağmen varlıklarını

bugüne değin devam ettirmişlerdir. Ama nasıl ve ne pahasına? Baskı, zulüm, soykırım pahasına! Topraklarına ve yerleşim alanlarına saldırı pahasına! Mallarına, mülklerine ve yarattıkları her türlü değerlere saldırı yapılması ve gasp edilmesi pahasına! Tarihlerine bakıldığında devamlı katmerli baskı ve zulüm altında tutulmuşlar, saldırılara maruz kalmışlar, onlara yönelik katliamlar ve soykırımlar yapılmıştır. Topraklarını antik çağdan günümüze değin devamlı ilhak eden devletler ve gerici güçler verdikleri fermanlarla Ezidi toplumuna karşı devamlı soykırım uygulamışlardır. Son soykırım saldırısı DAİŞ tarafından 2014 tarihinde yapılmıştır. Bu Ezidilere yapılan 73. saldırıdır. Ezidiler her saldırıya "Ferman" derler. Dolayısıyla DAİŞ tarafından yapılan son saldırı 73. Ferman'dır.

Bu saldırı geçmiş saldırıların aksine bizzat dünya gündeminde yer almış bir saldırıdır. Ama dünyaya hükmeden güçler bu saldırıya kayıtsız kalmışlardır... Saldırıya tavır alanlar Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi ve devrimci, demokrat güçler olmuştur.

Ezidilerin Geçmişi ve Bugünü... Ezidiler, Kürt kökenlidirler. Ama onları Müslüman Kürtlerden ayırtıran Ezidi inancına mensup olmalarıdır. Tarihsel olarak Kürtlerin çoğunluğu Müslümanlaş-

tıktan sonra azınlıkta kalan Ezidiler dinlerini devam ettirirler. Ve günümüze değin varlıklarını sürdürürler. Ama yukarıda değindiğimiz gibi devamlı tahakküm altında tutulma, katliam ve soykırımlara maruz kalma pahasına...

Ezidiler ulus olarak da Kürt'tür. Ulusal yapı, tarihsel olarak dine kıyasla yeni de olsa bulunduğumuz çağın ve günümüzün mevcut koşullarına göre oluşmuş toplumsal yapıdır. Dolayısıyla geçmiş tarihte ulusal yapının olmaması, Ezidi Kürtleri ve Müslüman Kürtleri ayırtırmaktadır; uluslaşma süreci onları birleştirmektedir. Daha açık bir deyimle Ezidiler, Kürt ulusuna mensup etnodinsel ve etnokültürel bir topluluktur. Elbette ki Ezidi inancı varlığını devam ettirmelidir.

Ezidi dini tarihsel kökenleri bakımından tek tanrıya tekabül eden dindir. Tanrı'ya Xweda (Huda) diyorlar ve ebedi olarak görüyorlar. Tanrı dünyayı yaratmıştır. Tanrı Huda, yarattığı dünyayı Meleki Tavus'a devreder. Allah, Meleki Tavus'tan insanlara hizmet etmesini ister. Ancak Meleki Tavus bunu gururuna yediremez, kabullenemez. Ezidilere göre Allah'ın Meleki Tavus'tan böyle bir şey istemesi "insanlara boyun eğmek, secde etmektir." Dolayısıyla Allah'ın (Huda) bu istemi haksızlıktır. Çünkü Ezidilere göre insanların kalbinde kötülük vardır. Dolayısıyla kalbinde kötülük olan insanlara hizmet etmek onlar önünde "secde etmek" ve "kul, köle olmak"tır. Bunun için Meleki Tavus Allah'ın verdiği görevi reddetmiştir. Allah daha sonra ilk yarattığı ve en değer verdiği Meleki Tavus'a dünyayı yönetme görevini verir. Ve Allah dünyadan çekilir. Bunun üzerine dünyayı Meleki Tavus yönetir. Allah'ı temsil eder, kötülüklerle karşı gelir, kötülüklerle karşı iyiyi temsil eder ve dünyayı ve yardıma muhtaç insanları kötülüklerden korur. Ezidiler için Meleki Tavus Allah ile kendileri arasında aracıdır.

Her dinde olduğu gibi Ezidilerin de kutsal olarak gördükleri ibadetleri vardır. Onlar açısından yerine getirmeleri gereken ibadet türleri vardır. Bunların içinde namaz, oruç, hac ve zekat türleri öne çıkar. Ezidiliğin kurallarını tümünden savunanlar bu adetleri yerine getirirler. Ayrıca Ezidilerde de kendilerine özgü oruç türleri vardır. Ezidiliğin gereklerine tümünden ısrar edenler bu oruçları tutarlar.

Ezidilik yaradılış, ölüm ve yeniden do-

ğuşu içeren kozmik denge üzerine oluşan bir inançtır. Bu inanca göre ölenler başka bir beden üzerinden tekrar dünyaya dönerlerdir. Ölümden sonraki yaşam kavramı Mezopotamya'nın Babil, Asur gibi uygarlıkların kültür ve değer-yargılarıyla benzerlikler içerir. Günde üç defa güneşe dönerek ibadetlerini yaparlar. Çarşamba günü onların kutsal günüdür.

Kısacası asırlardır varlıklarını sürdüren Ezidilerin günümüze değin devam eden tarihsel evrimlerine kısaca değindik. Dini karakterlerine, örf ve adetlerine ilişkin kısaca vurgu yapmaya çalıştık. Ezidilik, haklarında en az bilgi sahibi olunan toplum olduğu için kısaca da olsa bu bilgilendirmeye ihtiyaç duyduk.

Ezidilerin yaşadıkları toprakları ilhak eden devletlerin onlara yaptıkları baskı, yaptırım, soykırım uygulamaları aynı zamanda bağrında sınıfsal baskı da içerir. Devletin ve şürekasındaki tüm gerici mihrakların yaptığı; Ezidilerin yaşadıkları toprakları ve ikame ettikleri arazileri ilhak ederek, onlar üzerinde siyasi, dini, kültürel baskı ve tahakküm oluşturarak, yaptıkları katliam, soykırım ve tehcirlerle vb. tüm saldırılarla Ezidilerin ürettikleri, yarattıkları tüm varlıklara, değerlere el koymak ve gasp etmektir. Bunu da onlar üzerinde gerici otorite tesis etmekle birleştirerek yaparlar. Böylece onların Ezidi kimliklerine saldırarak yerine getirirler.

Bunun sonucu Ezidilerin kendilerini özgürce idame ettirmelerine müsaade etmezler. Yarattıkları önyargıyla toplumdan tecrit etmeye zorlarlar. Ezidi kimliklerini dile getirmelerine müsaade edilmez. Toplum nezdinde yaratılan sanal algı ve ön yargılarla Ezidilere baskı unsuru oluşturulmuştur. Kürt ve Ezidi oldukları için yapılan baskı, tahakküm ve soykırım, Ezidileri binlerce yıldır yaşadıkları topraklardan zoraki göçe zorlamıştır. Türk, Irak, Suriye vb. devletler kadim Ezidileri topraklarından tehcir etmişlerdir.

Şengal'de 73. Ezidi Soykırımı

Ezidiler tarihsel olarak en fazla Irak, Türkiye, Suriye ilhakı altındaki topraklarda yaşamışlardır. Yukarıda değindiğimiz gibi devamlı baskı ve soykırım görmeleri onları 19. yüzyıl ve 20. yüzyıl başlarından itibaren göçe zorlamıştır. Geçen yüzyılın başlarında başlayan ilk göçler daha çok Ermenistan, Gürcistan, Rusya gibi ülkelere olmuştur. 1877-78 Rusya-Osmanlı savaşında Ermenistan'a doğru başlayan Ezidi göçü, 1915 Ermeni Soykırımı'nda da devam etmiştir. Soykırımda kendi yörelerinde sahip çıktıkları ve sakladıkları Ermenilerle birlikte bazı Ezidi aşiretleri de Ermenistan'a göç etmişlerdir.

Ancak 20. yüzyılın son çeyreğinde ve 21. yüzyılın başından itibaren yapılan baskı, zulüm ve soykırımın daha üst boyutlara tırmanması, Ezidi göçlerini tekrar gündeme getirmiş hatta daha artırmıştır. Nitekim bunun sonucu Ezidi göçleri Avrupa ülkelerine de yönelmiştir. Ezidiler Almanya, Belçika, İsveç, İsviçre gibi ülkelere göç etmiş ve yerleşmişlerdir. Özellikle 2014'te DAİŞ saldırısı ile yapılan son soykırım ile topraklarını terk eden Ezidi sayısı yüzbinlere çıkmıştır. Çevre ülkelere ve Avrupa'ya göç etmişlerdir.

Ezidilerin en kalabalık olduğu topraklar Irak-Kürdistanı içinde yer alan Musul'un batısında olan Şengal ile Duhok vilayetinin bazı bölgeleridir. DAİŞ saldırısı öncesi Şengal Ezidilerinin nüfusu 550 bin civarındaydı. Türkiye sınırlarındaki Ezidilerin sayısı iyice azalmıştır. 1970'lerden sonra Batman, Viranşehir, Mardin, Midyat, Urfa, Amed gibi yerlerde yaşayan Ezidiler hızla göç etmişlerdir. Sayıları 1970'lere kadar 80.000 civarında *-daha az ya da daha fazla da olabilir-* olduğu söylenen Ezidilerin bugünkü sayıları yüzlerce kadardır düşmüştür. Irak dışında Suriye, İran gibi ülkelerde de Ezidi nüfus vardır. Kısacası toplam Ezidilerin nüfusu 800 bin ile 1 milyon civarında olduğu tahmin ediliyor.

3 Ağustos 1914'te DAİŞ çetesi tarafından Ezidilere yönelik katliam fermanı çıkartılmıştır. DAİŞ tarafından yapılan bu saldırı 73. soykırımdır. Ortadoğu'nun en eski ve en kadim toplumu bir kez daha soykırıma maruz kalmıştır. Bu saldırı sonucu 10 binlerce Ezidi katledilmiş, binlerce kişi yaralanmıştır. DAİŞ soykırımıyla beraber Şengal topraklarını işgal etmiş, mal ve mülkleri yağmalamış, Ezidilere ait olan evler yıkıma uğratmıştır. Tüm değerlere el koymuştur. Bu soykırımla beraber binlerce kadın kaçırılmıştır. Pazarlarda satışa çıkarılmışlardır. Kaçırılan kadınlar ve kız çocukları cinsel köleliğe zorlanmıştır. Ve yine binlerce çocuk ve genç de bu çeteler tarafından kaçırılarak zulmedilmişler, köle muamelesine maruz bırakılmışlardır. Ayrıca Ezidi oldukları için bu çeteler tarafından çağdışı, arkaik ve katmerli zulüm ve baskı yapılmıştır.

Bu soykırım ve saldırılarla beraber, topraklarının DAİŞ çeteleri tarafından işgal edilmesi sonucu Ezidi nüfusunun önemli bir bölümü topraklarını terke zorlanmışlardır. Binlerce yıl yaşadıkları ve iyice haşır neşir oldukları topraklardan men edilmişlerdir. Asırlardan beri gördükleri bir soykırımla bir kez daha karşı karşıya kalmışlardır.

Bu soykırıma hiçbir devlet müdahale etmemiştir. Görmezden gelinmiştir. Ezi-

dilere yapılan soykırım ve tehcire bir kez daha kayıtsız kalınmıştır. Yüz yıl önce Ortadoğu'nun sınırlarını çizen ve kendi güdümlerine alan emperyalist devletler ve bölge gericiliği, bir kez daha mazlum bir halka yapılan saldırı ve soykırım karşısında sessiz kalmışlardır. Bu tavır anlaşılır! Çünkü Ortadoğu halklarının başına musallat ettikleri DAİŞ gericiliği bizzat emperyalist devletler ve bölge gericiliği tarafından örgütlenmiş ve önu açılmıştır. DAİŞ emperyalist çıkar ve bölge gericiliğinin dönemsel politikaları doğrultusunda, Irak'ta, Şengal'de, Rojava'da etkili bir enstrüman olarak kullanılmıştır. Başta DAİŞ olmak üzere selefi cihatçı çeteler, cihat adı altında bölge haklarına yönelik katliamlar uygulamışlardır.

Emperyalist güçler, bölge gerici devletlerini kullanarak DAİŞ, El-Nusra, El-Kaide, Heyet Tahrir el-Şam, ÖSO gibi cihatçı çeteleri Ortadoğu halklarına karşı saldırıya geçmişlerdir. DAİŞ de bu minvalde Irak'a yerleştirilmiş ve Şengal'e saldırmıştır.

Şengal saldırılarına karşı Kürt Ulusal Hareketi karşı saldırıyla yanıt verir. 20 Aralık 2014'te Şengal'e alan tutan ve mevzilenen Kürt Ulusal Hareketi, karşı saldırılarla 13 Kasım 2015'te DAİŞ'i püskürtür ve kontrolü ele geçirir. Bu mücadele içerisinde Ezidiler üzerinden Şengal Direniş Birlikleri (YBŞ) oluşturulur. Ve onlar da saldırılara karşı mücadele içerisinde yer alırlar.

Bu soykırım sonrası Irak Kürdistan Bölgesi (IKB) Ezidi İşleri Daire Başkanı Hayri Bozan yayınladığı raporla son durumu şöyle açıklamıştır:

- Irak'ta yaşayan Ezidi sayısı: 550 bin
- DAİŞ saldırısıyla göçe zorlananların sayısı: 360 bin
- Yurtdışına göç edenlerin sayısı: 100

binden fazla

- Kaçırılanların sayısı: 6 bin 417 (3 bin 548 kadın, 2 bin 869 erkek)
- Kurtarılanların sayısı: 3 bin 509 kişi (bin 192 kadın, 337 erkek, bin 33 kız ve 947 erkek çocuğu)
- Kurtarılmayı bekleyenler: 2 bin 908, (Bin 323 kadın ve bin 585 erkek)
- Babasız kalan çocuk sayısı: 2 bin 745.
- Saldırının düzenlendiği ilk günden bu yana hayatını kaybedenlerin sayısı: 1.293.
- Tahrip edilen türbe ve dini mekanların sayısı: 68

Ayrıca Irak Kürdistan Parlamentosu (IKB) ve BM (Birleşmiş Milletler) İnsan Hakları Konseyi Ezidilere yönelik DAİŞ saldırısını soykırım olarak kabul etmişlerdir.

Ve saldırının yapıldığı 3 Ağustos tarihi Ezidi Soykırım Günü ilan edilmiştir.

Bu mazlum halkın ve diğer Kürtlerin ve Ortadoğu halklarının verecekleri mücadeleyle, kendilerini ezen, katleden güçleri eninde sonunda alt edip nihai kurtuluşa ve özgürlüğe ulaşacaklarına inanıyoruz. Bu ebetteki birden ve hemen olacak bir şey değildir. Bu amaca kararlı, ısrarlı ve sağlam temeller üzerine oturtulan bir mücadeleyle ulaşılabilecektir. İçinde bulunduğumuz mevcut durum bize umut vermeli. Çünkü uluslararası emperyalist sistem ve bağımlı pazarların yer aldığı süreç tarihsel olarak iyice fasit bir daire içine girmiştir. Bu durum önümüzdeki dönemin işçi sınıfının ve halkların daha radikal ve daha kararlı örgütsel mücadelelere gireceğinin göstergesidir. Bölgemizde verilecek örgütlü ve kararlı mücadele temelleri iyice sarsılan bölgenin gerici devletlerini eninde sonunda alt edecektir.

Ezidi Soykırımı'nı kınıyor ve lanetliyoruz!

Gerçeğin peşinde bir önder: İBRAHİM KAYPAKKAYA

Amed zindanlarında katledilmesinin üzerinden yarım asra yakın bir zaman geçmiş olsa da İbrahim Kaypakkaya yoldaş halen görevinin başındadır. Kitle eylemlerine katılmaya, işçi ve köylülerle görüşerek notlar almaya, makaleler yazmaya, konuşmalar yapmaya, kitleleri örgütlemeye, silah elde savaşıma devam etmektedir.

Ardılları olarak, Kaypakkaya yoldaşın başlattığı devrim yürüyüşünü henüz nihai zaferle taçlandıramamış olsak da eksiklik, hata ve yetmezliklerimizle, onun düşlerini yerine getirme mücadelemiz kıyasıya sürmektedir.

Bu yazıda İbrahim Kaypakkaya'nın Türkiye devrimiyle ileriye sürdüğü tezleri değinmeyeceğiz. Onun başta Kemalizm, ulusal sorun, Türkiye devriminin yolu, parti vb. meselelere ilişkin ele alışı bilinmektedir. Dahası çeşitli makalelerde de sıklıkla işlenmektedir. Konuyla ilgilenen tüm yoldaşlar başta Kaypakkaya yoldaşın Bütün Eserleri olmak üzere, onun bu tezlerinden hareketle hazırlanmış kitap, broşür ve makaleleri tekrar tekrar okuyabilir/okumalıdır.

Ama biz bu yazıda kısaca Kaypakkaya'yı Kaypakkaya yapan, onun ülkemizde komünist önder olarak ortaya çıkmasına neden olan özellik üzerinde duracağız. Kaypakkaya'yı tanımak ve anlamak isteyenlerin esas olarak neyi kavramaları gerektiği üzerinde duracağız.

Kaypakkaya denilince ilk akla gelen "ser verip sır vermeyen" bir önder olmasıdır. Kaypakkaya'nın işkencede direnişi önemlidir. Özellikle genç devrimciler olmak üzere hepimiz için bir örnektir. Ancak her şey değildir. Bu bir sonuçtur. Dolayısıyla Kaypakkaya'yı sadece işkence direnişiyle kavramak ya da onu sadece bu yönüyle örnek almak hatalıdır. Kaypakkaya'nın işkencedeki tavrı, onun komünist dünya görüşünün, hakim sınıflarla temsil ettiği proletaryanın, iki sınıfın karşı karşıya gelmesidir. O bu muharebeden "ser verip, sır vermeyerek" çıkarken, genç devrimcilere bıraktığı miras, nerede olursak olalım, "safımızı bilmek"tir. Bu işkencehaneler olabileceği gibi, zindanlar, dağ başları, okullar, fabrikalar, sokaklar ... kısacası yaşamın olduğu her yerdir. Yani nerede olursak olalım, hangi mücadele alanında bulunursak bulunalım, sınıf mücadelesi devam etmekte; iki sınıf, iki dünya görüşü karşı karşıya gelmeye devam etmekte ve mücadele etmeyi sürdürmektedir.

Böyle kavransak, Kaypakkaya'nın

işkencedeki tavrının onun MLM dünya görüşünün doğal bir sonucu olduğunu anlarsınız ve onun sırf işkencedeki tavrı nedeniyle "ilah"laştırmanın önüne geçebiliriz. Kaypakkaya yoldaş insan üstü bir varlık değildir. Kuşkusuz "özel" bir insandı. Ancak onun "özel" olma durumu, içinde bulunduğu koşulları doğru tahlil edebilmesinden gelmektedir. Bu anlamıyla Kaypakkaya zekidir. Ancak tek başına zeki olmak da yetmemektedir. Keza birçok zeki insan burjuvazinin yanında saf tutmakta, "üç kuruşluk maaşla" burjuvaziye hizmet etmektedir. Kaypakkaya'nın ayırt edici özelliği, işçi sınıfının ve ezilenlerin yanında saf tutmasıdır. Yani safını net olarak ortaya koymasıdır. Bu durum bizi yine onun ideolojik tavrına götürmektedir.

Kaypakkaya'nın ideolojik tavrı beraberinde saflarında yer aldığı sınıfın çıkarları için tavizsiz olmayı, her meseleyi her olguyu buradan değerlendirmesini getirmiştir. O, bu tavrında netleştikten sonra, içinde bulunduğu koşulları doğru tahlil edebilmek için insanlığın şimdiki durumda ulaştığı en büyük aşama olan Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminden hareket etmiştir. Bu bilimden hareket ederek dünya ve ülke devrimci hareketinin tarihini, ders ve deneyimlerini incelemiş, Osmanlı ve Türkiye toplumunun tarihini, sosyal ve ekonomik durumunu analiz etmiştir. Dolayısıyla Kaypakkaya'yı Kaypakkaya yapan MLM biliminden hareket etmesidir. MLM savunulmadan Kaypakkaya savunulamaz. Bu nedenle Kaypakkaya'yı anlamak isteyenlerin başvuracakları kaynak, MLM bilimidir.

Kaypakkaya'yı Anmak, Onun Yöntemini Kavramaktır!

Çokça kullandığımız, sloganlaştırdığımız "Onu anmak savaşımdır" kavramı da tek yanlı ele alındığında sorunludur. Evet, Kaypakkaya'yı anmak savaşımdır. Bu doğrudur. Bizler sonuç olarak savaşıcağız, mücadele edeceğiz. Bu zaten safımızı seçtikten sonra olması gereken doğal bir fiil değil midir? Devrimcilik zaten savaşımdır. Ülkemiz koşullarında başka türlü sü mümkün müdür?

Ancak "Onu anmak savaşımdır" sloganını sadece tekrarlayarak gerçekte savaşımdan uzaklaşılması, somut şiarlarla kitlelerin savaştırılması görevinin yeterince başarılamadığı, altının boşaltıldığı bir durumla karşı karşıyayız. Oysa Kaypakkaya'da teori ve pratik uyumdur. İçinde bulunduğu koşulları MLM biliminden hareketle analiz edip, teorisini kurarken,

bunun doğal sonucu olarak pratiğe girişmiştir. Pratiğe giriştikçe teorisini devrimcileştirilmiş, kitlelerden öğrenmekten asla vazgeçmemiştir. İşte Kaypakkaya'yı özgün ve önder kılan bu yanındır. Yöntemi devrimcidir. İbrahim, "bayatı atıp tazeyi almak"tan "eski gömleği yeni ve temiz gömlekle değiştirmek"ten yanadır.

Kaypakkaya'nın kısacık mücadele yaşamı ve sınıf mücadelesi içindeki gelişim seyri incelendiğinde ne demek istediğimiz daha net anlaşılır. O, mücadelenin başlangıcında yani safını işçi sınıfından ve ezilen halklardan yana belirlediğinde, Kemalizm'i ilerici görmektedir. İlk dönem yazılarında bu ifadeler vardır. Ancak süreç ilerledikçe, mücadele içinde kitlelerle temas kurdukça, araştırmalarını derinleştirdikçe gerçeği kavrar ve çekinmeden haykırır: "Kemalizm faşizmdir!" Ne yaptığının, ne dediğinin bilincindedir. Herkesi ayağa kaldıracığından, rahat koltuklarından hopyalayacaklarından emindir. Nitekim dediği gibi de olmuştur.

Bir başka örnek... Kaypakkaya, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nde Ankara'dadır. İşçilerin görkemli eylemini duyunca hemen İstanbul'a gelir ve harekete katılır. Ve bu eylemden Türkiye devrimi için önemli dersler çıkarır. Benzer tavır diğer işçi eylemlerinde, Değirmenköylü'lerin toprak işgallerinde, öğrenci eylemlerinde vardır. İfade etmeye çalıştığımız şey şudur; nerede bir kitle hareketi varsa, Kaypakkaya oradadır. Oradadır çünkü devrim diye bir derdi vardır. Gerçeğin peşindedir. Kitlelerin, sınıf mücadelesi pratiği içinde yer alarak, gözlemleyerek gerçeği bulur ve teorize eder. Tıpkı Çorum, Kürecik bölge tahlillerinde olduğu gibi. Kaypakkaya'nın Kürt illerindeki faaliyetinin, onun Kürt Ulusal Sorunu başta olmak üzere Milli Meseleye ilişkin çözümleme-

sinde belirleyici olduğunu kim reddedebilir. Özcesi Kaypakkaya, sınıf mücadelesinin engin denizinde bizzat yer alarak tezlerini kurmuştur.

Kaypakkaya'nın yöntemi buyken, günümüzde Kaypakkaya'nın ardıllarının tıpkı onun döneminde yaptığı gibi örneğin gençlik ve kadın hareketleri içinde yer alması, buralardan devrimci sonuçlar çıkarması, neden yanlış olsun? Ya da günümüzde köylülerin kitlesel hareketine neden olan çevre ve doğa tahribatına, rantına karşı mücadelesi içinde yer almak ve ondan devrimci sonuçlar çıkarmak neden yanlış olsun ki? Ya da Rojava'da yer almak, bu muazzam direnişten devrimci sonuçlar çıkarmak, oradan bölgeye ve Ortadoğu'ya ilişkin devrimci çözümler üretmek, Kaypakkayacılığın ta kendisi değil midir?

Kısacası Kaypakkaya'yı anlamanın ve anmanın ilk adımı, onun yöntemini kavramaktır. Nerede bulunursak bulunalım, hangi alanda ya da bölgede yaşarsak yaşayalım, safımızı işçi sınıfından ve ezilen halklardan yana belirlemişsek, ilk önce yapmamız gereken, kitlelerin hareketliliği içinde yer almak, sınıf mücadelesine bütün varlığımızla atılmaktır. Kitlelerin mücadelesinden devrimci sonuçlar çıkarmak önceliğimiz olmalıdır.

MLM bilimi ve onun Türkiye koşullarına uyarlanmasının adı olan Kaypakkaya'nın teorisini kurarken hareket tarzı, yöntemi önceliğimiz olmalıdır. Yeni başlayanlar için Kaypakkaya'yı anlamak ve güncellenme tartışmaları içinde onun devrimci yöntemini kavramak hareket noktamız olmalıdır. Onun yöntemi, ortaya koyduğu tezler ve kitlelerin mücadelesi. İşte gücümüzün kaynakları, zaferimizin teminatları...

Egemenlerin Normaline Karşı Bizim Normalimiz Mücadeledir

Aylardır süren pandemi dünyayı etkisi altına almaya devam ediyor.

Bir çok ülkede egemenler tarafından çeşitli “esneme”, “gevşeme” ya da “normalleşme” planları yapılsa da pandeminin başından bu yana işçi emekçi kesim çalışmaya devam ettiği için salgın daha fazla yayılmayı sürdürdü.

Bu aslında bir çok ülkenin işçi sınıfı için sürü bağışıklığı uygulandığının açık göstergesidir.

Salgın başladığında 25 milyon yeni işsiz beklediklerini açıklayan Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) yetkilileri, süreç ilerledikçe en az 300 milyon kişinin işini kaybetmesini beklediklerini, ayrıca dünya çapında 1.6 milyar kayıt dışı çalışanın salgın nedeniyle büyük risk altında olduğunu açıkladı.

TC devleti açısından ise durum da ağırdır. Başından bu yana ücretli izin talebine kulaklarını tıkayan ve sermaye sınıfı için düzenlemeler yapmakta olan devlet 4 Mayıs'ta bilindiği üzere “normalleşme” adı altında virüsün yayılmasına olanak tanıyan bir tartışma başlatmış oldu. Binlerce işçi emek fabrikalarda atölyelerde çalışmaya devam ederken covid19 salgınına maruz kaldı ve sermaye için çarklar döndürüldü. Şimdi bu “normalleşme” neyin nesidir? Başından söyleyelim ki bu normalleşme süreci, takvimi işçi ve emekçi kesim önümüzdeki süreçte pandeminin kollarına bırakma takvimidir. Devam ettirilen sürü bağışıklığının normalleşmesi süredir.

Hem dünya hem Türkiye hayatın olağan akışına dönmek için yaşanan ağır sağlık ve ekonomik krizi nedeniyle en azından önümüzdeki sonbahara kadar süreci yorumları yapılırken, dışa bu kadar bağımlı ülkeler açısından bunun çok daha uzun süreci açıktır. Diğer taraftan süreç boyunca hafta sonu yapılan göstermelik evde kal çağrıları ve sokağa çıkma yasakları (bir çok işyeri çalışmaya devam etti) dışında herhangi bir tedbir alınmadığı yani salgının yayılmasının önlenmediği bir tablo içinde virüsün ikinci bir dalga ile hayatımızda yeniden güncelleşeceğinin kanıtıdır.

Bununla birlikte başından bu yana şeffaf olmayan süreç aynı şekilde devam ediyor çünkü RT Erdoğan “sayılar düşüyor” dediği anda sayılar düşmeye ve ertesi gün

neredeysen hiç artmadan diğer güne göre azalmaya başladı. Çünkü “yavaşlayan” ekonominin “normalleşmesi” toparlanmasını gerektirmekteydi.

4 Mayıs'ta normalleşme tartışmasının ilk aşaması olarak AVM'ler açılması da yine beraberinde ciddi tartışmalar getirdi İstanbul'da. AVM'lerin açılması ile toplu taşımanın eski haline “normale” dönmesiyle hafta sonu sokağa çıkma yasaklarının uygulanması bir çelişkidir. Bu yaklaşımın yeniden ekonomi odaklı, sermayeyi memnun etme, ekonomiyi “normalle çevirme” çabasıdır.

Normalleşme denilen şey baskının olağanlaşmasıdır

Devletin normalleşme tartışması iki yönlü olarak ilerleyecek; biri yukarıda bahsettiğimiz üzere ekonomi odaklı olacak. Yaşanan krizin faturasını işçi ve emekçi kesilerek, daha fazla pandemiye açık halde çalışmasıyla mümkün kılınacaktır. Hafta başında açıklanan kademeli normalleşme planı, sermayenin çarklarını döndürme, emekçileri de salgının pençesinde ölüme terk etme politikalarında pandemi sürecindeki “az farkla” bir değişiklik olduğunun gösterdi. Çünkü devletin emekçiler için normal Soma katliamı, Çorlu katliamıdır. Aynı zamanda devletin normal, katliam sorumlularının infaz yasası ile dışarda olması, ücretsiz izin, tazminatlı işten çıkarmaktır, yine işsiz milyonlar bu normalin içindedir. Devletin normali Rojva başta olmak üzere Ortadoğu'ya dair savaş halidir. Pandemi boyunca derinleşen ekonomik krize karşı savaşın devam etmesi devletin normalinin devam etmesidir.

Yine kadınlar için normal; sistematik

bir şekilde cinsel saldırılara maruz bırakılmasına ek olarak yeni hak gaspları, infaz yasası ile binlerce cinsel saldırı suçlusunun sokakta olması ve kadınların pandemiden daha tehlikeli olan erkeklik ile başa kalmasıdır. Yani normal dediğimiz şey, kadınlar için emek sömürüsünün artarak devam etmesi, şiddetin yeniden boyutlanmasıyla artması ve kadın katliamıdır. Bu nedenle kadınlar için normal olanın mücadele ile kazandıklarını koruma ve yeni saldırılara karşı kesintisiz mücadeledir.

Egemenlerin normalinin diğer tarafı politik olarak ele alınacağı açıktır. Pandemi süreci bulunmaz bir fırsata çevrildi; Kürdistan'da kayyum saldırıları devam ederken, politik tutsakların görüşleri kaldırıldı ve bu süreçte hemen tüm hapishanelerde dışarıdan kitap ve gazete gibi her türlü basılı yayının hapishaneye girişi yasaklandı. Bu olası isyan öncesi ya da olası devletin kapsamlı saldırıları öncesi tutsakların ilk elden en izole hale getirme bilinen uygulamasının halidir.

Yine devletin normali devrimci ilerici kesimin kitleden koparma rutinine pandemi ile “sosyal mesafe”, “evde kal”, “hayat eve sığar” sözlemleriyle geliştirdiği yalnızlaştırma politikasının normalleşmesidir.

Egemenler için normal olanın ne olduğu çok açık, bu nedenle “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” söylemini kullanıyor.

Başta HDP Belediyeleri başta olmak üzere devrimci ilerici kesime yönelik kapsamlı saldırıların devam edeceğinin gaspçılarından, çete liderlerinden ve cinsel saldırı suçlarından boşalan yerlere son dö-

nemde HDP'lilerin gözaltı ve tutuklama furçası ile mesaj verildi.

“Hiçbir şey eskisi olmayacak” deniliyor çünkü pandemi fırsata çevrilerek 2 ay boyunca onlarca yasa ile işçi emekçi kesim ve bunlar içinde kadınlar olmak başta olmak üzere ezilen kesimi mağdur edecek ve daha fazla sömürü ile iktidarını pekiştirecek politikalar hayata geçirilecek bir süreç olarak ele alındı. TC devletin bu dönemde boyunca “izolasyon” “sosyal mesafe” kavramları üzerinden meşrulaştırarak inşa ettiği yabancılaştırma ve güvenlik politikaları bahsettiği normalleşme veya “kontrollü sosyal yaşam” egemenliğinin güçlendirmenin aracı haline getirildi.

2 aylık bir geriye düşüştükten birlikte mücadelenin normalini yaratmak

Devrimci yurtsever ileri kesim açısından bu “normalleşme” karşı baskının sömürünün normalleşmesine karşı mücadeledir. Bu dönem boyunca iktidarın bu fırsatçılığa karşı dayanışmayı ön plana alarak mevcut koşullar içinde yeni mücadele yol ve yöntemleri bulmak bizler açısından normal olandır. Kadınlar açısından 2 ay öncesinden daha geri bir noktaya çekilen hak ve kazanımlarına yenilerinin eklenmesi ile karşı karşıya kalmasına karşın daha fazla dayanışma ve mücadeledir.

Devrimci özneler açısından ise birlikte mücadelenin her zamankinden daha acil olduğu gereceği ile hareketle bu 2 aylık saldırı sürecine ve yeni saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmesi “normal” olandır.

İran devleti, Afganistan'dan gelen 57 göçmen işçiyi önce işkence edip ardından nehre attı. Afgan halkı, İran'ı protesto ederek katliamdan sorumlu sınır muhafızların cezalandırılmasını istedi.

“İran, Göçmen Afgan İşçileri Nehre Atarak Katletti”

1 Mayıs günü gerçekleşen olayda Afganistan'ın Herat kentinden İran'a geçen 57 kişilik göçmen işçi grubu, İran sınır muhafızlarına yakalandı. Sınır muhafızları tarafından 24 saat alıkonulan ve işkenceye uğrayan göçmen işçiler, daha sonra sınır bölgesinde bulunan dağlık alana getirilerek buradan Harirud Nehri'ne atlamaya zorladı. Atlamayanları vurmakla tehdit eden sınır muhafızları işkence eşliğinde 57 işçinin tamamını nehre attı.

12 işçi yüzme bildiği için kurtulurken, geri kalan 45 işçiden 18'inin cesedine ulaşıldı.

İran katliamı kabul etmiyor

İran ise yaşananları kabul etmedi. Katliamın kendileri ile bir ilişkisi olmadığını iddia eden İran devleti, cenazelerin Afganistan sınırında bulunmasını delil olarak gösterdi.

Diğer yandan Afganistan Dışişleri Bakanlığı Çarşamba günü yaptığı açıklamada, İran'ın faillerin gerçeklerini ve kimliğini belirlemek için ortak bir soruşturma yapmayı kabul ettiğini söyledi.

Cenazelerin bulunmaya başlamasından itibaren sınır bölgelerinde protesto eylemleri yapan Afgan halkı, bölgede bulunan İran araçlarını parçaladı.

Eylemlerde yapılan açıklamalarda “İnsan hakları [örgütler] dahil olmak üzere uluslararası topluluklardan göçmenlerin nehre boğulma olayını İran polisi tarafından harekete geçirip yakından incelemelerini ve soruşturmalarını bizimle paylaşmalarını istiyoruz” denildi.

Dünya Genelinde Yeni Tip Koronavirüs Vaka Sayısı 5 Milyona Yaklaştı

2019 Aralık ayında Çin'in Wuhan şehrinde ortaya çıkan koronavirüs vakaları, bazı ülkelerde azalış göstermesine karşılık yeni ülkelerde artış göstererek ciddi boyutlara ulaşmaya devam ediyor. Covid-19 görülen ülke ve bölgelerdeki vakalara ilişkin verilerin derlendiği “Worldometer” internet sitesine göre, dünyada Covid-19'a yakalanan kişi sayısı 4 milyon 750 bin 243'e çıktı.

Yeni tip koronavirüs vakası en fazla ABD'de görüldü. ABD'de 1 milyon 510 bin 312 kişi yeni tip koronavirüse yakalandı. ABD'nin ardından en fazla vaka görülen ülkeler sırasıyla Rusya (283 bin 843), İngiltere (243 bin 711), Brezilya (233 bin 198), İspanya (231 bin 367), İtalya (224 bin 885), Fransa (179 bin 870) ve Almanya (176 bin 751) oldu.

Avrupa'da pandemi nedeniyle uygulanan sınır kontrollerinde esneklik

Avrupa'da pandemi nedeniyle kapatılan sınırlar, kademeli olarak yeniden açılıyor. Sınır geçişlerindeki kontroller, 16 Haziran itibarıyla kademeli olarak azaltılacak. Rutin ve düzenli kontrollerin yerini daha “esnek” ve “risk odaklı” kontrollere bırakması planlanıyor.

Rusya koronavirüs vaka sayısında dünya genelinde 2. sıraya yerleşti!

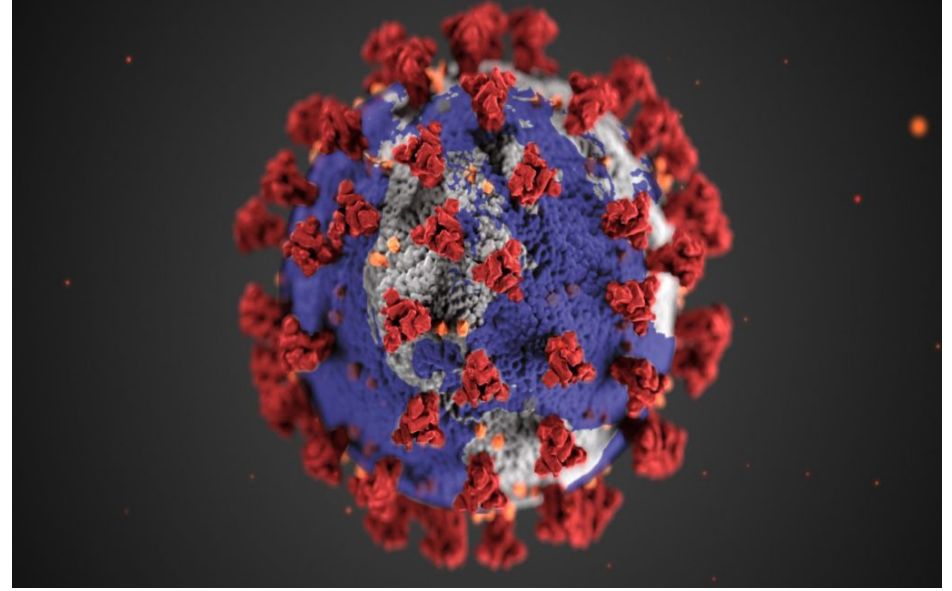
Koronavirüs vaka sayılarında artış gözlemlenen Rusya'da son bilgilere göre, virüs tespit edilen kişi sayısı 28 bin 243'e yükseldi. Ülkede son günlerde vaka sayısı günlük 10 bin seviyesinde seyrediyor. Rusya, 1 milyon 347 bin 936 Covid-19 vakası bulunan ABD'nin ardından ikinci sıraya yerleşti.

İtalya 3 Haziran'da sınırlarını AB'ye açıyor

Vaka sayısında azalış gösteren İtalya, 3 Haziran'dan itibaren sınırlarını açacak ve ayrıca epidemiyolojik olarak risk içermeyen ülke ya da bölgelerden gelenlere 14 günlük karantina uygulamasını kaldıracak.

İtalya'nın AB dışındaki ülkelere seyahat durumunun halihazırda dış sınırlarını 15 Haziran'a kadar kapatan AB kararına bağlı olduğu ifade edildi.

Dünyada vaka sayısı en çok görülen 4. ülke Brezilya

Dünya Rusya'daki Covid-19 yeni vaka sayısını tartışırken, gözler bir anda günlük ölüm sayısında patlama yaşayan Brezilya'ya çevrildi. 243 bini aşan vaka sayısı ile dünya çapında en çok vaka görülen 3. ülke olan Brezilya'da, 17 bini aşkın insan koronavirüs nedeniyle yaşamını yitirdi.

Uzmanlar başka birçok ülkede olduğu gibi Brezilya'da da salgının yol açtığı can kaybının resmi rakamların çok üzerinde olabileceğini söylüyor. Sao Paulo Tıp Fakültesi'nden Domingo Alves “Brezilya sadece hastanelere gidenlere test yapıyor” diyor ve salgına karşı ülkenin etkili bir strateji izlemediğini düşünüyor. Domingo Alves'e göre gerçek vaka sayısı, hükümetin açıkladığının 15 katı. Üstelik uzmanlar Brezilya'da salgının önümüzdeki haftalarda daha da hız kazanacağını tahmin ediyor.

Türkiye'de son durum

Türkiye'de de vaka sayısı son verileri 17 Mayıs itibarıyla 149 bin 435, yaşamını yitirenlerin sayısı ise 4 bin 140 olarak açıklandı. Türkiye yaklaşık 150 binlik vaka sayısı ile yeryüzünde en çok vaka sayısına sahip ilk 10 ülke arasında yer almaya devam ediyor. Son günlerde vaka sayısı ile ölüm sayılarında azalma yaşanması gerekçe gösterilerek, hükümet tarafından 11 Mayıs itibarıyla “tedbirlerde” gevşetilmeye başlatıldı. AKP Hükümeti'nin aşı ve tedavinin henüz bulunmaması ve vakaların henüz sönümlenmemesine rağmen futbol maçlarına izin verilmesi, üniversitelerin tekrar açılması gibi birçok tedbirin gevşetilmesine yönelik aldığı kararlar eleştiri konusu oldu.

Koronavirüs salgınında yüzbinlerce kişinin enfekte olduğu ve henüz salgının etkilerini sürdürdüğü bir dönemde alışveriş merkezleri için 11 Mayıs'ta açılma kararı verildi. Ancak politen mühendisleri AVM'lerin açılmaması gerektiği konusunda ısrarcı. Mühendislere göre, herhangi bir AVM'ye girdiğinizde yiyecek, yemek, giysi ve mobilya kokularını alıyorsanız iç ortamda koku bakterileri, kimyasal gazlar vs. sebebiyle orada yeterli havalandırma yok anlamına gelir. Birçok AVM'de havalandırma klasik olarak iç hava çevrimine %10-25 arasında temiz hava karışımı yaparak filtrelerden geçirilip içeriye basılıyor. Bu filtrelemenin (Standart olarak EU4 / 7) seviyeleri nedeniyle virüsleri tutması/yok etmesi mümkün değil.

AVM'lerin açılmaması gerektiği konusunda birçok bilimsel veri sunan mühendisler, salgın koşullarında halk sağlığının henüz tesis edilmediği koşullarda AVM gibi devasa kapalı alanlar ve insan sirkülasyonuna sahip alanların açılmaması gerektiğini vurguladı.

Ekonomik gerekçelerle bilimsel verileri yok sayarak halk sağlığının tehlikeye atıldığını belirten mühendisler, AVM'lerin açılmasıyla oluşabilecek her türlü halk sağlığı sorunundan, salgın tetiklenmesinden Sağlık Bakanlığı ve AKP iktidarını sorumlu tutarak, AVM'lerin kullanılmasını tavsiye etti.

Kovid-19'un Açık Ettiği: Avrupa'da Kapanan Markanın Faturasası Bangladeşli İşçiye!

Gazipur'da, Bangladeş'in Dakka'sındaki sanayi banliyösünde, iki konfeksiyon fabrikasının işçileri, Nisan ayındaki ücretlerin sadece yüzde 60'ını ödeme kararına karşı iki gün üst üste protesto eylemi gerçekleştirdiler. Diğer işçiler ücretlerin henüz gelmediğinden ve Mart ayındakilerin bile ödenmediğinden şikayet ediyorlar.

En az bir ay boyunca, Dakka sanayi banliyösünde protestolar gerçekleştirildi, fabrikaların kapalı kapıları önünde yüzleri maskeli özellikle kadın işçilerin oluşturduğu binlerce işçi doğaçlama oturma eylemleri yaptı. Birçoğuna patronların birkaç ay borcu var. Diğerleri, işten çıkarma bilgisinin cep telefonlarına bir mesajla iletildiğini söylüyor. Ülkelerinin ihracatının yüzde 83'ünü yapan, 2019'da yaklaşık 40 milyar dolarlık cirosu olan bir endüstride çalışan giyim işçileri onlar, ama ücret alamıyorlar.

İşte koronavirüs pandemisinin belki de açık olmayan bir anlamı budur. Avrupa'da veya ABD'de "sosyal mesafeye" uymak için giyim mağazaları kapatıldığında, uzak ve düşük gelirli ülkelerde milyonlarca işçi, işsiz ve maaşsız kaldı. Çin'den sonra dünyanın en büyük ikinci giyim ihracatçısı olan Bangladeş gibi. Bununla birlikte, Batılı ülkeler işletmeleri ve ev işçilerini desteklemek için yüz milyarlarca harcama yapıyor. Küreselleşen bu sektörde gelir kaybedenler için "sosyal güvenlik ağları" yoktur.

"Paramız ya da ödenek hakkımız yok. Ne yiyeceğiz?" diyor genç bir kadın olan Alyea, bir muhabirin mikrofonuna konuşurken. "Kocam bir motorlu scooter sürücüsüydü, ancak karantinadan bu yana çalışmıyor. Şimdi fabrika kapandı, çocuklarımızı neyle besleyeceğiz" diye soruyor Alyea'nın meslektaşlarından biri olan Sheuli. Bangladeş Üniversitesi tarafından yapılan bir anket, giyim işçilerinin neredeyse yarısının (% 47) şu anda hiçbir gelirinin olmadığını gösteriyor.

AB e ABD'nin giysilerinin yüzde 60'ı Asya'dan

"Küresel tedarik zinciri"nin mekanizması, Avrupa'daki kapanan mağazaları Bangladeş'teki ücretsizlere bağlıyor. Giyim markalarının sahipleri hiçbir şey üretmiyor, modellerini Hint alt kıtasından Endonezya'ya kadar olan bölgedeki üreticiler diyorlar. Güney ve Güneydoğu Asya'daki bir düzine ülke; Avrupa, Japonya ve Amerika Birleşik Devletleri'nde satılan giysilerin yüzde 60'ından fazlasını üretiyor (gerisi

Doğu Avrupa, Türkiye, Kuzey Afrika veya Orta Amerika'da Amerikan pazarı için üretiliyor). İşçi haklarını izlemek için uluslararası bir kuruluş olan İşçi Hakları Birliği, bu endüstrinin dünya çapında en az 50 milyon insanı istihdam ettiğini tahmin ediyor.

Batı markasının "alıcı" olduğu ve kıyafetleri üreticilerin "tedarikçi" olduğu ticari bir ilişki bu. Ortada, genellikle çok şeffaf olmayan çok sayıda anlaşma vardır. Marka sahibi siparişini çoğunlukla aracılar aracılığıyla verir; tedarikçiler arasında en düşük fiyatı sunana sipariş verilir. Zaman yeterse, ana tedarikçi işin bir kısmını daha küçük üreticilere taşeronlaştırır. Bu sistem, giyim markalarının esnekliğini, düşük maliyetleri ve aynı zamanda bu kıyafetlerin dikildiği çalışma koşullarını göz ardı etme olasılığını garantiler -yedi yıl önce, Dakka'da bir sanayi binası çökmüş ve 1.500 kişi ölmüştü.

Ancak Covid-19'un neden olduğu kriz tedarik zincirini sardı. "Bangladeş'ten ithal eden uluslararası markalar siparişleri iptal etti" diyen yerel girişimciler markalar ödeme yapmadıkları için işçilere ödeme yapamayacaklarını söylüyorlar" diyor ülkenin en iyi bilinen sendika lideri Kalpona Akter (15 yaşından beri giyim işçisi, bugün Bangladeş İşçi Dayanışma merkezini yönetiyor).

Başka bir deyişle: giyim satışları çöktü, Batılı şirketler hasarı genellikle marjları olmayan "tedarikçiler" in omuzlarına yükleyerek karşılamaya çalıştı. Bangladeş'te, Ulusal Konfeksiyon Üreticileri ve İhracatçıları Birliği (4 bin kuruluşu olan ve 4 milyondan fazla çalışana sahip birlik) 3.5 milyar dolarlık siparişlerin koronavirüs nedeniyle Mart ayından Nisan ayına kadar

iptal edildiğini söylüyor. Hemen hemen her yerde durum aynı: Uluslararası Tekstil Üretimi Federasyonu (ITMF) Nisan ayı sonunda küresel siparişlerin yüzde 41 düştüğünü tahmin ediyor.

Birçok alıcı, daha önce üretilmiş, hatırlanmayan için hazır olan ve mücbir sebep maddelerini içeren sorumluluklarını yerine getirmeyi (ve ödemeyi) reddetti. "Sözleşmeler genellikle sağlık acil durumunu 'mücbir sebep' olarak düşünmez", ancak "birkaç üretici gelecekte sipariş almayı umdukları müşterileri dava etmeyi göze alabilir" diyor İşçi Hakları Birliği ("Kıyafetlerimizi yapan işçileri kim kurtaracak?", Mart 2020). 2007 yılında iyi ücret ve sendikal örgütlenme özgürlüğü için üreten ülkelerin güçlerini birleştirmesi için kurulan, sosyal ve ortak mücadele örgütü Asya İşçileri Ücret Birliği (Afw), bazı siparişlerin iptal edilmediğini, büyük markalarla pazarlık içinde olduğunu söyleyerek "Hindistan, Bangladeş ve Sri Lanka'nın tedarikçilere yüzde 30'lara varan indirim yapmaları için sorduklarından haberimiz var" diyor.

İşçi Birliği, markaları gözetliyor, denetliyor

Bu "teminat"ın mağdurları işçilerdir. Afwa ağı, sık sık ödenmemiş veya büyük bir gecikmeyle ödenen ücret vakalarını rapor ediyor; bazen de, ücretlerin ödenmesi yerine, fabrikalar yeniden açıldığında kredilerinin faizli ya da faizsiz olarak geri ödenmesinin teklif edilmesini. Bazı ülkeler (Hindistan, Bangladeş, Sri Lanka, Kamboçya) giyim şirketleri için yardım ilan ettiler, ancak işçiler için garantileri "geçici-sözleşmeli işçiler için değil, sadece tam zamanlı çalışanlar içindir". Çoğu durumda

işçiler ödenmemiş çalışma saatlerini kabul etmek zorundadır. Yoksa işlerini kaybederler. Asya İşçileri Ücret Birliği'nin verilerine göre; Sri Lanka'da giyim işçilerinin yüzde 30'u işten çıkarıldı; Endonezya ve Kamboçya'da da büyük işten çıkarmalar rapor edildi ("Kral çıplak: Pandemi zamanında giysi tedarik zinciri", Nisan 2020).

Temiz Kıyafetler Kampanyası, giyim markaları, dağıtım zincirleri ve hükümetlerin "küresel tedarik zincirindeki işçiler için Covid-19 krizinin etkilerini hafifletmeye" yardımcı olması gerektiğini söylüyor. Kampanya; Nisan ayında yayınlanan bir itirazında, Batılı markalardan sözleşmeleri yerine getirmelerini, tedarikçilerin ücretlerini ödemelerini, refah fonlarına katkıda bulunmalarını, aktif fabrikalarda sağlık önlemlerinin yeterli olmasını sağlamalarını istedi. Kampanya, blogda, kampanyaya dahil olan ülkelerden günlük güncellemeleri yayımlıyor.

Kalpona Akter, "Sendika hareketi sözleşmelerini uygulamayan markaları açıklamaya başladığında, bazıları sözleşmeleri yerine getirmeye söz verdi" dedi. İşçi Hakları Birliği aslında büyük giyim markaları üzerinde bir gözetleme başlattı: Ağırlıklı olarak Adidas, H&M veya Inditex (Zara'nın sahibi) gibi isimlerden Walmart'a, Arcadia'ya (bilinen birçok markanın sahibi) şirketlerin tam olarak ödemeyi üstlenmediği anlaşılıyor.

29 Nisan'da Bangladeş'te birçok güvenlik endişesine rağmen birkaç yüz fabrika yeniden açıldı. Ama yüz binlerce işçi hala ücret bekliyor.

(Yazı: *femminismorivoluzionario.blogspot.com'dan çevrilmiştir*)

Kaypakkaya, Türkiye ve Avrupa'nın pek çok yerinde ardılları ve devrimci, ilerici güçler tarafından anıldı.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve Mayıs Şehitleri Anıldı!

HOPA- Artvin Hopa'da Öğrenci Komiteleri, Kaypakkaya'yı astığı pankartlarla selamladı. Şehrin iki ayri noktasına asılan pankartlarla **"Bu çelik aldığı suyu unutmuyacak!"** denildi.

DERSİM- 17 Mayıs günü Dersim Emek ve Demokrasi Platformu, İnsan Hakları Derneği Dersim Şubesi'nde Mayıs ayında ölümsüzleşen İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler'i andı.

MERSİN- HDK ve HDP Mersin örgütlülükleri, 17 Mayıs günü HDP İ binasında Mayıs ayında yaşamını yitiren devrimci önderleri andı.

İSVEÇ- Partizan okurları ve Komünist Birlik taraftarları tarafından 17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gece İsveç Göteborg'ta pankart asıldı.

ALMANYA

Köln- 18 Mayıs günü, Köln şehrinde Partizan, Sınıf Teorisi ve MLPD (Marksist Leninist Parti Almanya) tarafından ortak bir anma yapıldı. Korona salgını nedeniyle açık havada düzenlenen etkinlikte, saygı duruşunun ardından '18 Mayıs'ı Unutma' marşı okundu.

Stuttgart- Stuttgart kentinde Partizan tarafından pankart asıldı. 17 Mayıs günü asılan pankartta Almanca **"Ölümsüzlüğünün 47. Yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'yı unutmuyoruz!"** yazıyor.

Ulm- 17 Mayıs günü Tohum Kültür Merkezi önünde gerçekleştirilen anma etkinliğinde Sınıf Teorisi ve Partizan adına birer konuşma yapıldı, MKP-SB ile TKP-ML MK-SB'nin yayınladığı açıklama okundu, Rojava'da mücadele eden TIKKO ve HKO savaşçılarının hazırladığı ortak açıklama gösterildi. Ardından Ulm YDG müzik grubu sahne aldı.

Frankfurt- Partizanlar, Frankfurt'un birçok bölgesinde afişleme faaliyetine çıktılar. Kaypakkaya'nın anıldığı 18 Mayıs günü sokaklarda ve duvarlarda onun resmi asıldı.

HOLLANDA

Elimize e-posta yoluyla geçen bir habere göre Kaypakkaya Hollanda TKP-ML taraftarları tarafından bir dizi eylemle anıldı. Buna göre, 17 Mayıs günü, 1. Kongre'nin de selamlandığı afişleme sonrası Rotterdam Türk Konsoloslugu'na **"1973'ten 2020'ye Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Yaşiyor TKP-ML"** pankartı asıldı.

Paris- Paris, Villiers Le Bel'de Partizan ve Sınıf Teorisi'nin 17 Mayıs günü ortak örgütlediği sokak eyleminde Atılım okurları da katılarak destek sundu.

Londra- 17 Mayıs günü, Sınıf Teorisi ve Partizan tarafından açık havada düzenlenen etkinlikte Sınıf Teorisi'nin ve Proletarya Partisi'nin açıklamaları okundu.

YAPILAMAYANI YAPMAK: ÖZNELEŞMEK!

Kendilerini bilemeyen, kendisi olmayan köleler kurtuluşu başkalarından bekler. Kölelerin dünyası çaresiz, bilinçsiz, çözümsüz, sürekli şikayet eden bir dünyadır. Kendini bilememek, sistemin kölesi olmaya açık hale gelmektir. Kölelik çözümü başkalarından beklemektir. Kim olduğunu, toplumun neresinde, niçin durduğunu ve yaşamdan ne beklediğini bilemeyenlerin arayışı yüzyıllar sürmüştür. Ve halen sürmeye devam ediyor. Özgürlük bilincini, kurtuluş öncüsünü arayan toprak-emek-fikir işçileri büyük acılar çekerek hakikati bulmuşlardır.

Ben kimim? Biz kimiz? Bu sorulara doğru yanıt, sayısız bedeller ve büyük acılar içinde verilebilmiştir. Kim olduğunu ve ne yapacağını bilme eylemi, özgürlüğün yolunu açmış, kurtuluşun kapısını aralamıştır. Kim olduğunu ve ne yapacağını bilmeye en yüksek yanıt verenler, insanlara karşı en iyi davranışı gösterenler özgürleşebilir ve öncüleştirebilir. Demokratik halk devrimi amacına uygun yaşayan, çalışan ve mücadele edenler hem kendilerini ve yoldaşlarını hem de halkını öncüleştirebilir. Amaca kopmaz bağla bağlanmanın yanında büyük bir çaba, bilinçli bir emek ortaya koyarak insanlar öncüleştirebilir.

Öncüleştirmek, düşünülme-yeni düşünmek, anlaşılma-yeni anlaşılır kılmak, yapılamayanı yapmak, eksik olanı tamamlamak, yanlış olanı düzeltmektir. Çare ve çözüm arayandır. Hem yapan hem de yaptırandır. Nerede eksiklik ve yetersizlik varsa çözüm olanıdır. Güçsüzlükten güç, anlayışsızlıktan anlayış, ilkesizlikten ilke yaratandır. Yol ve yöntemsizlikten yol ve yöntem tutturandır, her türlü olanaksızlıktan olanak yaratandır. Partinin doğru siyasetlerini uygulayan, çalışmalarında örnek olanıdır.

Çok sayıda kim olduğunu ve ne yapacağını bilenlerin yoğun ve dik katli mücadeleleri sayesinde özgürlüğün yolu kısaltılabilir. Ancak özgürlük amacıyla ve devrim iddiasıyla yola çıkma çabası ortaya koyanlar, bazen kendilerinden kaynaklı eksiklik ve yetmezliklerinden dolayı güçlü adım atamazlar. Örgütün amaç ve görevinde buluşamazlar. Örgütlü hareket etmek istenir ancak örgütün her yönüyle kendisine müdahale etmesini kabul etmez. Kendisini örgütün müdahale-

sine kapatır. Geri durur. Yoksul kalabalıklar içine girmez. İstedikini yapar ancak örgütün kendisinden istedikini yapmaz. Örgüt içinde küçük hayallerle küçük görevlerle kalmak ister. Büyük hayallerin, büyük görevlerin militanı olmaya yanaşmaz. İşler iyi gitmediğinde sızlanır ve şikayet edip, ortama söylenmeye başlar. Çözüm gücü olduğunu, çare militanı olduğunu unuttur. Özne olduğunun farkında olmaz. Sıradanlaşır ve sıradanlaşır.

Başka bir yanlışlık ise hangi alana ve çalışmaya ilgi duyuyorsa kendisini o alan ve çalışmayla sınırlandırmasıdır. Başka alan ve çalışmayla ilgilenmemek sorumluluk hissetmemektir. Parça-bütün ilişkisini kavramayan, bu anlayış özne olma bilincini darlaştırmıştır.

Ben kimim? Biz kimiz?

Bir diğer yanlış kavrayış özne olmayı elinde yetki olarak algılayıp aşırı inisiyatif göstermek olarak kavramaktır. Kendi küçük burjuva tarzını örgüte ve yoldaşlara dayatır. Bu anlayış sahipleri, ellerinde yetki olmayınca yorgun, bezgin ve şikayet temelli muhalefet etme halini yaşar ve yaşatırlar. Ya da kendi bencil istek ve duygularının kabulü ve yaşatılması için örgüte kendini dayatırlar. Kendi küçük burjuva çizgisini örgütte yaşatmaya çalışırlar.

Proletaryanın ideolojik-politik hattına, demokratik halk devrimi amacına tam katılım sağlamayan, küçük burjuvazinin sayısız yanlış hallerini ve pratiklerini sıralamak mümkündür. Küçük burjuvalar buldukları olumsuz geri ortamlardan çabuk etkilenir ve ona uyum sağlarlar. Ahbap-çavuş ve küçük burjuva arkadaş ortamlarının istek ve

taleplerini yerine getirmeye çalışırlar. Proleter devrimci bilinci gelişkin ve ileri olmadığı için dışını etkilemek, örgütlemek yerine dışından etkilenir ve ona uyum sağlamaya başlar. Özne ve öncü olmanın temel ilkesi dışını-etrasını, bulunduğu alanı etkileme ve örgütlemektir.

Her daim ve her dönem için öncünün vazgeçilmez görev ve sorumluluğu dışını etkileme ve örgütlemektir. Dışına proletaryanın amaç ve hedefleri doğrultusunda bilinçli örgütlü müdahale etmedir. Dışından, küçük burjuva lümpen ortam ve yaşamdan etkilenmeden, ona karşı tek başına da kalsa direnç gösterip kararlı durmaktır.

Ben kimim? Biz kimiz? Temel sorun budur. Bu soruya bilinçli ve güçlü yanıt verenler özneleşebilir ve doğru pratiği ortaya koyabilir. Kendi çelişkilerini doğru temelde çözümleyebilen özneleşebilir. Başkalarına, dışına dayanarak değil kendisine yüklenerek, toplumun ve sınıfların yaşadıkları sorunlara ve sorunlara doğru temelde yanıt veren ve verdiği yanıtların mücadelesini örgütleyendir. Böyle bir militan düşünce ve maneviyatta yetkinleşebilir ve çevresini de yetkinleştirebilir. Böyle bir militan yoldaşlığın kıymetini bilir, partiyi yoldaşlık temelinde güçlendirir.

Özneleşmek her alanda örgütleniş buluşmaktır. Özneleşmek gelişmek ve geliştirmektir. Bulunduğu alanda parçadan bütüne doğru bilerek, isteyerek ve inanarak hizmet etmektir. Yoldaşlarına, halkına güven vermek ve güven duyulmaktır. Özneleşmek karanlığı parçalayan kılıç olmaktır. Bulunduğumuz alanda öne çıkmaktır.

Kavgada Ölümsüzleşenler

İbrahim Kaypakkaya

Proleterya Partisi'nin kurucusu ve ilk Genel Sekreteri komünist önder İbrahim Kaypakkaya devrimci yaşamına FKF ile girmiş, süreç içerisinde çelikleşmiş ve her türlü anti-Marksist, revizyonist çevrelere karşı Marksizm-Leninizm-Maoizmi savunmuştur. 24 Ocak 1973'te girdiği çatışmada yakalanarak 3 buçuk ay yoğun işkencelere maruz kalmıştır. Ancak her seferinde işkencilere karşı kazanarak ardında "ser verip sır vermeme" geleneğini bırakıp 17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gece ölümsüzleşmiştir.

Armenak Bakırcıyan

Ermeni milliyetine mensup Armenak Bakırcıyan 1953 yılında Amed'de doğdu. Proleterya Partisi içerisinde birçok eylemde bulundu. Devrimci yaşamını T. Kürdistanı'nda sürdüren Armenak, Proleterya Partisi üyesi olarak 13 Mayıs 1980'de Elazığ Karakoçan'da polisle girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Haydar Çakmak

Haydar Çakmak, Mazgirt-Dilanoğlu'nda doğdu. Dersim'de Bakıl Ağa denilen bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde ordu güçleriyle girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981 tarihinde ölümsüzleşti.

Ahmet Yavuz (Hemido)

1952 Dersim Mazgirt doğumlu Ahmet Yılmaz, devrimci yaşamına çalışmak için gittiği İstanbul'da başladı. 1980 AFC'siyle birlikte yönünü kırsala çevirdi. 12 Mayıs 1981 günü TC güçleriyle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Bozan Yaylası Şehitleri

Dersim-Çemişgezek Bozan Yaylası'nda Proleterya Partisi saflarında mücadele yürüten gerillalardan Proleterya Partisi üyesi Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt 9 Mayıs 1985'te düşmanla girdikleri çatışmada ölümsüzleştiler.

Sekerman Şehitleri

Bir işbirlikçiyi cezalandırdıktan sonra askerlerin pususuna düşen Halk Ordusu gerillalarından Gürsel Çelebi (Erdal) yaralı ele geçirilerek işkencede katledilirken, Gülseren Ağgül(Kamile) çatışmada ölümsüzleşti.

Mehmet Yaşar (Selo)

1968 yılında Amed Dicle'de doğan Mehmet Yaşar'ın kod adı Selo idi. 1989 yılında gerillaya katılan Mehmet Yaşar Halk Ordusu komutanların-

dandı. Dersim Nazimiye'de Çakaran Deresi'nde çıkan çatışmada 14 Mayıs 1992'de ölümsüzleşti.

Hasan Tanrıverdi

Muş Varto'da doğan Hasan Tanrıverdi devrimci yaşamına işçi olarak gittiği Almanya'da başladı. ATİF Türkiyeli İşçiler Derneği'nde Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. Hasan Tanrıverdi geçirdiği ani beyin kanaması sonucu 17 Mayıs 1992'de aramızdan ayrıldı.

Eyüp Güllen (Sidar)

1972 Elbistan doğumlu Eyüp Güllen(Sidar) Proleterya Partisi ile Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde tanıştı. 1993 yılında yönünü kırlara çeviren Sidar, 11 Mayıs 1994 günü bir kaza kurşunu sonucu aramızdan ayrıldı

İbrahim Bozkurt (Çermo Dayı)

Devrimci yaşamla çalışmak için gittiği Avrupa'da tanışan İbrahim Bozkurt, 1973 yılında Hasan Saz ve Veli Hanoğlu'nun da içinde olduğu diğer yoldaşlarıyla birlikte Duisburg Türkiyeli İşçiler Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı. Çermo Dayı yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak 5 Mayıs 1998'de yaşamını yitirdi.

Emel Kılıç (Süheyla)

Emel Kılıç (Süheyla) 1979 yılında Dersim Ovacık'ta doğdu. Erzincan Hemşirelik Meslek Lisesi'nde okurken Kürdistan Bölge Komitesi altında örgütlü yaşama başlamıştır. 2000 yılında gerillaya katılan Emel Kılıç 16 Mayıs 2003 günü çatışmada şehit düşmüştür.

Geyiksuyu Şehitleri

6 Mayıs 2016 günü Halk Ordusu gerillaları, iki yiğit devrimci; Haydar Arğal (Sinan) ve Murat Tekgöz (Rıza) halkımızın bağrında yeşermek üzere toprağa düştü!

Cihan Çelebi

1950 Dersim Mazgirt doğumlu Cihan Çelik, Proleterya Partisi ile Mecidiyeköy Lisesi'nde okurken tanıştı. 27 Mayıs 1980 günü MHP'li faşistlerle girdiği çatışmada şehit düşer.

Medet Özbadem

Urfa Siverek'li Medet Özbadem mücadelesine memleketinde başladı. Siverek Halk-Der üyeliği de yapan Özbadem tutsak düştüğü Diyarbakır zindanlarında tüberküloz hastalığına yakalandı. Tedavisi yapılmayan Özbadem, 20 Mayıs 1983'te ölümsüzleşti.

PALU ŞEHİTLERİ

Elazığ-Palu kırsalında faaliyet sür-

düren bir Halk Ordusu gerilla birliği, 20 Mayıs 1987 tarihinde bir ihbar sonucunda devlet güçleri tarafından kuşatılır. Uzun süren çatışmaların ardından Proleterya Partisi Genel Sekreteri Kazım Çelik ve Parti üyeleri Hıdır Aykır, Müslüm Emre, Cihan Taş ve Ali Kayadoğan ölümsüzleşir.

Mehmet Ali Elalmış

Mardin doğumlu Mehmet Ali Elalmış, Proleterya Partisi ile 70 sonlarında tanıştı. 80 AFC'sinde tutsak düştü. 1990 Mayıs'ında bir hainin yüzünden katledildi.

HASANPAŞA KATLİAMI

1980 sonrasında Tuzla katliamıyla başlayan yargısız infazlar dizisinde önemli bir halkaydı Hasanpaşa katliamı. 19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da gece 23.00 sıralarında Proleterya Partisi üyesi İsmail Oral, parti militanı Hatice Dilek ile birlikte Hatice Dilek'in oğlu Özgür Cihan'ın tanıklığında katledildiler.

Elazığ-Palu Şehitleri

28 Mayıs 1991 günü Elazığ Palu'da faaliyet yürüten Halk Ordusu birliği, askerlerin pususuna yakalanır. Ve düşmanın "teslim ol" çağrıları Dr. Kenan'ın "bizler TIKKO gerillasıyız. Gücünüz yetiyorsa siz gelin teslim alın" sözleriyle yanıtlanır. Hainliğin ve direnişin içi içe yaşandığı böylesi bir çarpışmada; ilk olarak Doktor Kenan (Yusuf Ekinci) ölümsüzleşir. Ardından Komiser Memo (Refik Yaşar), Adem (Yaşar Sağdıç), Dilan (Kumriye Cihan) ölümsüzleşir.

Ali Ekber Atmaca (Eşkiya-Kerem)

1963 Sivas doğumlu Ali Ekber Atmaca genç yaştan itibaren mücadelenin içerisinde yer almıştır. Kerem, 1992 yılında bir görev için gittiği Şavşat'ta yakalanır. Artvin Alay Komutanlığında görev yapan faşist Mehmet Sezbillabban tarafından 23 Mayıs'ta işkencede katledilir. Ali Ekber Atmaca, ölümsüzleştiğinde parti ileri militanıydı.

Yıldız Çiçek (Kinem)

1968 Dersim doğumlu Kinem, 1989 yılında Halk Ordusu'na katıldı. 1992 yılında Artvin'deki bir gerilla birliğinin komutanlığını yapan Kinem, 1 Haziran 1992 günü bir ihbarcının verdiği bilgilerin ardından çıkan çatışmada şehit düşer.

Hıdır Oğur

Mücadele yaşamında Proleterya Partisi ile de görüşen Hıdır Oğur, 27 Mayıs 2007 günü HPG gerillası olarak şehit düşmüştür. Proleterya Partisi aldığı karar ile Hıdır Oğur'un parti şehidi olarak anılması kararını almıştır.

Bulancak Şehitleri

Giresun'un Bulancak ilçesinin Bektaş Yaylası'nda Emel Kılıç'ın(Süheyla) şehit düşmesinden altı gün sonra iki Partizan daha son mermilerine kadar çatışarak şehit düştüler. Proleterya Partisi militanı Murat Arıca(Duran) ve Bülent Ertürk (Rıza) 22 Mayıs 2003 günü şehit düştüler.

Not: Geçtiğimiz sayımızda Kavgada Ölümsüzleşenler bölümüne yer veremediğimiz için bu dört haftalık süreçte Kavgada Ölümsüzleşenler, bu sayımızda birleştirilerek eklenmiştir.

“Damlalar Fırtına Biriktiriyor, Kasırgaya Hazırlanıyoruz!”

Proletarya Partisi MK SB tarafından, “İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzlüğünün 47. Yılında Yaşıyor! Damlalar Fırtına Biriktiriyor, Kasırgaya Hazırlanıyoruz!” başlıklı bir açıklama yapıldı.

tkpml.com’da yer alan haberde, “Kaypakkaya, hayata karşı ihtilalci, gerçeklere karşı devrimcidir. Kaypakkaya, içinde bulunduğu koşulların tahlili, kitlelerin eyleminin ve sınıf mücadelesinin andaki tezahürüdür” vurguları öne çıktı.

Açıklamada “Partimiz bu 47 yıl boyunca Kaypakkaya yoldaşın anısını ve mirasını mücadelenin her alanında yaşattı ve yaşatmaya devam ediyor. Onun bir kırma silah, sınırlı sayıda yoldaş ve 42 numara Çelik marka lastik ayakkabıyla başlattığı yürüyüş, bugün bütün zorluk ve engellere rağmen sürdürülüyor” denildi.

Açıklamanın devamında “Kaypakkaya, Türkiye devrimine ilişkin tezlerini ileriye sürerken Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminden hareket etmiş, Sovyet ve Çin devrim deneyimlerini incelemiş, Osmanlı ve Türkiye toplumunun ekonomik, sosyal ve tarihsel sürecini doğru bir şekilde analiz edip, Marksizm’in Türkiye topraklarında yeniden filizlenmesine önderlik etmiştir. Bu durum, Kaypakkaya’nın Marksist-Leninist-Maoist teoride belli bir yetkinliğe ulaştığı ve meselelere subjektif değil; bilimsel ve objektif yaklaştığının, düşüncelerinin sağlam bir teorik yaklaşım üzerinden yükseldiğinin ifadesi olarak görülmelidir” vurguları yapıldı.

“Kaypakkaya’ya yapılacak en büyük kötülük, onu dogmatik ele alıp sınıf düşmanlarına vuran bir silah olmaktan çıkarmaktır. Tarihin ve sınıf mücadelesinin seyri karşısında bu türden anlayışların bir hükmü yoktur” denilen açıklamada, “Kaypakkaya’nın Türkiye devrimi için ileriye sürdüğü tezler, dondurulup kendisini vuran paslı bir silaha dönmeyecek kadar kitlelerin mücadelesinden, Türkiye devriminin gerçeklerinden damıtılmıştır. Zaten tam da böyle olduğu içindir ki, günümüzde halen partimize ve halkımıza yol göstermeye devam etmektedir” sözleri yer aldı.

Açıklama “Ölümsüzlüğünün 47. yılında Kaypakkaya yoldaşın anarken, onu bir ilah olarak değil gerçeklere komünistçe yaklaşan bir önder olarak ele aldığımızı tekrarlıyoruz. Kaypakkaya, görüntüde değil özünde ihtilalci. Kaypakkaya, teori ve pratik bütünlüğüdür. Kaypakkaya, dogmatizmin, öznelciliğin, şovenizmin ve her türden gericiğin düşmanıdır. Kaypakkaya yoldaşın katledilişinin 47. yıldönümün-

de bir kez daha anarken, onun gözbebeği olan partisine, partimizin çağrısına yanıt olalım. Sınıf mücadelesinin engin denizinde birer damla olalım. Damlalarla fırtınalar biriktirip, kasırgaya hazırlanalım. Partimizi savaş içinde, silahlı mücadelenin ateşinde yeniden ve yeniden örgütleyelim” denilerek sonlandırıldı.

HBDH: Şehitler yol gösteren kutup yıldızlarıdır

Mayıs ayı şehitlerini anan HBDH, “Onlar, faşizme karşı mücadelede her türlü karamsarlığa, umutsuzluğa ve çaresizliğe vurulmuş bir neşter, yol gösteren kutup yıldızlarıdır” dedi.

HBDH, “Baskının ve şiddetin olduğu yerde isyanlar meşrudur ve direnişler kaçınılmazdır. Tarihimiz isyanlarla, kahramanca direnişlerle yazılmış ve bugünlere taşınmıştır. Mayıs ayı bu tarihin en anlamlı aylarındandır ve direniş ayı olarak tarihteki yerini almıştır. İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer, Halil Çavgun, Ferkat Kurtay, Eşref Anyık, Mehmet Zengin, Necmi Öner ve nice halk önderleri gibi Mayıs ayına adlarını altın harflerle yazdıran bu direniş meşalelerini ölümsüzlüklerinin yıl dönümünde saygı ve minnetle andığımız ifade ederek, “anılarında ve mücadelelerine bağlılığımızı yineliyoruz” dedi.

HBDH açıklamasının devamında şu ifadeler yer verildi: “Parlamentarizmin, pasifizmin ve revizyonizmin devrimci mücadelenin önünde barikat kurduğu yılların içinde birikerek mayalanan, devrimci teori ve pratiği bilinçli örgütlü eylemlerle buluşturan, mücadele tarihimize ’71 devrimci kopuşu olarak geçen radikal devrimci çıkışın Deniz Gezmiş, Mahir Çayan gibi seçkin önderlerinden olan İbrahim Kaypakkaya, ’73- 18 Mayıs’ında Amed zindanlarında katledildiğinde yalnızca faşizmin işkencehanelerinde ‘ser verip sır vermeme’ geleneğinin sembolü olmamıştır ardından.”

Açıklama “Faşizm nasıl ki Kaypakkaya’ları, Karer’leri, Dörtleri teslim alamadı, devrimci iradelerini kıramadı, aynı şekilde ne kadar saldırırlarsa saldırırlar, hangi tekniği kullanırlarsa kullansınlar, hangi yalana başvurlarsa başvursunlar nafilerdir! AKP-MHP faşist iktidarı da ezilen halkları teslim alamayacak, HBDH’nin ve devrimci halk güçlerinin devrimci iradelerini kıramayacaktır” sözleriyle sonlandı.

“İbrahim Kaypakkaya Yoldaş Direnmek Ve Özgürleşmek İsteyenler İçin Bir Devrim Feneridir”

Katledilişinin 47. yılında Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ilişkin Proletarya Partisi Ortadoğu Parti Komitesi tarafından yapılan açıklamada, “18 Mayıs Sönmeyen Bir Meşalenin Yangına Dönüşmesidir” denildi.

tkpml.com’da yer alan açıklamada, şu ifadeler yer verildi: “Kaypakkaya yoldaşın savunduğu ve uygulamak için yaşamını feda etmekten çekinmediği görüşleri güncelliğini korumaktadır. Aradan kırk yedi yıl geçmesine karşın onun ortaya koyduğu stratejik ve taktik bütünlük, yaşamın gerçekleri karşısında bilimselliğini ispatlamaya devam ediyor.”

Açıklamada Kaypakkaya’nın Kürt Ulusal sorununda da benzer bir berrak duruş ortaya koyduğunun, o güne değin tüm hareketlerin, Kürt sorununu Kemalist ideolojinin aklıyla değerlendirdiğinin, Kaypakkaya’nın bu sorunda da kılıcın sırtı kadar keskin bir çizgi çekmekte tereddüt etmediğinin altı çizildi.

Açıklamada son olarak şunlar kaydedildi: “Ordumuz TİKKO’nun her neferi, kendi askeri kişiliğinde başkomutanımızın askeri kişiliğini rehber almakta ve uygulamaya çalışmaktadır. Yüzlerce şehidimiz, silahının ve görevinin başında bu bilinçle ölümsüzleşmişlerdir. Ülkemizde gerilla savaşının her başarısının altında onun serptiği tohumlar yatmaktadır.”

Partizan: Kaypakkaya Devrimin Güncelliğidir; Çelik Aldığı Suyu

Unutmadı!

Katledilişinin 47. yılında İbrahim Kaypakkaya’ya ilişkin bir açıklama yapan Partizan, “Kaypakkaya ezilenlerin kutup yıldızı olmaya devam ediyor” dedi.

Açıklamada, “Kaypakkaya’nın toplumsal gelişmeler bağlamında yarına damgasını vuracak ve taşıyıcısı olacak dinamikleri keşfetmeye çalıştığına dikkat çekildi; Ardılları, çelişkinin en yoğun, hesaplaşmanın en keskin olduğu noktayı tespit etme, bu çelişkilerin toplumsal yaşamdaki, sınıflar düzlemindeki karşılığını analiz etme derdindedir. Kürt ulusal sorununun, Türkiye devriminde kapladığı yere, bu düzlemde ittifaklar sorununa yaklaşımımız bu perspektiften beslenmekte, adımlarımız da buna göre şekillenmektedir. Önder yoldaş, değişimin dinamiğini, devrimin olanağını, tam olarak kitle hareketleri içerisinde aramıştır. Coşkulu, tutkulu, öğrenmeye aç bir militan olan Kaypakkaya yoldaş, kitlelerin iyi bir öğrencisi olarak girdiği her pratikten düşüncelerini daha belirginleştirmiş, daha geliştirmiş olarak çıkarken daha ileri pratiklerin hazırlığına koyulmuştur” vurgusu öne çıktı.

Açıklama, “Pandemi, açık ki, işçi sınıfı ve ezilen kitleler için büyük bir işsizlik, yoksulluk ve yoksunluk yaratacaktır! Öfkeyi katlayacak, tepkiyi harlayacak ve kitlelerin sokağa akacağı bir süreci tetikleyecektir. Kitlelerin yaratıcı ve son derece yıkıcı gücünü açığa çıkarmak, onu örgütlemek ve daha ilerisi için eyleme ‘zorlamak’ hedefimiz olacaktır” sözleriyle sonlandı.

YDG: Bütüncül bir devrimci duruşun simgesi Kaypakkaya yoldaş ölümsüzdür!

YDG yaptığı açıklamada “Bütünlüklü politikalar ve buna bağlı bir hareket tarzı geliştirme, toplumun bütün katmanlarında biriken ve yer yer açığa çıkan enerji ile buluşma, toplumsal bütün hareketleri parçalı ele almaktan sıyrılarak geniş perspektifli bir bakış açısı geliştirme, gelişecek yeni durumlar karşısında hızlıca uyum yakalayabilecek bir örgütsel şekilleniş yaratmayı ‘büyük düşler’ kurmanın ön koşulu sayıyoruz.

Ölümsüzlüğünün 47. yılı vesilesiyle; söylediklerimiz ile yaptıklarımız arasında uyum yaratma, değişimin dinamiklerine odaklanarak onun görüşlerini toplumsallaştırma, değişim ve gelişimin motor gücü olma sözümüzü gençlik olarak yineliyoruz” dedi.

“Darbe senaryolarından” beklentinin işaret ettiği gerçeklik, AKP iktidarının çöküşüdür!

Türk burjuva siyaseti deyince, çok derinlemesine tartışmak neredeyse imkansız hale gelir. Çünkü matematiksel denklem ortadadır, daha doğrusu masada iki-üç denklem vardır ve bunları göz önünde tutarsanız meselenin özünü rahatlıkla görebilirsiniz. Bunun dışında, her gün kanal kanal dolaşıp büyük büyük laflarla, biz “seyircileri” kendimizi bilgisiz-cahil hissettirecek kavramlarla “siyaset” yapanlar ya sadece bu denklemlere uygun figürler üzerinden tartışıyor ya da sosyal medyaacıların diliyle söylersek “boş yapıyor”dur”.

Bu arenada elbette kimin ne dediği, süreç içerisindeki gelişmelere kimin nasıl yaklaştığı, aralarındaki ittifak ve çelişkiler biz devrimcilerin de yakından takip etmesi, propagandasının bir unsuru haline getirmesi gereken meselelerdir, ancak konu başlıklarını “derinlik” adına karmaşıktırılmadan, “eşyaya adıyla hitap ederek” tartışmak olmazsa olmazımızdır. Bunun için de, yukarıda bahsettiğimiz iki-üç ucuz denklemde, ilk ya da son tahlilde iki “gerçek” karşılık mevcuttur, ezenler ve ezilenler, sömürenler ve sömürülenler, nasıl tabir etmek isterseniz... Bu, meseleleri “basitliğe” indirgemek değil, burjuva siyaset tartışmalarında-tahlillerinde devrim ve reformizm arasındaki farkı doğru kritik bağlamdır.

Darbeler var, bir de darbe söylentileriyle yaratılan havalar...

Faşizmin ülkemizdeki yapısallığını, yukarıdan aşağı doğru örgütleniş biçimini –bizim yerimize- en iyi somutlayan örneklerdir, TC tarihindeki darbeler, askeri cuntalar, muhtıralar vs. her ne kadar mevcut iktidara yönelik olarak gerçekleştirilse ya da öyle görünse de, bugüne kadar tüm darbelerde, en zararlı çıkan kesim, herkes bilir ki, ezilen halk olmuştur-olmaktadır. Başarılı-başarısız tüm darbelerin sonucu açısından bunu söylemek gerekir.

Amacımız ülkenin gördüğü darbelerin tahlilini yapmak olmadığı için kısaca bu vurguyu yapalım ve bugün bir kez daha tartışmaya yönlendirildiğimiz darbe meselesine geçelim.

AKP-MHP iktidarının piyonları vasıtasıyla başlattıkları “darbe planlanıyor, safları sıkılaştırılmıyor” hezeyanının ilk kaynağı ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) tarafından köklü bir Think-Tank kuruluşu

olan Rand Corporation’a yaptırılan “Türkiye’nin Milliyetçi Yönelişi” isimli rapora dayandırılıyor. Bu raporda Türkiye’nin yirmi yıllık süreci –ama özelde AKP’nin süreci- ayrıntılı bir şekilde inceleniyor ve birçok vurgunun yanı sıra “ordudaki orta kademe askerlerin, ordudaki tasfiyelerden rahatsızlığından” bahsediliyor. Darbe hezeyanının ilk kaynağı olarak bu raporu göstermemiz kimseyi yanıltmasın, aslında rapor Ocak ayında kamuoyuna yansıdı. O zaman da iktidar cephesinden “bu rapor dikkatlerden kaçmasın” denilerek gündemleştirilmeye çalışılmış olsa da, muhtemelen henüz “zamanı değil” denilerek ve CHP’li Canan Kaftancıoğlu, Özgür Özel, gazeteci Ayşenur Arslan ve hatta “Makûs kaderden kaçış yok” başlıklı yazısıyla Ragıp Zarakolu gibi isimlerin yazdıkları, söyledikleri cümleler, birden hadi biz de kullanalım o deyişi, düğmeye basılmış gibi darbe tartışmalarını tetikledi.

Hemen ardından, önce iktidarın en çukur piyonları devreye girdi; aynı sitede kaldıkları komşularından elli kişilik listede çıkartanlar, “Bir daha sokağa çıkarsak karınızı çocuklarınızı nasıl koruyacaksınız bizden? Zulalardan, listelerden, yaşanacaklardan haberinizi var mı?” diyerek çitayı yükseltenler, “Herkes yazmış, darbeye yeltenirlerse Nevşin benim, Berna benim, Feyza Altun benim...” diyerek doğrudan tecavüz tehdidinde bulunan AK-troller...

Darbe var mı darbe?

Yukarıda da değindiğimiz gibi, darbeler, askeri cuntalar vs. bu ülkenin yapısal karakterinin bir sonucu olarak hep bir seçenek olarak vardır ve olacaktır. Ancak bugün açısından baktığımızda bir askeri darbeye AKP-MHP iktidarını devirmek, AKP öncesi mutlu-mesut dönemlerine dönmek hevesi-isteği özellikle Kemalistler açısından mevcut olsa da, bugün bunun ne ulusal ne de uluslararası konjonktür açısından başarıya ulaşma şansının çok fazla olduğunu söylemek mümkün değil. Darbe olasılığı-hevesi masadan hiç kalkmasa da AKP-MHP de dahil tüm burjuva siyaset aktörlerin bu konuda hemfikir olduğunu söyleyebiliriz.

Bu gerçekliğe rağmen darbe havasının estirilmesinin AKP’nin oyunu olduğu ise on sekiz yıllık AKP iktidarı dönemine kabaca bakınca dahi ortaya çıkmakta. Bunun için özel bir kehanete ihtiyacı yok kimse-

nin. Zira AKP bu tür spekülasyonlar yaratma işini hep yapıyor, hatta çoğu zaman çok da başarılı yapıyor. Ama bu kez senaryo çok fazla aceleye getirilmiş olacak ki, her zamankinden fazla sırtıyor.

AKP, gündem değiştirmeye çalışıyor

AKP’nin özellikle 2019 yerel seçimlerde de ortaya çıktığı gibi güç kaybettiğini, ittifaklar politikasında dahi elinin rahat olmadığını (her ne kadar İYİ Parti o role aday olduğunu son aylarca çokça belli etse de, MHP’ye mahkum olması gibi), halk desteğinin giderek eridiğini en başta kendileri çok iyi biliyor.

Her ne kadar bu halk desteğinin erimesi COVID-19 salgını ile birlikte bir miktar durdurulmuş olsa da, bunun tıpkı İdlib sürecinde olduğu gibi kısa süreli bir yükseliş olduğu, “normalleşmeyle” birlikte bu yükselişin eskisinden daha gerilere seyredeceği açıktır. Pandeminin ilk haftalarındaki iktidara yönelik göreceli destek, başta hiçbir önlem alınmaksızın çalıştırılan işçi sınıfı olmak üzere tüm halk kesimlerinde çelişkilerin daha fazla görünür olmasını sağladığı için hızla inişe geçecektir. Zaten AKP’nin darbe senaryolarıyla etkilemeye çalıştığı, işsizliği, yükselen yoksullaşmayı vs. değil, “bana yönelik darbe tezgahlarını konuşun” diye uğraştığı esas hedef de burasıdır.

Pandemiyle birlikte yoksullaşma oranları tüm dünyada artarken, kimlerin hayatının daha değerli, kimlerininki ucuza satılabilir daha net olarak ortaya çıkmış, dolayısıyla sadece TC devleti değil, emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak “pandemi sonrası” yüksek olasılıklı halk isyanlarına karşı önlemlerini almaya odaklanmıştır. TC gibi Osmanlı kalıntısı bir devletin önlemlerinin de kendisine yakışacak şekilde olmasına şaşırılmamak gerek. En başta söylediğimiz gibi, Türk burjuva siyasetinin denklemleri oldukça basit.

AKP-Erdoğan çevresindeki duvarları tahkim etmeye çalışıyor

Diğer yandan, sistemin başındaki AKP-Erdoğan, içinde bulunduğu ve giderek daha da büyüyeceği belli olan düşüş sürecinin farkında olarak darbe havası yaymakta, çevresinde her türlü muhalefete karşı bir duvar örmeye çalışmaktadır. Bunun için zaten, pandeminin en yoğun

can kayıplarına neden olduğu günlerdeki açıklamalarında dahi, ne zaman ekranlarda halkın karşısına geçse, on cümlesinden 8’i CHP, HDP, terör odakları vs. diyerek muhalefete yönelik olmakta. Korku büyük!

Ve bu durumda AKP-Erdoğan bildiği en iyi şeyi yapmaya çalışıyor: Algı yönetimi. Bu şekilde yine ve yine her durumda “mağdur” olmayı başaran Erdoğan ve AKP’si halkı darbeye karşı, yanlarında yer almaya çağırıyor.

Biz tablonun neresine bakacağız?

AKP-Erdoğan’ın bu kez darbe senaryolarıyla açıklarını kapatması, halk desteğini arkasına alması pek mümkün görünmüyor. Zaten bel bağladıkları tek yol da bu değil. İnfaz yasasında değişiklik yaparak sokağa saldırdığı çeteleriyle, sosyal medyayı da RTÜK’e bağlamayı düşündükleri sansür yasalarıyla, parlamenter muhalifler arasında böl-parçala taktiğini yaşamaya geçirmeye çalışarak, askeri-polisiye önlemleri artırarak vs. vs. pandemi süreci sonrasına hazırlık yapıyor.

Ama tüm bunlar aynı zamanda AKP iktidarının tüm kırılma noktalarını, üzerinde 18 yıldır oturduğu zeminin artık kaydığını, ittifaklar-düşmanlıklar politikasında elinin eskisi kadar rahat olmadığını ve tüm bunların kolay kolay telafisinin de mümkün olmadığını gösteriyor.

Neredeyse surlarla çevrili sarayların da yıkılabileceğini, en güçlü iktidarların paçavraya dönüşebileceğini görüyoruz. Nitekim AKP iktidarının cımbızla laf çekererek yaratmaya çalıştığı darbe türküsünün sözlerinde itiraf ettikleri esas gerçeklik de budur.

Ölüm orucunu sonlandırmasının ardından kaldırıldığı hastanede ölümsüzleşen İbrahim Gökçek için düzenlenmek istenen anmaya polis saldırdı. Gazi Cemevi'ne de saldıran polis onlarca kişiyi işkenceyle gözaltına aldı.

İbrahim Gökçek'in Gazi Cemevi'ndeki cenaze törenine polis saldırdı

Konser yasakları ve Grup Yorum üstündeki baskının kaldırılması talebiyle 323 gün boyunca ölüm orucunda olan ve eylemini sonlandırdıktan 2 gün sonra ölümsüzleşen İbrahim Gökçek'in cenazesinin uğurlanması öncesinde Gazi Mahallesi polis ablukası altına alındı.

Cemevi çevresine çok sayıda çevik kuvvet, TOMA ve zırhlı araçlarla yağmak yapan polis, Cemevi'ne girmek isteyen halka saldırdı. Dışarıda halka saldırılırken polis İbrahim Gökçek'in cenazesini kaçırmak için Cemevi'ne de saldırmaya başladı.

Kitle, gaz bombalarından korunmak için Cemevi yemekhanesine, toplantı salonuna girdi.

Cemevinde gözaltı

Yemekhane içerisinde haber takip eden Özgür Gelecek, ETHA ve Mezopotamya Ajansı muhabirleri ile Partizan ve YDG okurlarının da bulunduğu 50 kişi mahsur kaldı. Buna rağmen polis kapalı alanlara da gaz sıkmaya devam etti.

Atılan gazın ardından Cemevi'ne giren polis İbrahim Gökçek'in avukatlarının da aralarında olduğu 10 kişiyi gözaltına aldı. Ardında da Gökçek'in cenazesini kaçırdı.

Cenazenin kaçırılmasının ardından polis, cemevinin etrafındaki ablukayı kaldırdı. Yemekhanede bulunanlar dışarı çıktı.

Dışarıda ise polis içerideki kitleye destek için bekleyen Gazi halkına saldırılarını sürdürdü. Dışarda polis işkenceyle en az 9 kişiyi işkenceyle gözaltına aldı. Gün içerisinde ise toplam 27 kişi gözaltına alındı.

İbrahim Gökçek'in cenazesinin başında bekleyen, aralarında Grup Yorum üyeleri ile Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının da bulunduğu 17 kişi de gözaltına alındı. Dışarıda ve Cemevinde gözaltına alınan 27 kişi para cezası kesilerek serbest bırakılırken, Gökçek'in cenazesinin başında bekleyen 17 kişi için 4 gün gözaltı süresi verildi.

4 günlük gözaltı süresinin ardından 17 kişi 'yurtdışı yasağı' verilerek serbest bırakıldı. Serbest bırakılmalarının ertesi günü ise aralarında Grup Yorum üyeleri ile Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının da bulunduğu 5 kişi hakkında tutuklama kararı çıkarıldı!

Gökçek'in cenazesi Kayseri'ye getirilerek defnedildi.

İbrahim Gökçek'in cenazesi tüm engellemelere rağmen sabah saatlerinde Kayseri/Halep Hoca Mezarlığı'na defnedildi. Cenazeye, Gökçek'in eşi ve aynı zamanda Grup Yorum üyesi de olan tutuklu Sultan Gökçek de getirildi.

“Dayanışma Ezilenlerin İnceliğidir!”

Aralık 2019'da Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkan Koronavirüs beş ayı aşkın bir süredir dünyanın bir numaralı gündemi olmaya devam ediyor.

Kısa sürede Pandemi noktasına ulaşan salgın, açığa çıkardığı sonuçlar itibarıyla tüm sınıf ve tabakaların yaşama bakışını, alışkanlıklarını, geleceğe dair öngörü ve beklentilerini de temelden değiştirdi.

İlk dönemlerde, kimi üst düzey devlet yetkilileri, popüler simalar ile zengin isimlerin Koronavirüs'e yakalanması, salgının sınıf tanımadığına ilişkin yorumlara neden olsa da, geçen zaman durumun aslında aksi olduğunu gösterdi. Gelişmeler, Koronavirüs'ün işçi sınıfı ve emekçileri vuran, tüm dünyada ezilenlerin içinde hızla yayılan bir hastalık olduğunu gösterdi. Nihayetinde salgın karşısında herkesin aldığı alabileceği tedbirler, ait oldukları sınıftan bağımsız değildi.

Dahası salgın karşısında yetersiz sağlık alt yapısı, test ve sağlık tedbirleri karşısında kendi başına salgınla mücadele etmeye çalışan ezilenlerin aksine sermaye bu süreci adeta “Allah'ın bir lütfü” olarak gördü. Sermaye, uzunca bir süredir işçi sınıfı ve emekçilerin muhalefeti ve direnişi nedeniyle raflara kaldırdığı çok sayıda yeni düzenlemeyi masaya indirdi.

Burjuvazi, içinde bulunduğu ekonomik krizden, salgının arkasına saklanarak çıkmak, salgını fırsat bilerek on yıllardır planladıkları yeni projeleri yaşama geçirmek için harekete geçti. Elbette bu, ezilenler için yeni hak gaspları, daha fazla zam ve yaşamın daha da zorlaşması demek..

Sermaye, tüm bunları belli bir plan dahilinde, sürekli olarak salgını öne sürerek yaparken, biz işçi ve emekçiler, kapanan dükkanlar, işyerleri, okullar yüzünden işsizlikle boğuşmaya başladık. Salgın tehdidi altında çalıştırılanlarımız ise daha ucuza ve daha uzun saatler çalışmaya zorlandı.

Tecrit, sosyal mesafe ve izolasyon adı altında ezilenlerin arasındaki iletişim koparılmaya ve sistemin tüm bu yıkıntıları arasında, kitleler birbirinden yalıtılmış tek tek bireyler haline getirilmeye çalışıldı.

Senin de Bir Kardeş Ailen Olsun!

Tüm bu tablo içinde, ise ezilenler ve emekçiler için dayanışma en önemli

Aynı ideolojiden beslenen insanlarımızın, farklı kıtalarda bile olsa yalnız olmadıklarını, dayanışma ve yoldaşlığın gücünü gösterdi.

kavram olarak öne çıktı. Ezilenlerin birlikte, yan yana olmasından, birbirinden güç almasından tarih boyunca ölesiye korkan egemenler, koronavirüsü bahane ederek bu bilince saldırdı. Bu koşullar altında, sürecin temel halkası bir yandan çalışmak zorunda bırakılan işçi ve emekçilerin talepleri uğruna mücadeleyi sokakta büyütmeğe diğer yandan da salgın koşullarının yarattığı yalnızlaşma ve yoksunlaşmaya karşı dayanışmayı büyütmeğe oldu.

Bu kapsamda, 1 Mayıs öncesinden itibaren, Avrupa'daki yoldaşlarımızın ilk adımlarını attığı “Senin de bir kardeş ailen olsun” çalışması başladı.

Çalışma, dayanışma kapsamında Mart ortasından bu yana yürüttüğümüz faaliyetin yeni bir biçim kazanması anlamına geldi. İlk dönemde ilişkilerin diri tutulması ve sürecin kitlemizle birlikte tartışılması bağlamında yürüttüğümüz çalışma, bu ikinci aşamada dayanışmanın daha somut ve elle tutulur yanı ile devam etti.

Çalışma kapsamında başta tutsak ve şehit yakınlarımız olmak üzere, salgınla birlikte ekonomik olarak zor günler geçiren yoldaşlarımıza, insanlarımızın ulaşılmış olduk. Kitle çalışması bağlamında, gerek iletişimimizin olmadığı tutsak ve şehit ailelerimizle bağ kurulması gerekse de var olan bağların geliştirilmesi anlamında pozitif bir enerji açığa çıkardı. Söz konusu çalışma, insanlarımızın zor

günlerde durumlarda, sahiplendikleri geleneğin onları yalnız bırakmadığının somutta görülmesine hizmet etti. Tutsak ve şehit yakınları ile kitlemiz için de özellikle de kadınları gözetken bir tutumla hareket ettik.

Çalışmayla birlikte İstanbul'un gerek Anadolu gerekse de Avrupa yakasındaki pek çok semtinde yaşayan dostlarımız, yoldaşlarımızla yoğun şekilde temas kurma fırsatı bulduk. Gittiğimiz her ilişkiye ya da mahalleye, çevremizdeki yoldaşlarımızı, dostlarımızı dahil etme yaklaşımıyla hareket ettik.

İstanbul dışında, Erzincan, Balıkesir, Ankara, Antalya, Muğla, Niğde vb. pek çok ilden tutsak ve yitirdiklerimizin yakınlarına ulaşılmış olduk.

Bugünkü konjoktür içinde, sürecin öne çıkan halkası olarak dayanışma, birbirimizin yaşamına dokunma ve gerek faaliyetçilerimizle kitlemizin kaynaşması, gerekse de insanlarımızın birbiri arasındaki iletişimin kurulması ve güçlendirmesi anlamında sıcak bir iklimi açığa çıkardı.

Öte yandan aynı ideolojiden beslenen insanlarımızın, farklı kıtalarda bile olsa yalnız olmadıklarını, dayanışma ve yoldaşlığın gücünü gösterdi. Ernesto Che Guevara'nın dediği gibi “Dayanışma ezilenlerin inceliğidir”

Ezilenlerin direnişi, bu dayanışmadan güç alır!

Taş ve Sapanla Özdeş Olmanın Sebebine Dair...

Kürt çocuklarının taş ve sapanla özdeşliği, tahakküm ilişkilerini yerle bir etme arayışının bir sonucudur.

“Les Misérables”, Türkçe çevirisiyle “Sefiller” filmi 2019 yapımı Cannes Film Festivali Jüri Ödülü olmak üzere birçok festivalde ödül alan Ladj Ly’nin yönetmenliğini üstlendiği Fransa yapımı bir film. Alışageldiğimiz ışıltılı Paris sokakları ve Eyfel Kulesi’nden ziyade, Paris’in arka mahallelerine odaklanan filmde, yoksul, mülteci, siyahi, göçmen; yani Fransa’nın ötekileri ana temayı oluşturuyor. Böylesi filmler, emperyalist-kapitalist devletlerin insan hakları söz konusu olduğunda “sosyal devlet” yapılanmasının masal olma niteliğini ortaya koyuyor.

Filmin ana temasının “Fransa’nın ötekileri” üzerine kurulu olduğunu belirtmiştik. Bu ana tema şekillenirken devleti temsili olarak polis yer alıyor filmde ve ötekiler arasında çocuklar ön plana çıkıyor. Polisin zorbalığı, çetelerle işbirliği, işkencesi, katliamı devletin nasıl bir mekanizma olduğunu ortaya koyarken iktidar ilişkisinde en alt basamakta yer alan “öteki” çocuklarla polis ilişkisi mevcut sömürücü-erkek egemen sistemin kendisini var ettiği tahakküm ilişkisini açığa çıkarıyor. Filmin sonu ise bu tahakküm ilişkisinin yerle bir edilebilirliği üzerine...

Yazımıza filmin tanıtımı ile devam etmek isterdik. Filmin sanatsal yanlarından dem vurup, teknik yapısını in-

celemeye alıp sinema eleştirmenliğine de kalkışabilirdik. Ancak filmin gerçekle kesişimselliği buna izin vermedi her zamanki gibi. Filmin etkisini üzerimizde ağırlaştıran da bu durum belki, kim bilir! Nitekim “Les Misérables” filmi izlediğimiz günün hemen ertesinde zaten bildiğimiz bir gerçeklikle tekrar karşı karşıya kalmamız ise bu ağırlığı artırdı. Sosyal medyada paylaşılan haber ve görüntüler, Fransa’nın arka mahallelerine ait değildi bu kez. Tanıdığımız, bildiğimiz sokaklarda bir çocuk, bir polis tarafından kolundan sürüklenerek gözaltı aracına götürülüyor, şiddete uğruyordu.

“Koronanın öldürmediğini ben katlederim”

Bahsettiğimiz görüntüler Mêrdîn’in Nisêbîn ilçesinden... Korona virüsünden çocukları korumak(!) için 20 yaş altına sokağa çıkma yasağı getiren devletin kolluk kuvvetlerinin, yasak olduğu gerekçesiyle çocukları havaya silah sıkarak kovaladığı ve engelli bir çocuğu gözaltına almaya çalıştığı görüntüler esas tehlikenin virüs değil mevcut sistem olduğunu bir kez daha açığa çıkardı. Nitekim bir kağıt toplayıcısı çocuğa para cezası kesen ve “iyi niyeti”ni bu cezayı taksitlere bölerek ortaya koyan, bu cezayı almamak için polisten kaçan Ali El Hemdan’ı ise katleden devlet “Koronanın öldürme-

diğini ben katlederim” mesajını çoktan ortaya koymuştu tüm açıklığıyla.

Peki neden bu aldatmaca? 20 yaş altındaki çocukları korona virüsten korumak için sokağa çıkmalarını yasaklayan devlet, nedendir ki çocuklara şiddet uygular, öldürür kolluk kuvvetleri aracılığıyla?

Sorumuzun cevabı en genel haliyle, sistemin içerisinde olduğu kriz halinden bir çıkış yolu olarak kullanmaya çalışıldığını bildiğimiz pandemi süreci ile alakalı. Bugün ezen-ezilen çelişkisini derinleştirmek, sömürücü ve erkek egemen anlayışı baki kılmak için araç olarak kullanılan bu süreçte, tahakküm ilişkilerinin sağlamlığı büyük bir önem teşkil ediyor. İktidar ilişkisinde en alt basamakta yer alan kadın, çocuk, LGBTİ ve hayvanlar ise sistemin direkt hedefinde. Mülteci, Kürt, yoksul, Alevi vb. olmak ise yaşadığımız topraklarda tahakküm ilişkisinin diğer katmanlarını oluşturuyor ve ezen-ezilen ilişkisi bu katmanlarla sağlamlaştırılıyor.

Korona virüsle mücadeleyi “tek gündemi” olarak sunan TC devletinin belediyelere atadığı kayyımlarla, şovenizmi daimi olarak besleme politikalarıyla T. Kürdistanı’ndaki saldırılarının süreğenliği, kendi bekasını sağlama alma yönlü adımların Kürde yansımalarını oluşturuyor. Nisêbîn’de yaşananlar ise kuşkusuz bunun bir parçası.

Evet, “Les Misérables” filmiyle tanık olduğumuz polis şiddeti sosyal devlet anlayışının iki yüzünü ortaya koyuyordu. Diğer yandan yaşadığımız ülkede devletin faşizm ile açıktan yoğrulmuş bu iki yüzü gereksinim duymuyor. Şiddet ve katliam yaşamımızın her alanında en açık haliyle varlığını koruyor. Nisêbîn’de yaşananlar da bunun bir örneğiydi. Sokakta oynayan çocukları korkutmak için havaya ateş açan, yetmedi bir çocuğu gözaltına almaya çalışan devletin kolluk kuvvetlerine cevabın “Les Misérables” filminin son bölümü olması kaçınılmazdır. Kürt çocuklarının taş ve sapanla özdeşliği, tahakküm ilişkilerini yerle bir etme arayışının bir sonucudur.

HDK Bileşen Toplantısı Gerçekleştirildi

11 Mayıs günü HDP Genel Merkezi’nde gerçekleşen toplantıya aralarında Partizan’ın da bulunduğu çok sayıda siyasi güç ve demokratik kitle örgütü katıldı.

Toplantıda ilk olarak konuşan HDK eş sözcüleri, pandemi süreciyle birlikte coğrafyamızda ve dünyada ortaya çıkan yeni duruma ilişkin görüşlerini dile getirdi. Yapılan analizlerde öne çıkan vurgu, önümüzdeki dönemde işçi ve emekçilerin çok daha ağır koşullarla karşı karşıya kalacağı ve çelişkilerin keskinleşeceği oldu. Toplantı, dünyada ve Türkiye’de kriz ve pandemi ile coğrafyamızda devrimci demokratik güçlerin durumu HDK’nin ne yapması gerektiği başlıkları etrafında devam etti. Bu bölümde söz alan Partizan da Aralık 2019’da tüm dünyada kitlelerin sokakta olduğu bir süreçten bu noktaya geldiğini, sistemin ezilenler karşısında yeni bir silah keşfettiğini ve pandemiden sonuna kadar istifade etmeye çalışacaklarını ifade etti.

İkinci bölümde ise daha çok pandemi ile birlikte, HDP, HDK ve genel olarak devrimci demokratik güçlerin tutumu, neler yaptıkları üzerine tartışma yürütüldü. Bu kapsamda İstanbul’un pek çok ilçesinde kurulan dayanışma ağları yoğun bir şekilde tartışıldı. Şu anda 22 ilçede kurulmuş bulunan dayanışma ağlarının sistemin yaralarını mı sardığı yoksa ezilenlerle yerelden doğru kurulan ve daha ilerisi için bir basamak veya mevzi olabilecek bir araç olup olmadığı üzerine tartışıldı.

Bu bölümde Partizan söz alarak hala sürdürmekte olduğu “Senin de bir kardeş ailen olsun” kampanyası ile pandemi süreci boyunca yürüttüğü tartışmalar ve önüne koyduğu hedeflere ilişkin aktarım yaptı.

Toplantı, HDK’nin gelecek adına neler yapabileceğine dair önerilerle sona erdi.

18 Mayıs Yayını | Kaypakkaya'da Değişimin Dinamiği Ve Devrim Güncelliği

Pandemi süreci boyunca yaptığımız canlı yayınlarımızdan birini 18 Mayıs vesilesiyle Kaypakkaya'nın fikirlerinin tartışılması üzerinden gerçekleştirdik. Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 48.yılına girerken Kaypakkaya'nın fikirleri, analizleri ve ondaki değişimin dinamiği üzerine konuşmacılarımızla verimli bir tartışma yürüttük.

Canlı yayınımıza Belge Yayınları kurucusu ve Artı Gerçek yazarı Ragıp Zarakolu, Teori ve Politika yazarı Metin Kayaoğlu ve Partizan Temsilcisi Metin Özken konuk oldu.

"68 Gençlik Hareketi, 71 çıkışı ve Kaypakkaya'nın bu süreçte özgünlüğü" sorumuz Ragıp Zarakolu tarafından, dönemin tanığı olarak yanıtlandı. Zarakolu, 68 Gençlik Hareketi dönemine giderek, fikir kulüpleri üzerinden kısa bir değini ile Kaypakkaya'nın o dönemdeki saldırıların ilk hedeflerinden bir tanesi olduğunu dile getirdi. Zarakolu, o dönemde gençlikte; dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Türkiye'de de sola doğru yaklaşma eğiliminin açığa çıktığını, bunun Türkiye'de sınıfsal bir içerik taşıdığını ve işçi sınıfının İstanbul'daki başkaldırısının bunun en dikkat çekici kısmı olduğunu dile getirdi.

Kaypakkaya'nın kendi örgütünü kurduğunu ve diğer örgütlere (Mahir ve Deniz) göre daha farklı bir yerde durduğunu vurgulayarak, hakkını teslim etmek gerektiğini dile getirdi. Kaypakkaya'nın Kemalizm'den kopuşuna vurgu yaptı ve buna çok şaşırılmaması gerektiğini, koşulların bunu oluşturduğunu dile getirdi. Türkiye solundaki kopuş açısından, iki önemli kırılmanın Kemalizm ve Kürt meselesinde yaşandığını, yine Ermeni soykırımını noktada önemli analizler olduğunu vurguladı.

Metin Kayaoğlu aynı soruya yanıt olurken, "Onun eli, yüreği ve kafası silahlıydı" vurgusu ile başladı. 68 gençlik hareketine dair, 3 hareketin farklılıkları

Kaypakkaya'da Değişimin Dinamiği Ve Devrimin Güncelliği
Önder İbrahim Kaypakkaya'yı anmaya çağırıldı. [ozgurgelecek18.net] Komünist önder İbrahim Kaypakkaya

nın önemli olduğunu belirterek, "İbrahim Kaypakkaya'nın 50 yıl sonrada vurgulamamız gereken devrimci diyalektiği Türkiye'ye taşımıştır" dedi. Kaypakkaya'nın erken katledildiğine dikkat çekerek, yaşamış olsaydı Türkiye tarihinin farklı gelişeceğini belirtti.

Partizan temsilci Metin Özken ise "Kaypakkaya'da değişimin dinamiğini, 68 Gençlik Hareketi ve 71 devrimci çıkışından yola çıkarak, bu dinamiği nerede aramak gerekiyor" sorusuna, "Kaypakkaya'nın fikirlerini kitle hareketlerinin içinde oluşturmasına vurgu yaparak başladı. "O dönemdeki ruha bakarsak düşüncüklerini söyleme, söylediklerini yapma ve yaptıklarını yazma yönlü bir bütünlük görürüz" dedi. Özken, hangi kesim daha hareketliyse, hangi katmanda dinamik bir hayat varsa oraya odaklanmak gerektiğini belirterek, Kaypakkaya'yı yaşatmanın yolunun O'nun yöntemi ile gerçek olana odaklanarak görevler çıkarmayı esas aldıkları sözlerine ekledi.

Canlı yayının ikinci bölümüne ise Ragıp Zarakolu, darbe polemiki ve bunun devletin darbeci kodlarına dair nasıl bir veri sunduğu sorumuza; Türkiye'de

darbelerin önemli rolü olduğu ve bunun siyasi krizle ilişki olduğunu belirterek, ne-redeyse her 10 yılda bir darbe yapıldığını ancak bunun bugün açısından gerçek bir darbe hazırlığı olduğunu göstermeye yetmeyeceğini, iktidarın kendini bir şekilde güçlendirme aracı olarak kullandığını dile getirdi.

Metin Kayaoğlu, "Pandemi gerçekliğinin, Dünya ve Türkiye'de yarattığı ve yaratması öngörülen değişimi Kaypakkaya perspektifi ile nasıl görmek gerekiyor, devrimin güncelliğini nerede aramak gerekiyor" sorusu üzerine, "İbrahim katı bir gerçekçi, sağlam bir devrimciydi. Kılavuzumuz Kaypakkaya!" dedi. Günümüzdeki kitle hareketlerinin yatay bir seyir izlediğini ve iktidar talebi olmayan bir dalganın olduğunu ve bunun Kaypakkaya-cı görüşe taban tabana zıt olduğu sözlerine ekledi. Pandemi sürecinde henüz anlamlı bir analiz için erken olduğunu belirterek, "Marksistler bu salgın karşısında, ne yaşam korkusuna ne de aşırı sol eğilime kapılmamalı" dedi. Devrimin güncelliği meselesinde ise dünyada ve Türkiye'de devrimci durumun olmadığını dile getirdi. Bugün mücadelenin genel olarak sürün-

dürüldüğünü ancak mücadelenin geliştirilmesi gerektiği sözlerine ekledi.

Partizan temsilcisi Metin Özken; güncel dair sözlerine, Maoizm ile ilişkisi üzerinden Kaypakkaya okuması yaparak günümüze bakmak gerektiğini vurgulayarak başladı. "Toplumun hareketli katmanı diğer kesimleri bir araya getirebilir" diyerek; Kaypakkaya'nın 15-16 Haziran sürecine yönelik yaklaşımı bu bağlamda değerlendirmek gerektiğine vurgu yaparak konuşmasına devam etti. Günümüzde kitlelerin nesnel olarak geri çekildiğini ve politik öznelerin bütünlüklü bir taktik politika oluşturmasına ihtiyaç olduğunu vurguladı. Kapitalizmin hangi katmana daha fazla zarar vereceğine ve o katmanın nasıl harekete geçeceğine dair öngörü ve hazırlığa yoğunlaşmak gerektiğini söyleyerek bunun için örgütsel konumlanışın önemli olduğunu dile getirdi.

Katledilişinin 47. Yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya için anma

Avrupa'da daha önce planlanan Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anma gecesi, pandemi nedeniyle bu yıl online olarak gerçekleştirildi.

Etkinliğe ilişkin bir açıklama yapan Gece Tertip Komitesi, "Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü örgütünün kurucusu ve kuramcısı önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın işkencede katledilişinin 47. yılında anıyoruz!" diyerek etkinliği duyurdu.

Program 18 Mayıs Pazartesi günü Avrupa saati ile 20.30'da, Türkiye saati ile 21.30'da; "Katledilişinin 47. Yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'yı anıyoruz!" şiarı ile düzenlendi.

Etkinlikte; Ferhat Tunç, Diyar, Erdal Bayrakoğlu, Laz Marks, Mehmet Ekici, Ali Jiyan, Grup Umuda Haykırış, Grup Praksis ve Okan Erbaş sahne aldı. Ertuğrul Kürkçü, Muzaffer Oruçoğlu ve Barış Atay ise konuşma gerçekleştirdi.